BESTSELLER
NEW YORK TIMES
ȘI USA TODAY
JOCUL de-a GUVERNANTA
Tessa DARE

TESSA DARE
JOCUL DE-A GUVERNANTA
Seria O fată şi un duce

***The Governess Game* by Tessa Dare**

Copyright © 2018 Eve Ortega
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Mateescu
LITERA*
2018

Pentru copiii mei, drăguţii mei, deoarece se pare că a devenit un obicei ca volumele din seriile acestea să le dedic celor care sper că nu le vor citi niciodată. Fiica mea a fost un consultant strălucit pentru crearea personajelor Rosamund şi Daisy, iar fiul meu incredibil de inteligent m-a învăţat că unii copii învaţă cel mai bine prin metode neconvenţionale.

Drăguţii mei, vă iubesc pe amândoi! Vă promit că, dintre toate cărţile mele, aceasta este prima şi singura pagină pe care vă voi obliga vreodată să o citiţi.

(Bonus: Acum v-am făcut să vă simţiţi jenaţi în faţa a mii de străini. Lucrarea mamei a fost deblocată!)

Prolog

Alexandra Mountbatten avea o judecată sănătoasă. Sau cel puţin asta credeau prietenele ei.

Adevărul era că Alex nu avea nicidecum simţul realităţii, mai ales când venea vorba de domni fermecători cu ochi verzi şi zglobii. Dacă ar fi avut o urmă cât de mică de raţiune, nu ar fi părut ridicolă în faţa Craiului de la Librărie.

Chiar şi acum, la mai bine de o jumătate de an de la acea întâmplare nefericită, scena aceea jenantă era încă vie în amintirea ei şi o putea derula în faţa ochilor ca şi când s-ar fi uitat la un spectacol de teatru.

Decorul: librăria Hatchard.

Data: o după-amiază de miercuri, în noiembrie.

Personajele: Alexandra, desigur. Cele mai bune trei prietene ale ei: Nicola Teague, Lady Penelope Campion şi Emma Pembrooke, ducesă de Ashbury. Şi, făcându-şi pentru prima dată apariţia într-un rol principal (să cânte fanfarele, vă rog!), Craiul de la Librărie.

Scena continuase astfel:

Alexandra jonglase cu un turnuleţ de cărţi de-ale Nicolei într-un braţ şi citind propria carte cu mâna liberă – un exemplar din *Catalogul despre constelaţii şi nebuloase* al lui Messier, pe care îl scosese ca pe o perlă preţioasă din secţiunea de cărţi folosite. Căutase de mult o copie la mâna a doua, pentru că nu-şi permisese să cumpere una nouă.

La un moment dat, frunzărise fericită paginile cu descrierile nebuloaselor astronomice, iar în clipa următoare…

Poc! O ciocnire de proporţii cosmice.

A cărei cauză continuase să rămână neclară. Poate că făcuse ea un pas în spate ori se întorsese el fără să se uite. Dar nici că mai contase. Indiferent al cui fusese cotul care îi lovise braţul, legile fizicii solicitaseră impetuos o reacţie opusă şi egală ca forţă. Iar de aici, restul fusese numai

mâna gravitaţiei. Toate cărţile pe care le avusese în braţe se prăbuşiseră la podea, iar când ridicase privirea de la teancul de pe jos, îl văzuse pe el.

Un păr castaniu ciufulit, o ţinută elegantă, o apă de colonie care mirosea a păcat şi un zâmbet, fără îndoială, cultivat din copilărie, cu scopul de a convinge femeile să-i ierte orice.

Şi apoi îi adunase toate cărţile cu un farmec cuceritor. Iar ea nu ridicase nici măcar un deget ca să-l ajute.

O întrebase care îi era numele. Iar ea se bâlbâise, desigur.

O rugase apoi să îi recomande o carte – un dar pentru două fetiţe, îi spusese el. Iar ca răspuns, ea se bâlbâise încă o dată.

Venise apoi suficient de aproape ca ea să-i poate inhala apa de colonie lemnoasă, aspră şi atât de masculină. Şi aproape că leşinase chiar atunci şi acolo, în mijlocul secţiunii de antichităţi a librăriei.

Dar apoi se uitase la ea cu ochii lui verzi şi calzi – chiar *o privise* cu adevărat, aşa cum foarte rar făceau oamenii, deoarece asta însemna că dădeau permisiunea celeilalte persoane de *a-i privi* cu adevărat. Reacţii opuse şi egale în intensitate.

Şi o făcuse să se simtă ca şi când ar fi fost singura femeie din librărie. Sau poate singura femeie din lume. Sau chiar din întregul univers.

Clipa aceea păruse să dureze o eternitate. Cu toate acestea, trecuse mult prea repede.

După aceea, el făcuse o plecăciune elegantă în faţa ei, îşi luase *adio* şi plecase cu *Catalogul despre constelaţii şi nebuloase* al lui Messier, lăsând-o ţinând în mână o carte insipidă cu poveşti pentru „fete ascultătoare”.

Final de scenă.

Sau cel puţin aici ar fi trebui să se termine.

Alex aproape că reuşise să-şi şteargă din minte acea întâlnire, însă Penny – cea mai incurabilă romantică dintre ele – nu o lăsase să o uite sub niciun chip. Din moment ce el nu-i dezvăluise numele, Penny îi atribuise tot felul de

titluri incredibil de ridicole. La început fusese doar Craiul de la Librărie, dar apoi, pe măsură ce trecuseră săptămânile, omul avusese o ascensiune rapidă la ranguri nobiliare. Sir Lectură. Lordul Literatură. Ducele de Hatchard.

„Opreşte-te!” îşi spunea Alex iar, şi iar, şi iar. „S-a întâmplat acum un car de ani, iar de atunci nu m-am mai gândit la el. El sigur nu s-a mai gândit la mine. A fost ceva lipsit de importanţă”.

Însă nu fusese ceva lipsit de importanţă. Un colţişor idiot al memoriei ei împodobise întâlnirea aceea în curcubeie şi scântei până când ajunsese… ceva. Ceva mult prea jenant ca să-i recunoască vreodată existenţa, chiar şi faţă de Penny, Emma şi Nicola. De fapt, era ceva ce Alex evita să recunoască şi faţă de ea însăşi.

Din acea zi, ori de câte ori mergea la librăria Hatchard – sau la Temple of Muses ori chiar la biblioteca Minerva – îl tot căuta. Îşi imagina că aveau să se ciocnească din nou accidental, iar el urma să-i mărturisească, la un ceai de după-amiază târzie, care aluneca spre cină, că şi el vânase toate librăriile în speranţa da a o reîntâlni. Pentru că, firește, în acele două minute dureroase de monolog, realizase că o fătucă minionă din clasa muncitoare, care era suficient de mică pentru a încăpea într-un dulap de bucătărie, era tot ce îşi dorise vreodată să găsească.

„Eşti tot ce am căutat vreodată. Şi acum, că te-am găsit, nu te voi mai lăsa niciodată să pleci. Am nevoie de tine, Alexandra!”

Judecată sănătoasă?! Nicidecum!

Ca să se poată întreţine, Alex muncea reglând ceasurile din casele clienţilor bogaţi. Şi nu avea timp de astfel de reverii. Ea îşi stabilea *obiectivele* şi apoi muncea pe brânci ca să le transforme în realitate. Era o fată cu coloană vertebrală, cu picioarele înfipte în pământ şi cu capul pe umeri.

Ea niciodată – dar absolut niciodată – nu ar fi avut vreo fantezie romantică.

Din păcate, imaginaţia tindea să-i ignore elanul. În reveriile ei, ceaiul de la amiază ducea la plimbări lungi prin

parc, conversaţii profunde şi pline de tâlc, sărutări sub cerul înstelat – demnitatea Alexandrei se înfiora şi se trezea la viaţă numai când se gândea la această ultimă idee – chiar la o nuntă.

Cu adevărat. O nuntă.

„Îl iei în căsătorie pe acest bărbat, Craiul Anonim de la Librărie, cu gusturi oribile în materie de literatură pentru copii?”

Absurd!

După multe luni în care se străduise din răsputeri să înăbuşe acea nebunie, Alexandra renunţase într-un final. Cel puţin fanteziile acelea – oricât de prosteşti şi de copilăreşti ar fi fost – erau ale ei şi le ţinea secrete. Şi nimeni altcineva nu avea nevoie să le afle vreodată. Cel mai probabil, nu avea să-l mai întâlnească niciodată pe Craiul de la Librărie.

Sau cel puţin până în dimineaţa în care întâmplarea făcu să-l întâlnească.

Capitolul 1

Dimineaţa aceea începu ca mai toate dimineţile lui Chase din ultima perioadă. Cu o moarte tragică.

— E moartă.

El se răsuci pe o parte. În timp ce clipea ca să se dezmeticească, îi apăru în faţa ochilor chipul lui Rosamund.

— De data aceasta ce a fost?

— Tifos.

— Minunat.

Se ridică în şezut, ajutându-se de braţul capitonat al canapelei, în timp ce făcea asta, fu cuprins de regret. Îşi frecă tâmplele, mustrându-şi comportamentul de noaptea trecută. Şi modul extrem de imoral în care se purtase la crăpatul zorilor. Şi dacă tot simţea asta, decise că putea la fel de bine să-şi regrete întreaga tinereţe zbuciumată şi irosită pentru a-şi limpezi un pic programul din după-

amiaza aceea.

— Poate aştepta până mai târziu.

Până ce nu-i mai ţiuia capul şi se spăla pentru a scăpa de mirosul acela persistent de parfum franţuzesc.

— Trebuie să ne ocupăm acum, zise Daisy, altfel o să devină prea contagios. Ea pregăteşte cadavrul chiar acum.

Chase mârâi nemulţumit, dar decise iute că nu avea rost să se certe cu ea. Era mai bine să se ocupe acum şi să termine odată cu treaba asta.

În timp ce urcau cele patru etaje până la odaia copiilor, profită de ocazie ca să o chestioneze puţin pe pupila lui în vârstă de zece ani:

— Chiar nu ai ce să faci în privinţa asta?

— Dar tu n-ai?

— Păi este *sora* ta mai mică.

— Tu eşti tutorele ei.

El strâmbă din nas, frecându-şi tâmplele dureroase.

— Disciplina nu se numără printre talentele mele.

— Iar ascultarea nu se numără printre ale noastre, îi răspunse Rosamund.

— Mda, am observat. Să nu crezi că nu te-am văzut şterpelind şilingul acela de pe marginea mesei.

Ajunseră în capătul scărilor şi porniră în jos pe coridor.

— Uite ce e, treaba asta trebuie să se oprească aici. Şcolile cu internat de elită nu oferă posibilităţi de înscriere pentru hoţi meschini sau criminali în serie…

— Dar n-a fost crimă! A fost tifos!

— Oh, da, sunt sigur de asta!

— Şi noi nu vrem să mergem la niciun internat.

— Rosamund, a venit vremea să înveţi o lecţie dură, zise el, deschizând uşa odăii. În viaţă nu primim mereu ceea ce ne dorim.

Iar Chase nu ştia asta? Oh, ba da! El, unul, era al naibii de sigur că nu *îşi dorea* să fie tutorele a două fetiţe orfane. Şi nu *îşi dorea* nici să fie următorul duce de Belvoir. Şi al naibii, dar al naibii de sigur nu *îşi dorea* deloc să participe la a patra înmormântare în tot atâtea zile. Şi cu toate acestea, iată-l acolo.

Daisy se întoarse către ei. Un văl negru îi acoperea buclele de culoarea fânului.

— Vă rog să fiţi respectuoşi faţă de morţi!

Îi făcu apoi semn lui Chase să înainteze. El veni lângă ea ascultător, aplecându-se ca Daisy să-i poată prinde o brasardă neagră în jurul mânecii.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, zise el. *Îmi pare extrem, extrem de rău! Nici nu-ţi poţi închipui cât de rău!*

Se aşeză apoi la capul patului şi se uită în jos la decedată. Era cadaveric de palidă şi înveşmântată într-un giulgiu alb. Doi nasturi îi acopereau ochii. Slavă Domnului! Pentru că i se părea al naibii de tulburător când ochii mortului se uitau în sus la el cu privirea rece, goală şi sticloasă.

Daisy se întinse şi-l luă de mână, după care pleacă uşor capul cu umilinţă. Şi după ce îi îndemnă să spună Tatăl Nostru, îi dădu un ghiont în coaste lui Chase.

— Domnule Reynaud, fii amabil şi spune câteva cuvinte!

Chase se uită spre tavan. Să-l ajute Dumnezeu!

— Oh, Părinte Atotputernic, începu el pe un ton sumbru, lăsăm în grija Ta sufletul lui Millicent. Cenuşă din cenuşă. Praf din praf. A fost o păpuşă care a vorbit puţin şi care s-a mişcat şi mai puţin, însă va fi ţinută minte pentru totdeauna la fel ca acum, cu un zâmbet – unii ar spune, veşnic pictat pe chip. Ştim că va fi înviată prin harul Mântuitorului nostru, poate chiar imediat după prânz, zise el, după care adăugă în şoaptă: Din păcate.

— Amin, intonă Daisy.

Cu solemnitate, coborî apoi păpuşa în cufărul din lemn pentru jucării şi închise capacul.

Rosamund rupse atunci tăcerea aceea apăsătoare.

— Hai să mergem jos la bucătărie, Daisy. O să mâncăm cu toţii chifle cu unt şi gem la micul dejun.

— Ba veţi lua micul dejun aici, în odaie, o corectă el. Guvernanta voastră o să…

— Guvernanta noastră? zise Daisy, după care îi aruncă o privire dulce şi nevinovată, adăugând: Dar noi nu

avem nicio guvernantă momentan.

El mârâi nemulţumit.

— Nu-mi spune că şi cea nouă şi-a dat demisia. Abia ieri am angajat-o.

Rosamund răspunse atunci cu mândrie:

— Am scăpat de ea în şaptesprezece ore şi jumătate. Este un nou record!

Incredibil!

Chase se duse la harta lumii care era agăţată pe perete şi luă un bold de pe margine.

— *Acolo!* zise el, împungând la întâmplare o ţară şi arătând apoi către ea, autoritar. *Acolo* vă trimit la internat. Să vă bucuraţi de... Se chiorî o clipă la scris, după care adăugă ferm: Malta!

Chase coborî cele patru etaje aproape scoţând fum pe urechi, după care mai coborî încă o jumătate de etaj şi trecu prin bucătărie, ducându-se în biroul său. Imediat ce păşi înăuntru închise şi încuie uşa în spatele lui şi abia atunci eliberă o răsuflare lungă de frustrare.

Se simţea al naibii de extenuat pentru un domn nobil, care teoretic nu avea nimic de făcut. Avea nevoie să facă o baie, să se bărbierească, să-şi schimbe hainele şi să ia nişte prafuri pentru durerea aceea de cap care îl chinuia. Barrow avea să sosească în câteva ore cu un teanc de acte peste care trebuia să se uite şi multe contracte de la bancă pe care trebuia să le semneze. La club se ţinea o petrecere în stil bahic în seara aceea. Iar acum se vedea nevoit să angajeze încă o guvernantă.

Dar înainte să poată da piept cu toate câte avea de făcut, simţea nevoia să bea ceva.

În timp ce se îndrepta spre bufet, trecu pe lângă o masă de joc învelită cu o cârpă de şters praful şi o grămadă de picturi sprijinite de perete, aşteptând să fie atârnate. Locuinţa era în curs de amenajare. Avea, bineînţeles, un dormitor bine aranjat sus la etaj, dar deocamdată îi trebuia un spaţiu care să se afle cât mai departe posibil de odaia copiilor. Iar aranjamentul acesta era la fel de benefic pentru fete. Fiindcă prefera să nu ştie ce năzdrăvănii puneau la

cale pupilele lui la etaj, iar ele nu trebuiau să afle niciodată despre faptele lui diavoleşti din subsolul casei.

Desfăcu o sticlă de vin şi îşi umplu un pahar mare. Era puţin cam devreme pentru un burgundy, dar ce putea face?! Era în doliu, la urma urmei. Aşa că, fără îndoială, i se permitea să bea un pahar în memoria lui Millicent.

Dăduse pe gât o jumătate de pahar dintr-o singură înghiţitură mare, când auzi un ciocănit slab în uşă. Nu în uşa care dădea spre bucătărie, ci în cealaltă, care dădea în străduţa laterală.

Chase înjură în şoaptă cu paharul la gură. Se gândea că nu putea fi decât Colette. Se distraseră pe cinste noaptea trecută, dar se părea că nici reputaţia lui de crai scandalos şi nici buchetul de despărţire pe care i-l trimisese nu o făcuseră să înţeleagă mesajul. Aşa că era nevoie să poarte *discuţia* cu ea în persoană.

„Nu eşti tu de vină, draga mea. Ci eu. Sunt un bărbat pervers fără speranţe. Tu meriţi ceva mai bun”.

Totul era la fel de adevărat precum suna. Când venea vorba de relaţii, fie ele senzuale sau de altă natură, Chase avea o regulă clară.

Fără afecţiune.

Acele cuvinte erau legea după care îşi trăia viaţa şi după care se ghida când făcea dragoste. Cuvinte care îl îndemnau să-şi trimită pupilele la internat. Pentru că, atunci când promitea ceva, nu făcea decât să producă durere.

— Intră! strigă el, fără a se obosi să se întoarcă spre uşă. Este deschis.

O adiere rece şi la fel de uşoară precum o atingere de degete îi înfioră gâtul când uşa se deschise scurt ca să intre cineva şi apoi se închise la loc.

Chase mai luă un pahar şi îl umplu.

— Te-ai întors pentru că mai vrei, nu-i aşa? Vulpiţă nesăţioasă ce eşti! Ştiam eu că n-a fost un accident că ţi-ai uitat ciorapul aici noaptea… Se răsuci apoi cu paharul de vin în mână şi, cu un zâmbet ca de crai întipărit pe chip, şopti: Trecută…

Interesant. Femeia care intrase nu era Colette.

Absolut sigur nu era Colette!

În faţa lui stătea o tânără femeie brunetă şi minionă. Ţinea strâns în mâini un săculeţ maroniu uzat, iar în ochi i se citea groaza. Aproape că putea vedea cum i se scurgea sângele din obraji şi i se aşeza în gât, luând forma unei îmbujorări fierbinţi şi aprige.

— Bună dimineaţa, zise el, amabil.

Ea înghiţi cu zgomot şi apăsat drept răspuns.

— Poftim, zise Chase întinzând mâna stângă şi oferindu-i un pahar de vin. Ia asta. Arăţi ca şi când ţi-ar prinde bine.

*

El!

Era el! L-ar fi recunoscut oriunde. Trăsăturile lui erau pe vecie imprimate în memoria ei. Era incredibil de chipeş! Avea ochi verzi de crai, un păr închis la culoare ciufulit şi zâmbetul acela strâmb atât de seducător, încât ar fi putut fura virtutea unei femei şi într-o încăpere aglomerată.

Alexandra se pomeni stând cu picioarele vârf în vârf – pentru că ea era mult prea scundă ca să poată spune că stătea faţă în faţă cu… Craiul de la Librărie în carne şi oase.

Atât de multă carne!

Avea mânecile suflecate până la cot, cămaşa descheiată la guler şi nu purta lavalieră… Alexandra plecă privirea ca nu cumva să o pună necuratul să se holbeze. Dumnezeule, era şi desculţ!

— Eu… eu… ăăă… Mii de scuze de deranj, dar am crezut că asta e intrarea servitorilor. Plec imediat.

Coborî şi mai mult capul ca să-şi ascundă faţa roşie ca racul, rugându-se ca el să n-o fi recunoscut. Dacă pleca în clipa aceea cât putea de repede, era posibil să scape cu viaţă după întâlnirea aceea şocantă.

— Nu te-ai înşelat. Chiar a fost intrarea servitorilor până acum câteva săptămâni. Dar acum adaptez spaţiul ca să servească cel mai bine scopurilor mele. E un fel de sanctuar pentru domni.

Ea aruncă atunci o privire rapidă prin cameră. „Scopurile” lui nu erau absolut deloc greu de ghicit după aspectul salonului. Avea un bufet foarte bine aprovizionat. Un fotoliu de pluş. Draperii de catifea de culoarea prunei. Şi un covor confecţionat din pielea unei fiare fioroase. Iar pe perete erau atârnate nişte coarne de cerb.

Undeva aruncat, se afla ciorapul uitat, menţionat mai devreme. Atârnat peste cornul cerbului, la fel ca un steag alb de capitulare.

Se părea ca intrase într un soi de temniţă a plăcerii. Simţea că ruşinea ce pusese stăpânire pe ea mai avea puţin şi îi ieşea prin toţi porii. Îi apărură imediat picături de sudoare pe frunte.

— Este limpede ca deranjez. O să mă întorc alţi dată.

Strânse mai tare săculeţul şi încercă să se strecoare pe lângă el. Dar el nu avea să se lase uşor de ocolit. Era prea înalt şi iute. Prea plin de muşchi şi prea… masculin. Alunecă rapid într-o parte, blocându-i drumul spre uşă.

— Crede-mă când îţi spun că sunt încântat să te văd!

„Eu aş fi încântată dacă nu în ai vedea deloc”.

Alex îşi ascunse faţa cu o mână şi îşi fixă privirea pe un tablou sprijinit de perete. Înfăţişa o femeie goală cum o lăsase Dumnezeu, cu excepţia unui evantai plasat într-un loc strategic.

— Am lăsat o carte de vizită săptămâna trecută. Voiam să vorbesc cu menajera ca să-i ofer serviciile mele.

— Da, desigur.

— Păi în cazul acesta, poate că m-aţi putea îndruma spre ea…

— Eu mă ocup personal de toate întrevederile. Am descoperit că asta îmi salvează foarte mult timp.

Ea ridică ochii surprinsă. Era un lucru extrem de neobişnuit ca stăpânul casei să discute el însuşi cu persoanele pe care voia să le angajeze, darămite cu o angajată a cărei unică îndatorire era de a regia ceasul din casă după cel din Greenwich. O dată pe săptămână.

— Îmi cer scuze. M-am cam grăbit, zise el, înclinând din cap drept salut superficial. Chase Reynaud.

Chase Reynaud.

Domnul Charles Reynaud.

Doamna Alexandra Reynaud.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Opreşte-te odată!”

El lăsă deoparte paharele de vin şi îşi şterse iute mâinile pe pantaloni.

— Putem discuta chiar acum despre angajare. Te rog, fă-te comodă!

Alex ar fi preferat de o mie de ori să se facă invizibilă. Se îndreptă spre fereastră, dorindu-şi să dispară în spatele draperiilor care o acopereau, dar şi pentru că se simţea foarte atrasă de strălucirea alamei.

Oare era posibil să fie…?

Da. Dădu la o parte catifeaua violet, iar speranţele ei fură confirmate.

Un telescop!

Pe vremea când era doar o copilă, Alexandra fusese mereu fascinată de cerul nopţii. Viaţa la bordul unei fregate comerciale nu oferea unui om prea multe variante de a se amuza după lăsarea întunericului. Împrumutase ocheanul tatălui ei de atât de multe ori, încât în cele din urmă acesta îi dăruise unul numai şi numai al ei. Acolo, în Londra, fusese nevoită să se descurce cu un telescop de buzunar rabatabil, pe care îl cumpărase cu 16 şilingi de la un magazin de şlefuit lentile. Instrumentul unui colecţionar.

Dar acesta…

Oh, acesta era, fără îndoială, cel mai uluitor obiect pe care îl atinsese vreodată!

Fără să gândească, se aplecă să arunce o privire pe ocular. Descoperi că instrumentul era direcţionat spre fereastra de la mansarda unei casei de vizavi. Fără îndoială, dormitorul unor slujnice tinere şi frumoase.

Alex îl mută din direcţia sordidă spre care era îndreptat şi îl întoarse spre grădinile din centrul pieţei. Pe toţi sfinţii! Putea distinge firele de iarbă galbene-verzui care scoteau capul din pământ.

În spatele ei răsună un clinchet de pahare. Se sperie şi sări cât colo de lângă telescop, lovindu-l şi făcându-l să

se rotească până ce aproape că se ciocni de o vază din apropiere, pe care fu nevoită să o prindă înainte de a cădea la podea. Ce manifestare a abilităţilor profesionale! „Oh, da, exact, sunt aici ca să-mi ofer serviciile de mânuire a unor mecanisme scumpe şi complicate…”

— Scuză-mă, nu ţi-am reţinut numele, domnişoară…

Îşi simţea limba mai ceva ca un nod marinăresc.

— Mountbatten, reuşi să articuleze cu greu. Alexandra Mountbatten.

În clipa aceea, el înclină capul şi se uită la ea. Şi chiar *o privea* cu adevărat. Cu aceiaşi ochi profunzi şi cercetători care o tulburaseră în librărie.

Inima i se opri o clipă şi rămase aşteptând cu sufletul la gură.

Alexandra nu se aştepta la o confesiune a iubirii neîmpărtăşite, desigur. În cel mai bun caz, la o replică: „Nu ne-am mai văzut undeva?” Sau poate să-i spună: „Ah, da, de la librăria Hatchard, nu-i aşa?”

— Domnişoară Mountbatten, încântat de cunoştinţă.

Oh! Nu-şi amintea să o mai fi văzut vreodată undeva.

Îşi spuse imediat că era tare norocoasă. Dacă şi-ar fi amintit de ea, sigur ar fi rămas în memoria lui ca o prostănacă stângace, bâlbâită şi pedantă şi în niciun caz ca obiect al admiraţiei. Aşa era mult, mult mai bine. Acum putea să înceteze să-şi irosească timpul gândindu-se la el.

Ar fi fost ceva complet iraţional să se simtă câtuşi de puţin dezamăgită. Cu atât mai puţin rănită.

Cu toate acestea, orice urmă de judecată sănătoasă pe care o poseda părea să zboare ca o pasăre dornică de libertate când venea vorba de omul acesta. Pentru că *se simţea* rănită… doar un pic. În interiorul ei, dovada tăioasă a propriei prostii se răsucea în carne vie şi îi rănea mândria.

El eliberă măsuţa de ceai de un sfeşnic cu două braţe şi două pahare goale de coniac. Luă apoi în zbor ciorapul uitat pe cornul de cerb şi, după ce îl contemplă o clipă nepăsător, probabil gândindu-se unde să-i găsească mai târziu un loc potrivit ca să-şi facă veacul, îl rulă şi îl îndesă în spatele unei perne.

— Chiar ar trebui să plec, zise ea. Se pare că v-am întrerupt de la ceva şi nu aş vrea să…

— Nu m-ai întrerupt de la absolut nimic. Sau cel puţin de la nimic important. Stai jos, o invită apoi, bătând uşor cu mâna pe spatele unui fotoliu capitonat.

Acceptă invitaţia de a lua loc, deşi se simţea pe jumătate amorţită. El se aşează apoi pe fotoliul din faţa ei. Judecând după felul în care se cufundă între pernele de pluş, Alexandra bănuia că tapiţeria aceea moale şi luxuriantă se întinsese şi se umflase sub multe întâlniri fierbinţi.

Într-o ultimă încercare caraghioasă de a părea decent, Chase îşi trecu mâna prin păru-i castaniu ciufulit.

— Am două de care trebuie să ai grijă.

Ceasuri.

„Da. Concentrează-te asupra ceasurilor! Obiectele acelea cu cadrane, limbi şi cifre şi care ticăie”. Aşa îşi câştiga ea traiul de zi cu zi, bătând la toate intrările servitorilor din Mayfair în căutare de clienţi. Nu era acolo ca să se holbeze la părul lucios de pe pieptul lui ori să se gândească la însemnătatea brasardei negre pe care o purta pe braţ, ori să-şi facă sânge rău pentru că avusese fantezii prosteşti despre cum ar fi luat-o în braţe, i-ar fi mărturisit iubirea suferindă şi i-ar fi jurat că avea să abandoneze căile păcătoase acum, când ea îi dăduse motiv să trăiască.

Trânti capacul peste imaginaţia prea bogată, îl închise, îl strânse bine şi apoi îl aruncă de pe creasta unui munte direct în prăpastie.

Aceea era doar altă întâlnire de afaceri.

El continuă să-i vorbească:

— Nu pot să-ţi spun prea multe despre poveştile lor de viaţă. Au tot trecut de la o rudă la alta înainte de a ajunge la mine toamna trecută.

Aşadar, erau moştenire de familie.

— Trebuie să fie foarte scumpe.

— Oh, da, răspunse el sec. Foarte scumpe. Ca să fiu sincer, eu, personal, habar n-am ce să fac cu ele. Au venit la pachet cu titlul.

— Cu titlul? repetă ea fără să-şi dea seama.

— Belvoir, zise el, iar când ea nu răspunse nimic, adăugă: Adică ducele de…

În clipa aceea, lui Alex îi scăpă un hohot de râs sălbatic.

„Un duce?” Oh, Penny nu ar mai fi putut de fericire că ghicise ce era!

— Crede-mă, spuse el, şi mie mi se pare la fel de absurd. De fapt, pentru moment, sunt doar viitorul moştenitor al titlului de duce. Dar, din moment ce unchiul meu e infirm, am primit toate responsabilităţile legale. Toate îndatoririle unui duce, fără niciun beneficiu. Flutură apoi din mână în direcţia ei, fără o ţintă anume, zicând: în fine, învaţă-mă ceva.

— P-poftim?! Nu cred că am înţeles bine…

— Păi aş putea să te întreb despre educaţie şi experienţă, dar mi se pare o pierdere de vreme. Aşa că ar fi mai potrivită o demonstraţie.

„O demonstraţie?” Oare voia să ştie cum funcţionau ceasurile? Poate că se referea la precizia lor. Ar fi putut să-i explice cum rămâneau mereu potrivite, deşi pierdeau în medie câteva minute pe zi.

— La ce fel de lecţie vă gândiţi mai exact?

El ridică din umeri.

— Orice crezi că mi-ar folosi să învăţ.

Alex deja nu se mai putea abţine. Îşi îngropă faţa în palme şi începu să geamă.

El se aplecă imediat către ea.

— Îţi este rău? Eşti bolnavă? Oh, sper că nu-i vorba de tifos!

— E dezamăgire. Mă aşteptam la ceva complet diferit. Ar fi trebuit să ştiu asta.

El ridică dintr-o sprânceană, întrebător.

— Păi la ce anume te aşteptai mai exact?

— Oh, nu vrei să ştii. „Şi al naibii de sigur nici nu vreau să-ţi spun!”

— Oh, ba da, chiar vreau!

— Ba nu, nu vrei! Chiar nu îţi doreşti asta absolut

deloc.

— Ei, haide! Un astfel de protest nu face altceva decât să aţâţe şi mai mult un bărbat. Doar spune odată şi gata!

— La un gentleman! izbucni ea. Mă aşteptam să fii un gentleman.

— Păi nu te-ai înşelat. *Sunt* un gentleman. În curând, o să fiu cel mai titrat nobil.

— Nu la asta mă refeream. Credeam că vei fi genul de domn respectabil, politicos şi onorabil…

— Ah! zise el. Da, asta a fost o presupunere greşită din partea dumitale.

— E limpede! Uită-te la dumneata!

În timp ce vorbea, ochii îi alunecară mai jos, spre umerii lui laţi. Şi apoi spre materialul şifonat al cămăşii pe care o purta. Şi spre panta fascinantă a pieptului masculin, expus de gulerul descheiat al cămăşii. Pielea care se întrezărea era netedă şi fină, iar conturul muşchilor era bine definit şi…

Iar acum se holba la el făţiş.

— Uite-te la locul ăsta! Pahare de vin împrăştiate pe masă, în dezordine. Şi încă pluteşte în aer parfum de femeie. Ce fel de gentleman are o întrevedere pentru angajare în această… Gesticulă în jur, arătând o lume a pierzaniei. În această peşteră a poftelor trupeşti?

— Peşteră a poftelor trupeşti?! repetă el amuzat. Oh, chiar îmi place cum sună! Mai că mi-aş dori să o scriu pe o placă undeva.

— Aşadar, acum înţelegi greşeala mea. Cuvintele continuau să i se rostogolească de pe limbă, aspre şi nepoliticoase, şi pur şi simplu nu părea să le mai poată opri ca să le bage la loc în sticlă… De fapt, nu găsea nici măcar vreun dop. Când am deschis uşa, am fost suficient de nătângă să mă aştept la altcineva. La un bărbat care nu ar fi permis niciodată unei doamne să umble prin Londra cu un singur ciorap şi să numească asta *nimic important.* Ciorapii sunt extrem de importanţi, domnule Reynaud. Şi la fel femeile care îi poartă. Flutură din mână apoi făcu semn spre brasarda neagră pe care o purta pe braţ. Şi toate

astea în timp ce porţi doliu!

— Ei, stai un pic, că pot să explic…

— Te rog n-o face! Lecţia aceasta este destul de crudă, zise ea clătinând din cap. Şi apoi, mai este telescopul.

— Ia stai o clipă! zise el încruntat. Ce legătură are telescopul?

— Acela… zise ea şi întinse braţul, arătând ostentativ şi ferm spre instrumentul cu pricina, este un veritabil telescop Dollond! Un telescop acromatic de 117 centimetri cu lentilă triplu-obiect şi cu o deschidere de 8 centimetri. Cilindru din lemn şlefuit şi tuburi de alamă. Capabil să mărească de şaizeci de ori un obiect de la sol şi obiectele celeste de până la o sută optzeci de ori. Este un instrument pe care majoritatea oamenilor şi-ar putea dori să îl aibă, iar dumneata îl laşi să se pună praful pe el. Este… Ei bine, este sfâşietor ce văd!

Sfâşietor de-a dreptul!

În cele din urmă, adevărul era că Alex nu avea pe cine învinovăţi decât pe ea însăşi. Toate indiciile erau acolo. Gusturile lui îngrozitoare în materie de literatură. Rânjetul lui fermecător, care făcea promisiuni pe care niciun om nu ar fi putut să şi le ţină. Şi ochii aceia… ochii aceia care aveau un soi straniu de vrajă tulburătoare de minţi… Iar el umbla brambura, ciocnindu-se de tinere prin diverse librării fără decenţa de a-şi ascunde ochii aceia păcătoşi sub vreo pălărie cu boruri largi.

Singura consolare a Alexandrei era că el avea să uite conversaţia aceea imediat după plecarea ei, aşa cum o uitase şi pe ea în trecut.

— Mulţumesc, domnule Reynaud. Astăzi mi-ai oferit o lecţie de care aveam mare nevoie. Oftă adânc, după care îşi aruncă privirea spre perete. Coarne de cerb? Serios?

După o tăcere lungă, el şuieră încet printre dinţi.

Ea se ridică în picioare, întinzându-se după săculeţ.

— O să mă conduc singură.

— Oh, nu, în niciun caz! zise el şi se ridică ferm. Domnişoară Mountbatten, a fost minunat!

— Poftim?!

— Absolut genial! Mi-ar plăcea foarte mult să te angajez pentru serviciile dumitale.

Poate că înţelegea ea greşit. Poate că nu era Craiul de la Librărie, ci… Nebunul de la Librărie.

Apoi el continuă prin a face cel mai de neînţeles lucru. Până acum. Se uită în ochii ei, zâmbi doar cât să dezvăluie nişte gropiţe letale care i se formau în obraji şi rosti cuvintele pe care ea visase în mod prosteşte să le audă:

— Dumneata, zise el, eşti tot ce am căutat vreodată! Şi nu te las să pleci.

Oh!

„Oh, Dumnezeule!”

— Vino, aşadar! Pupilele mele vor fi absolut încântate să o cunoască pe noua lor guvernantă.

Capitolul 2

„Guvernantă?”

Alexandra rămase mută de uimire.

— Te conduc la etaj.

Într-o demonstraţie de infatuare masculină, domnul Reynaud îi luă săculeţul din mâini. Şi în timp ce o uşura de acea povară, mâna lui o atinse uşor pe a ei. O scurtă fierbinţeală îi năvăli în creier, ştergându-i ultimele rămăşiţe de judecată sănătoasă. Apoi el se întoarse şi se îndreptă spre fundul încăperii.

— Pe aici.

Alexandra îşi încleştă mâinile îngheţate, ca să împingă un pic de viaţă înapoi în braţele amorţite şi îl urmă. Ce altceva ar fi putut să facă? Îi luase săculeţul în care, culmea, se aflau cronograful, precum şi carneţelul cu numele clienţilor pe care-i avea şi datele întâlnirilor deja stabilite. Viaţa ei era literalmente în mâinile lui.

— Domnule Reynaud, eu…

— Le cheamă Rosamund şi Daisy. Au zece, respectiv

şapte ani. Sunt surori.

— Te rog, domnule Reynaud, am putea să…

El o conduse prin bucătărie şi în sus pe scări. Ieşiseră pe un palier de la primul etaj. Îl urmă pe un coridor cu pereţii acoperiţi cu fâşii de mătase de culoarea smaraldului. După cum suna pluşul sub picioarele ei, acel coridor trebuia să fie acoperit cu nori. Munca o ducea în multe case frumoase din Londra, dar nu înceta niciodată să se minuneze de luxul pe care-l întâlnea.

El o conduse în sus pe scări, urcând treptele două câte două.

— Numele lor de familie este Fairfax, dar cel mai probabil este un nume adoptat. Sunt fiice naturale. Nişte rude îndepărtate au făcut câteva uneltiri şi au lăsat tutela lor la moşie.

În timp ce urcau etaj după etaj de scări, Alexandra abia dacă ţinea pasul cu el, darămite să schimbe subiectul conversaţiei.

— O să le trimit la şcoală de Sf. Mihail. Adăugă apoi pe un ton obosit: Asta presupunând că voi putea mitui şcoala aia respectabilă să le primească.

În cele din urmă, ajunseră la ultimul etaj al casei. Alex se grăbi să înainteze ca să-l prindă de mânecă.

— Te rog, domnule Reynaud! A fost o neînţelegere. O neînţelegere foarte gravă.

— Ba nu, deloc. Ne-am înţeles absolut perfect. Sunt un gentleman jalnic, exact aşa cum ai spus. În plus, nu sunt vreun nebun, să ştii. Felul în care m-ai mustrat jos a fost absolut genial. Fetele chiar au nevoie de o mână fermă ca a dumitale. Eu sunt ultimul om de pe pământ care le-ar putea învăţa cum să se poarte cuviincios, dar dumneata, domnişoară Mountbatten?! Eşti numai bună pentru treaba asta. Gesticulă spre camerele care se deschideau pe la jumătatea coridorului. O să pun să ţi se pregătească un dormitor, desigur. Odaia fetelor e pe aici.

— O clipă…

— Am ajuns, zise el şi deschise uşa brusc.

Mintea Alexandrei pur şi simplu refuza să dea vreun

sens scenei care se derula în faţa ei. Două fetiţe cu păr blond-deschis stăteau de o parte şi de alta a patului. A unui pat superb. Un pat imens cu baldachin, al cărui acoperământ era de culoarea lavandei, cu stâlpi pictaţi în auriu şi perdele de pat de aceeaşi culoare, fixate cu şnur rozaliu. Patul acela ar fi fost visul oricărei fetiţe. Pe el însă se întrezărea un coşmar. Aşternuturile albe erau pătate şi mânjite cu un lichid de culoare stacojie.

— Ai ajuns prea târziu, zise cea mai mică în timp ce se întorcea spre ei cu o expresie solemnă pe chip. E moartă.

— La naiba cu tot! oftă greoi domnul Reynaud. Nu din nou!

*

Lui Chase mai că nu-i venea să creadă.

De două ori într-o singură dimineaţă. De-a dreptul insuportabil.

Lăsă jos săculeţul domnişoarei Mountbatten, mărşălui spre pat şi trecu un deget peste aşternuturile murdare. După toate aparenţele, părea să fie gem de coacăze roşii.

— Fluxul sangvin a fost de vină, zise Rosamund.

Fireşte… Nici că s-ar fi putut altfel. Chase îşi încleştă maxilarul.

— De acum încolo nu mai primiţi niciun fel de jeleu. Deloc, ne-am înţeles? Fără dulceaţă, fără niciun fel de zaharicale.

— Fără jeleu? întrebă Daisy îndurerată. Păi de ce să nu mai primim?

— Pentru că nu mai elogiez nicio victimă a leprei acoperită de bube, care supurează marmeladă! De-asta nu mai primiţi! Ah! Şi s-a zis cu pireul de mazăre. Crizele de dispepsie ale lui Millicent de săptămâna trecută au distrus complet covorul din salonul de zi.

— Dar…

— Să nu aud nimic! zise ferm şi flutură mustrător din deget la adresa pupilelor sale. Altfel o să vă încui pe amândouă în camera asta şi nu vă mai dau altceva de

mâncare decât pâine uscată.

— Cât de barbar sună, răspunse Rosamund.

— Mă tem că acum trebuie să plec…

Întreruperea aceea verbalizată cu glas scăzut venea de la domnişoara Mountbatten, care rămăsese lângă uşă.

Şi care, la scurt timp după aceea, se întinse hotărâtă să-şi ia săculeţul şi apoi dispăru în spatele uşii.

La naiba!

Chase mărşălui spre harta de pe perete şi înfipse un bold în primul loc pe care-l văzu cu ochii.

— Apucaţi-vă să vă faceţi bagajele!

— Dar nu există şcoli cu internat în Laponia, zise Rosamund.

— O să dau bani ca să se înfiinţeze una de urgenţă, zise el ieşind pe uşă. Sper că vă place heringul.

Şi apoi fugi după guvernanta cea nouă şi, să-i ajute Dumnezeu, nicidecum ultima care îşi dăduse demisia.

— Aşteaptă! Coborî treptele câte trei odată, sărind peste balustradă ca să o prindă pe palierul următor. Stai o clipă, domnişoară Mountbatten!

Întinse mâna şi o prinse de braţ.

O clipă, se opriră amândoi pe scări. Ea era scundă, iar el era foarte înalt. Creştetul capului ei lui abia dacă îi ajungea pe la mijlocul sternului. Orice conversaţie de-a dreptul imposibilă. Îi dădu drumul la braţ şi coborî două trepte, astfel încât să o poată privi în ochi în timp ce îi vorbea.

Iar privirea ei aproape că îl doborî de pe scară. Pentru o femeie atât de mică de statură, cu siguranţă putea avea un impact extraordinar. Avea nasul delicat şi cârn, tenul măsliniu şi părul negru, de culoarea cerului din miez de noapte, strâns într-un coc sever în creştetul capului. Şi ochi negri, întunecaţi şi adânci, ale căror umbre se întindeau până undeva în pieptul lui, făcându-l să tresară. Avu nevoie de un moment ca să se adune.

— Millicent este păpuşa lui Daisy. O omoară pe biata păpuşă cel puţin o dată pe zi, dar… La naiba, el îi lăsase pete roşii de jeleu pe mânecă şi Dumnezeu ştie ce

substanţă credea ea că era! Nu, nu este ceea ce crezi. E jeleu de coacăze roşii, zise şi ridică arătătorul pătat. Poftim, gustă, ca să te convingi!

Ea clipi în sus spre el.

— Cumva tocmai m-ai invitat să-ţi ling degetul?

El se şterse pe unul dintre faldurile cămăşii pe care o purta. Dumnezeule, era un dezastru! Cu siguranţă, gestul lui nu îl ajuta să protejeze reputaţia femeii. Orice tânără cuviincioasă ar fi ezitat să se angajeze în casa unui crai scandalos, chiar dacă pupilele desfrânatului în cauză ar fi fost nişte îngeraşi.

Iar pupilele lui Chase erau nişte diavoliţe incorigibile şi morbide.

De fapt, postul nu oferea prea multe avantaje. Cu excepţia unuia.

— O să te plătesc cu generozitate, zise el. Cu o sumă astronomică.

— Ascultă, a avut loc o neînţelegere. Eu am venit să-mi ofer serviciile ca persoană care reglează ceasuri. Nu sunt guvernantă. Nu am niciun fel de pregătire în sensul acesta şi sigur niciun pic de experienţă. În plus, guvernantele sunt femei de viţă nobilă, nu-i aşa? Deci nici din acest punct de vedere nu mă încadrez.

— Nu-mi pasă dacă eşti de viţă nobilă, de viţă rea sau o baghetă de pâine dată cu unt. Eşti educată, înţelegi ce este cuviincios şi eşti… eşti vie.

— Sunt sigură că vei găsi pe altcineva ca să ocupe postul acesta.

— Postul a fost deja ocupat. Şi apoi eliberat. Şi ocupat şi eliberat de mai multe ori la rând. Uneori, chiar de mai multe ori într-o singură zi, ca să fiu sincer.

„Nu-ţi faci nicio favoare spunându-i lucrurile astea, Reynaud!”

— Dar dumneata nu eşti precum celelalte candidate, se grăbi el să adauge. Eşti diferită.

Şi chiar *era* cu adevărat diferită.

Era o femeie care îi dăduse o lecţie fără să dea doi bani pe rangul lui. Îl credea un pierde-vară grosolan şi

prost. Un exemplu jalnic de nobil pe care se irosiseră haine bine croite. Domnişoara Mountbatten – la drept vorbind, pe bună dreptate – nu voia să aibă de-a face cu el.

Iar Chase era pur şi simplu disperat să o ţină aproape.

Dorinţa pe care o simţea crescând în el ca un vulcan nu era ceva fizic. Sau cel puţin nu era ceva *pur* fizic. Ea era frumoasă, iar el apreciase întotdeauna o femeie sinceră şi cu coloană vertebrală, care ştia ce voia. Dar, pe lângă atracţia fizică, mai era ceva. Dorinţa de a o impresiona, de a fi demn de aprecierea ei.

Ea îl făcea să îşi dorească să fie un om mai bun. Şi nu era aceasta o calitate ideală pentru o guvernantă? *Trebuia* să o păstreze pe femeia aceasta în serviciul lui.

— E doar pe timpul verii, se grăbi el să spună. Salariul pe un an doar pentru câteva luni de muncă.

— Îmi pare rău, zise ea, apoi trecu pe lângă el şi continuă să coboare.

— Salariul pe doi ani atunci! Pe trei ani!

— Domnule Reynaud…

Chase o prinse la uşă.

— Pe scurt, lucrurile stau aşa: fetele alea au nevoie de dumneata! Aşteptă o clipă până când ea ridică ochii să-l privească şi apoi făcu apel la toată puterea lui de convingere.

Înghiţi apăsat, trădând o bătălie bărbătească purtată cu emoţiile.

O privire intensă şi cercetătoare.

O confesiune rostită într-o şoaptă răguşită:

— Domnişoară Mountbatten. La naiba, de ce să nu-şi joace toate cărţile, până la urmă? Alexandra, *am nevoie* de tine!

Gata. Replica aceasta ţinuse mereu cu fiecare femeie pe care o întâlnise.

Doar că nu funcţionă şi cu ea.

— Ba nu, nu ai. Un zâmbet ironic îi apăru pe chip. Nu-ţi face griji! O să mă uiţi într-o clipită.

Şi apoi făcu ceea ce Chase tânjise de nenumărate ori să facă el însuşi. Deschise uşa, plecă din casă şi nu se uită

nici măcar o dată în urmă.

Capitolul 3

Două ore mai târziu, Alexandra stătea pe Billingsgate Docks.

Îngrozită de moarte.

Dimineaţa aceea de iunie era inundată de razele soarelui, dar ea părăsise casa domnului Reynaud cu mintea înceţoşată. Fusese atât de confuză din pricina celor întâmplate, încât greşise de două ori drumul atât de bine ştiut spre London Bridge, iar acum ratase diligenţa de prânz înspre Greenwich.

Soluţia logică şi rezonabilă era să ia o barcă în jos pe Tamisa. Cu toate acestea, simpla imagine a unei bărci îi dădea fiori reci şi iraţionali pe şira spinării.

„Nu pot. Pur şi simplu nu pot”.

Dar ce alternative avea?

Dacă ar fi riscat să aştepte următoarea diligenţă, ar fi fost o adevărată nebunie pe podul blocat de cotigi care abia se mişcau. Şi atunci chiar nu ar fi avut nicio şansă să ajungă acasă până la lăsarea întunericului.

Sau ar fi putut renunţa la acea călătorie. Cu toate acestea, verificarea cu cronograful o dată la două săptămâni era o promisiune faţă de clienţii ei. Ei o plăteau pentru ora exactă din Greenwich, iar ea le oferea asta fără putinţă de tăgadă.

„Fă-o şi gata!” îşi spuse. „E timpul să treci peste treaba asta, prostuţo! La urma urmei, doar ai crescut pe un vapor, nu-i aşa?! O fregată comercială a fost leagănul prunciei tale”.

Da. Dar aproape că fusese şi sicriul ei.

Chiar şi aşa, iat-o acolo, zece ani mai târziu. Vie şi nevătămată. Aşa că putea supravieţui unei scurte plimbări pe Tamisa până în Greenwich.

Putea face asta.

În timp ce barcagiul încărca tot soiul de colete şi ajuta pasagerii să urce, ea stătea undeva mai în spate, aşteptând ultimul moment posibil.

— Vii sau nu, domnişoară?

— Vin, vin!

Alex acceptă mâna lui întinsă şi urcă în barcă, proptindu-se pe un scaun de lemn între două femei în vârstă şi aşezându-şi săculeţul în poală.

Când barcagiul eliberă parâma de doc, decise să se gândească la altceva. Era mai bine decât să aibă fantezii copilăreşti cu Chase Reynaud. O bună parte a creierului ei era dintr-odată neocupată, putând contempla la alte subiecte. Cum era să numească toate constelaţiile aproape de Carul Mare.

La naiba, prea uşor! Trecu prin lista aceea în câteva clipite – *Draco, Camelopardalis, Lynx, Leo Minor, Leo, Coma Berenices, Canes Venatici, Bootes* –, apoi toată concentrarea ei se pierdu. De îndată ce prima vâslă făcu contact cu apa, nu mai putu să gândească limpede.

Strânse pumnii şi îşi înfipse unghiile în palme, străduindu-se din răsputeri să-şi distragă atenţia cu ajutorul durerii pe care şi-o provoca. Doar că nici asta nu funcţionă. Nu mai simţea nimic altceva cu excepţia valurilor ce se formau şi treceau pe sub barcă. Senzaţia aceea înspăimântătoare de nesiguranţă. De a pluti în derivă.

Nu. Se părea că, până la urmă, nu putea face asta.

Alex sări în picioare şi îşi croi drum în grabă spre marginea bărcii, încă nu se îndepărtaseră de doc. Se aflau la nicio jumătate de metru de mai.

— Aşteaptă! îi strigă barcagiului. Tocmai mi-am dat seama că am uitat ceva. Trebuie să cobor.

— Prea târziu, domnişoară. Poţi traversa înapoi când se întoarce barca, zise el şi veni să împingă cu vâsla în doc ca să lanseze barca la apă.

— Te rog... Acum deja îl implora pe om. Este foarte urgent! Trebuie să cobor! Trebuie să...

— Stai jos, femeie! mârâi el şi propti vâsla de doc, pregătindu-se să împingă.

Alex îşi ieşise din minţi, era complet înnebunită. Se luptă să se urce pe balustrada bărcii, clătinându-se pe picioare. Ceilalţi pasageri strigară alarmaţi când barca se înclină într-o parte. Barcagiul o apucă de tivul rochiei, încercând să o tragă înapoi. Dar asta nu făcu decât să-i amplifice disperarea.

Se grăbi să măsoare din ochi distanţa dintre barcă şi chei. Se gândi disperată că putea reuşi să ajungă pe uscat, dar numai dacă sărea.

Şi dacă sarea *acum.*

Aşa că se aruncă.

Iar judecata cu privire la distanţă nu se dovedi deloc greşită. Dacă nu i-ar fi alunecat talpa ghetuţei pe marginea balustradei, ar fi reuşit fără nicio problemă. În schimb, se prăbuşi în apă cu o împroşcătură puternică, trăgând aer în piept când se scufundă şi luând o gură sănătoasă din apa oribilă şi dezgustătoare a Tamisei.

Când ieşi la suprafaţă, un bărbat de pe chei o prinse de subraţ, trăgând-o în sus şi ajutând-o să iasă din râu.

Când ajunse într-un final pe uscat, tuşi şi scuipă uşurată.

Iar atunci observă că nu mai avea săculeţul. Cu tot cu cronograful. Când căzuse în apele râului, îi scăpase din mână şi se cufundase în adâncuri.

Toată munca ei de o viaţă. Pierdută.

Un vaiet i se rupse din gât, zguduindu-i trupul mic din toţi rărunchii, la fel ca un strop de apă care cădea dintr-o cârpă stoarsă.

Apele îi mai răpiseră ceva. Da, apa era monstrul nesătul din viaţa ei. Balena lui Iona. Devora tot ceea ce iubea, dar pe ea o scuipa înapoi afară, iar şi iar, mai pierdută şi mai singură ca niciodată.

Şi încă o dată, nu avea altceva de făcut decât să se adune şi să o ia de la capăt.

*

— Ei bine, ce părere ai? Chase întinse braţele şi se

întoarse uşor, prezentându-şi locuinţa neterminată. Vreau să fac din camera asta un fel de sanctuar bărbătesc.

Barrow se uită cu ochii mari la ceea ce fusese cândva camera servitoarei.

— Unde sunt lucrurile doamnei Greeley?

— Am mutat-o în dormitorul de la etajul doi. Condiţiile de locuit sunt mult mai bune acolo.

— Să îndrăznesc să întreb care e motivul ce se ascunde în spatele renovărilor?

Chase se duse să-şi toarne două degete de coniac.

— Păi, am nevoie de un loc numai al meu, în care să evadez până când pleacă la şcoală Rosamund şi Daisy.

— Un bărbat în toată firea, care caută să scape de două fetiţe. E destul de patetic, nu ţi se pare?

— Ei, haide! Chiar nu ştiu ce să fac cu copiii. Şi nici n-are vreun sens să-mi bat capul să învăţ. Nu am de gând să aduc pe lume vreodată unul dintre monstruleţii ăştia înfricoşători. Chiar dacă mi-aş dori să mă căsătoresc, tot n-are rost să îmi caut o soţie. Pentru că deja ai revendicat-o tu pe cea mai de seamă femeie din Anglia.

— Ceea ce este adevărat.

John Barrow Sr. fusese avocatul tatălui lui Chase, iar de pe vremea când el şi John Jr. erau copii, fusese de la sine înţeles că aveau să continue tradiţia aceasta de familie. Şi tot de la sine înţeles, dar niciodată rostit era motivul acestui lucru. Erau fraţi vitregi. Tatăl lui Chase o lăsase însărcinată pe fiica unui gentleman din partea locului, iar avocatul său loial luase asupra lui datoria de a se căsători cu ea şi de a-i creşte copilul ca şi când ar fi fost al lui.

Aşa că Chase şi John Jr. crescuseră împreună, împărţind totul, de la cei mai buni tutori la ocazionale bătăi fraterne. Dar şi certurile pentru fete şi pentru cai. În ciuda diferenţei de rang social, rămăseseră prieteni apropiaţi în anii de şcoală, dar şi după aceea. Iar din punctul de vedere al lui Chase, acesta era un lucru al naibii de bun şi de norocos. Şi acum, cu titlul de duce ca miză, avea nevoie de prietenul său loial ca să-l ajute să administreze moşia.

— Ce mai face finul meu? întrebă Chase. Că tot

vorbeam de monstruleţi înfricoşători…

— Din păcate, Charles se cam ridică la înălţimea tizului său.

— Aaa! Deci cucereşte toate femeile care îi ies în cale.

— Şi stă degeaba în timp ce toată lumea munceşte.

— Află, zise Chase indignat, că am muncit din greu în absenţa ta. Martore stau renovările în desfăşurare din jurul tău. Am construit bufetul acela cu mâinile mele. Mai are nevoie doar de câteva straturi de lac şi e gata. Şi dacă asta nu-i suficient pentru tine, află că numai în ultima săptămână am revizuit registre bancare cât pentru o decadă, am oferit şapte orgasme şi am intervievat cinci guvernante. Şi nu, niciuna nu a fost printre cele care au primit orgasmele mele, deşi câteva dintre ele chiar arătau ca şi când ar fi avut mare nevoie de unul…

— Cinci candidate şi nu ai găsit niciuna pe care s-o angajezi?

— Oh, ba da! Le-am angajat pe toate. Doar că niciuna n-a rezistat mai mult de două zile. Ba, de fapt, ultima nici n-a ajuns să treacă pragul uşii odăii fetelor. Mare păcat! Chiar îmi făcusem speranţe mari cu ea. Era diferită.

În mod obişnuit, Chase era cel care convingea femeile să plece.

Dar de data aceasta chiar şi-ar fi dorit să o poată face pe Alexandra Mountbatten să rămână.

Barrow îi aruncă o privire piezişă.

— A fost ciudat.

— Ce anume a fost ciudat?

— Ai oftat.

— Asta nu-i ciudat deloc. Nu în ultima vreme.

— Ei bine, poate că a fost mai degrabă tonul pe care ai oftat. Nu era obosit sau enervat. Era mai degrabă… melancolic.

Chase îi aruncă la rândul său o privire piezişă.

— N-am fost melancolic nici măcar o zi în toată viaţa mea. Sunt complet lipsit de… melancolie. Îşi aranjă vesta şi adăugă: Şi acum, dacă mă scuzi, am o întâlnire în seara asta. Femeile din Londra nu-şi pot produce singure plăcere,

dacă nu ştiai. De fapt, vreau să spun că… *pot* să îşi producă singure plăcere. Dar ocazional sunt suficient de generoase să mă lase şi pe mine o dată.

— Cine mai e de data asta?

— Chiar îţi pasă?

— Nu ştiu. Ţie îţi pasă vreun pic? Barrow îi aruncă o privire mai tăioasă decât lama unui briceag elveţian. Într-o zi trebuie să pui capăt acestor lucruri.

Chase se zbârli imediat la el.

— Tu eşti avocat, nu judecător. Aşa că scuteşte-mă de morală! Nu fac nici unei femei promisiuni pe care nu am de gând să le păstrez.

La drept vorbind, nu făcea niciun fel de promisiuni. Deloc. Amantele lui ştiau foarte bine din capul locului ce avea el de oferit – plăcere – şi ceea ce nu avea de dat nimănui – orice altceva rămânea. Niciun fel de implicare emoţională sau romantism şi în niciun caz iubire.

Şi nici căsătorie.

Pe măsură ce trecură războiul, molima şi propriile eşecuri de neiertat, în trei ani, Chase ajunsese de la a fi al patrulea moştenitor de drept al titlului de duce la rangul de principal urmaş. Era o schimbare pe care puţini şi-ar fi putut-o imagina. Nu că ar fi fost cineva, inclusiv Chase, care să-şi fi dorit asta. Dar odată ce firul subţire al vieţii unchiului său avea să se rupă, Chase urma să devină duce de Belvoir, pe deplin responsabil de terenuri, investiţii şi arendaşi.

Mai rămânea o singură responsabilitate impusă de tradiţie pe care nu o putea îndeplini.

El nu avea să producă niciun moştenitor.

Titlul de duce de Belvoir ar fi trebui să-i aparţină de drept lui Anthony, iar Chase refuza să uzurpe dreptul din naştere al vărului său. Legătura de sânge era ramura putredă din arborele lor, iar el intenţiona să o taie din rădăcini. Curat şi definitiv. Măcar atât putea face pentru a-şi ispăşi păcatele.

Şi din moment ce nu avea să existe nici o căsătorie şi nici copii în viitorul apropiat, chiar nu merita un pic de

plăcere furată? Puţină intimitate din când în când. Cuvinte care să-i fie şoptite la ureche, plăcerea fierbinte de a simţi piele pe piele. Mirosul, gustul şi moliciunea unei femei care se abandona propriei plăceri.

Câteva ore răvăşite şi binecuvântate în care să uite de orice altceva.

— Care dintre astea crezi că ar arăta mai bine deasupra bufetului? întrebă Chase ridicând două tablouri. Dansatoarea cu evantai sau nimfele care se îmbăiază? Nimfele au fundurile goale, dar privirea aceea pasională a dansatoarei este fără discuţie captivantă…

Barrow ignoră întrebarea lui.

— Aşadar, dacă nu ai găsit sau nu ai păstrat nici o guvernantă, atunci cine are grijă de fete?

— Una dintre servitoare. Hattie, cred.

Doar că nici nu apucă bine să termine ce avea de spus, că în jos pe scări răsunară ţipete şi paşi grăbiţi.

Hattie apăru în pragul uşii, ciufulită şi cu şorţul făcut fâşii.

— Domnule Reynaud, regret să spun că nu mai pot rămâne în slujba dumneavoastră.

El o întrerupse imediat.

— Nu e nevoie să zici mai multe. Dimineaţă la prima oră vei primi salarii în plus şi o scrisoare de recomandare.

Servitoarea îşi luă imediat tălpăşiţa, bâlbâind cuvinte de recunoştinţă.

Odată ce auzi uşa închizându-se în spatele ei, Chase se prăbuşi în fotoliu şi îşi îngropă faţa în palm. Iată cum se duceau pe apa sâmbetei planurile lui pentru seara aceea!

— Şi acum asta, zise Barrow, oftând deznădăjduit.

Atunci se auzi clopoţelul de la intrare.

— Ar fi mai bine să merg personal să deschid, zise Chase şi se ridică în picioare. Nu sunt sigur că mai am alţi servitori care să se ocupe asta.

Deschise uşa şi iat-o acolo, în faţa lui: domnişoara Alexandra Mountbatten. Udă leoarcă şi cu apa picurându-i din păr.

El încercă să nu se uite în jos, dar când oricum o făcu,

îşi spuse că era din grijă pentru starea ei de bine. Şi *era* îngrijorat pentru starea ei de bine. Mai cu seamă dacă cineva definea „starea de bine” ca însemnând „sâni”.

Deci îi observase sfârcurile. Şi ce dacă? Când era treaz, petrecea prea puţin din timpul său gândindu-se la sfârcuri. Numai întâmplarea făcea ca ale ei să se afle cel mai aproape. Şi să fie cele mai înfrigurate. Şi tari. La fel de tari ca nişte diamante sub corsajul pe care-l purta. Şi poate roşii precum rubinele. Sau roz ca topazul ori ca ametistul pal… Nu. Judecând după tenul ei închis la culoare, cel mai probabil aveau o nuanţă luxuriantă şi robustă de ambră.

Sunetul dinţilor care-i clănţăneau îi atrase atenţia înapoi mai sus. Dumnezeule! Chiar era un ticălos respingător, aşa cum îl catalogase, nimic mai mult.

Alexandra îşi muşcă încet buza de jos, devenită vineţie.

— Mai este disponibil postul?

El nu ezită nici o clipită.

— Spune care e preţul tău.

— Zece lire pe săptămână. Şi încă o sută după ce pleacă fetele la şcoală.

— Cinci lire pe săptămână, contracară el şi două sute odată ce pleacă fetele la şcoală.

— Şi încă ceva. De sub umbra umedă a genelor ei întunecate, ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Vreau să pot folosi telescopul. Cel care se află jos în…

El încrucişă braţele la piept şi se sprijini de uşă.

— În Peştera Poftelor Trupeşti?!

— Da.

Chase se gândi că deja *îi oferise* o sumă astronomică. Dar, la drept vorbind, el nici măcar nu se folosea de instrument.

— Foarte bine.

Ea îşi trase nasul.

— Mă prezint la lucru dimineaţă la prima oră.

Chase o prinse de braţ când dădu să plece.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Măcar intră un pic să te încălzeşti.

„O să te încălzesc eu!”

Alungă din minte gândul acela rătăcitor, la fel cum ar fi făcut cu un căţeluş dornic de atenţie. Acum era angajata lui, aşa că nu îşi aveau locul astfel de idei. Chiar şi el avea atâta decenţă.

— Mulţumesc, nu. Trebuie să-mi împachetez lucrurile.

Apoi ea se îndepărtă, lăsând în urmă o dâră de apă. Chase se uită prin hol după o umbrelă, dar nu găsi niciuna. Şi nici nu avea la îndemână vreo mantie acum, în mijlocul lunii iunie.

Înjură aprig, după care fugi glonţ pe uşa deschisă, cu mâinile goale, şi se duse după ea.

— Domnişoară Mountbatten!

Ea se opri şi se răsuci spre el.

— Da?

— Nu pleci nicăieri îmbrăcată aşa. Se grăbi apoi să-şi scoată haina scumpă şi făcută la comandă, scuturând din braţe ca să o dezbrace mai repede.

— Nu pot accepta haina dumitale.

— Poţi şi o vei face, zise el, punându-i haina pe umeri şi aşezând-o cât putea de bine.

Era atât de mică, încât tivul hainei lui aproape că îi ajungea până la ghetuţe. Iar imaginea ei era în aceeaşi măsură comică şi demnă de milă.

— Dar…

Atunci el trase de revere, apropiindu-le mai mult.

— Da, da, ştiu că eşti autoritară. Şi ăsta e în creditul dumitale ca guvernantă. Dar eu sunt angajatorul începând de acum două minute. Şi ţinând cont de suma cu care te plătesc, chiar mă aştept să faci ce îţi spun. În timp ce îi încheia nasturii de la haină, continuă să vorbească: Dată fiind viteza cu care ai fugit de oferta mea de angajare azi-dimineaţă, este mai mult decât evident că s-a întâmplat ceva grav, care te-a făcut să te răzgândeşti. Dacă aş fi un bărbat decent de fel, fără îndoială, te-aş întreba despre acest lucru grav care ţi s-a întâmplat şi aş avea grijă să se rezolve problema. Dar din moment ce sunt un nemernic egoist, am de gând să profit pe deplin de circumstanţele în

care te găseşti.

Gata, terminase. Îi închisese toţi nasturii şi făcu un pas în spate ca să o privească. Arăta ca un cârnăcior în aluat.

Un cârnăcior în aluat ud leoarcă.

Un cârnăcior în aluat ud leoarcă, *confuz* şi cu un păr neted de culoarea abanosului, care fără îndoială s-ar fi simţit precum nişte panglici de mătase sub atingerea degetelor lui.

Desigur. Se forţă să se adune.

— Eu am nevoie de o guvernantă. Şi nu orice guvernantă, domnişoară Mountbatten. Am nevoie de *dumneata.* Şi tocmai acesta e motivul pentru care nu voi accepta să mergi pe jos până acasă prin ploaie fără haină şi să te prindă guturaiul.

— Dar nu plo…

— Insist. Ba chiar foarte mult.

Ea clipi în sus la el.

— Foarte bine atunci.

Şi, în cele din urmă, fu de acord cu cerinţele lui. Continuă să meargă în josul trotuarului, după care dădu colţul şi dispăru din raza lui vizuală.

În timp ce se întorcea în casă, Chase avu o senzaţie nouă şi stranie. Sau, mai bine spus, lipsa unei senzaţii. Domnişoara Mountbatten apăruse în faţa uşii lui udă până la piele, iar el nu simţise încă nici măcar o singură picătură de ploaie.

Dădu uşor capul pe spate şi se uită spre cer. Ciudat! Nu se vedea nimic deasupra capului, cu excepţia fâşiilor de portocaliu ale amurgului.

Nu ploua.

Ba, acum că se gândea mai bine la asta, nu căzuse niciun strop toată ziua.

Capitolul 4

Odată ajunsă acasă, Alexandra se dezbrăcă de haina domnului Reynaud şi o agăţă în cui. Cel mai probabil, o distrusese. Haina mirosise delicios a mentă şi a lemn de santal când i-o înfăşurase în jurul umerilor. Iar acum duhnea a Tamisa.

După ce se îmbăie, îşi schimbă cămăşuţa şi îmbrăcă o rochie curată, urmă mirosul de biscuiţi care se coceau, spre bucătărie. Slavă Domnului că existau Nicola şi biscuiţii proaspăt făcuţi!

Se aşează la masă şi îşi odihni capul pe braţele împreunate pe masă.

— Bună, Nic!

Nicola scoase chiar atunci o tavă cu biscuiţi din cuptor. O aromă dulce-acrişoară de lămâie inundă bucătăria.

— Dumnezeule, să nu-mi spui că a şi trecut ziua!

— O, ba mă tem că da. Şi ce zi fusese! Alex ridică uşor capul. Îţi aminteşti de Craiul de la Librărie?

— De Craiul de la Librărie? repetă Nicola, încruntându-se gânditoare. Nu-i vreo poezie sau un catren umoristic, nu? Ştii că nu sunt deloc bună la lucrurile alea…

— Nu, e un bărbat. L-am cunoscut la librăria Hatchard toamna trecută. Aveam un teanc de cărţi de-ale tale într-o mână şi citeam una din cărţile mele cu cealaltă. Eu şi el ne-am ciocnit. M-am speriat şi am scăpat toate cărţile pe jos. Iar el m-a ajutat să le adun.

Nicola aşează biscuiţii pe o farfurie, pe care o aduse apoi la masă, aşezând-o între ele.

— Înalt, adăugă Alex, promptă. Păr castaniu, închis la culoare, ochi verzi, îmbrăcat elegant. Chipeş. Pus pe flirt. Am hotărât toate că sigur trebuia să fie un crai îndărătnic. „Şi nu am ghicit nici măcar pe jumătate!” adăugă în gând, după care spuse cu voce tare: Penny m-a tachinat *luni întregi* pe seama lui. Sigur îţi aminteşti.

Nicola se aşează pe un scaun, gânditoare.

— S-ar putea să-mi amintesc. Atunci cumpăram cumva cărţi de istorie naturală?

— De bucătărie şi de arhitectură romană.

— Oh! Hm… Cu un biscuit într-o mână şi cu o carte în cealaltă, Nicola era deja absorbită de alte gânduri.

Alexandra se întinse după un biscuit şi muşcă din el, resemnată. Aşa era Nicola şi nu avea nimeni ce să-i facă. Alunga din minte informaţiile inutile la fel de simplu ca şi când ar fi aruncat gunoiul. Dar avea nevoie de spaţiu ca să înghesuie acolo alte fapte reale şi teorii, se gândi Alex. Şi apoi ca să conceapă propriile idei pe baza lor.

Când se concentra asupra unui lucru, Nicola lăsa deoparte orice altceva. Ar fi neglijat cu totul trecerea orelor şi a zilelor, dacă nu ar fi existat mirosul de prăjituri arse, care s-o aducă înapoi în realitate, sau zarva făcute de douăzeci şi trei de…

Cucu! Cucu!

De douăzeci şi trei de ceasuri.

Şi aşa începu totul. Ticăitul, clinchetul, ciripitul şi zăngănitul tuturor orologiilor care erau agăţate, aşezate undeva – sau chiar care dansau – în fiecare colţişor al casei.

Alexandra nu putea să se plângă de zgomot. Ceasurile Nicolei erau singurul motiv pentru care îşi putea permite să locuiască în Bloom Square. La schimb pentru o cameră în casa moştenită a prietenei sale, Alex îi oferea serviciile de reglare a ceasurilor. Sunetul era suficient de puternic când băteau toate ora la unison… Dar dacă rămâneau nereglate şi se desincronizau, atunci vacarmul dura ore întregi.

După ultimul clinchet, Alex îi vorbi oricărei părţi a atenţiei divizate a prietenei sale cu care putea comunica:

— Mi-a oferit o slujbă. Craiul de la Librărie.

— Craiul de la Librărie? strigă Lady Penelope Campion, dând năvală pe uşa de la bucătărie, îmbujorată şi cu sufletul la gură, ţinând într-o mână un sac de făină şi cu cealaltă apăsată pe piept, ca şi când inima ar fi vrut să i-o ia din loc. Te-am auzit cumva zicând ceva de Craiul de la Librărie?

Cu un geamăt blând, Alex lăsă din nou capul pe masă.

— Oh, Alexandra! Penny puse deoparte sacul de făină, veni şi se aşeză lângă ea şi o apucă de braţ cu ambele

mâini. V-aţi găsit într-un sfârşit! Ştiam eu că aşa o să fie!

— Oh, crede-mă că n-a fost deloc aşa! Nici măcar pe departe.

— Spune-mi tot! E la fel de chipeş cum era la Hatchard?

— Te rog, Penny! Te implor… Ascultă ce am de zis înainte să începi să te gândeşti la nume pentru copiii noştri!

— Oh! exclamă Penny şi pocni din degete. Aproape că uitasem de scopul vizitei mele. E vorba de căruciorul lui Bixby. Alerga după pui de găină şi i s-a desprins osia. La auzirea numelui, micul terier ridică imediat capul de sub pătură. Penny se grăbi să se învârtă şi să se fâstâcească în jurul lui. Ce năzdrăvan mic eşti! Nu ştiu ce m-aş fi făcut cu tine dacă ai fi avut toate patru picioruşele.

Nicola se întinse după sacul de făină şi scoase maşinăria dinăuntru – un cărucior micuţ pe care-l asamblase ca să ţină locul picioarelor din spate ale căţelului. Îl întoarse pe toate părţile, inspectând osia.

— O să-mi ia doar o clipă să-l repar.

— Ah, auzi! Minunat! Aşa, Alex, ce ziceai?

— Zicea că i-a oferit de muncă, răspunse Nicola, luându-şi săculeţul cu unelte de lucru şi sortând chei şi cleşti. Asta-i tot.

— Desigur că i-a oferit de muncă, spuse Penny. Ca un pretext, în felul acesta poate s-o vadă o dată pe săptămână. S-a amorezat de ea.

Alex îşi aşeză ambele mâini pe masă.

— Cred că eu pot să mă retrag la culcare dacă ai de gând să inventezi propria poveste despre mine.

— Ah, nu, se grăbi Penny, dându-i un biscuit lui Bixby. Te ascultăm.

Alexandra îşi turnă o ceaşcă de ceai şi o luă cu începutul. Iar când ajunse la finalul poveştii sale, farfuria cu biscuiţi era deja devorată, rămânând doar câteva firimituri, iar Bixby dădea ture în jurul mesei cu ajutorul căruciorului improvizat.

— A fugit după tine şi ţi-a dat haina lui, zise Penny şi oftă. Ce romantic!

— Romantic? repetă Nicola, strâmbând din nas. Ai ratat cumva partea aia în care ţine două copile încuiate în podul casei sale şi nu le hrăneşte cu nimic altceva decât cu pâine uscată?

— Nu, deloc, ripostă Penny. Şi acesta chiar e un motiv în plus pentru care să accepte. Gândeşte-te numai câtă nevoie au de ea acele biete fetiţe orfane!

Alex îşi frecă tâmplele. Doamne, cât de dor putea să-i fie de Emma!

Le adora pe toate cele trei prietene ale sale, desigur, dar Emma era de departe cea mai înţelegătoare dintre ele. Fostă croitoreasă, cândva lucrase şi ea ca să-şi câştige traiul şi să se întreţină. Însă în momentul acela atât Emma, cât şi burta ei extrem de însărcinată erau fericite şi mutate undeva în provincie.

Nicola scoase un sunet dezaprobator.

— Alex, nu-mi vine să cred că ai acceptat postul!

— Nu aveam cum să refuz. Mi-a oferit o sumă uriaşă. O să câştig mai mult în două luni decât aş putea spera să adun în doi ani din reglatul ceasurilor. În plus, după tot ce s-a întâmplat pe chei, nu prea aveam de ales.

— Ba sigur că aveai de ales. Puteai să le ceri ajutorul prietenelor tale, rosti Penny. Suntem mereu aici dacă ai nevoie de noi.

— Am fi putut pune bani deoparte ca să-ţi înlocuim cronograful, zise Nicola, ridicând privirea de la ceea ce meşterea. Şi ştii că eşti mai mult decât bine-venită să stai cu mine oricât timp îţi doreşti.

— E frumos din partea voastră, serios! Dar ce se întâmpla dacă îmi împrumutai nişte bani pe care nu aş fi putut să ţi-i dau înapoi? Se întoarse spre Nicola: Dacă te hotărăşti să te căsătoreşti, iar soţul tău nu vrea ca o fată bătrână să locuiască în aceeaşi casă cu voi?

Nicola chicoti amuzată.

— Eu, căsătorită, auzi şi tu! Asta da, glumă bună!

— Ba nu, nu-i o glumă bună, protestă Penny. Este posibil ca un gentleman fermecător să se îndrăgostească de tine şi să te ceară în căsătorie.

— Bine, bine, dar eu aş accepta? De fapt, asta e întrebarea…

Alexandra era foarte recunoscătoare pentru faptul că acea conversaţie se îndreptase spre Nicola. Riscul pe care şi-l asuma era atât de mare, încât nici măcar nu îl putea analiza cu bună ştiinţă. La fel cum niciun fulg de nea nu putea contempla vara. Dacă eşua pe poziţia de guvernantă, putea pierde orice şansă de a se întreţine de acum încolo. Şi oricât de mult şi-ar fi adorat prietenele, adevărul era că îşi dorea un loc numai al ei.

Un cămin doar al ei.

Şi s-ar fi mulţumit la fel de bine şi cu o căsuţă undeva la ţară atât timp cât era a ei. Tânjea să simtă pământul adevărat sub picioare şi să-şi îngroape degetele de la picioare în ţărână ca nişte rădăcini. Gata cu plutitul în derivă pe valurile capricioase ale vieţii!

Cu toate acestea, planul ei necesita bani. Ba chiar o sumă destul de mare. Mereu vâna cu atenţie anunţurile din ziare, căutând căsuţe de închiriat, şi îşi nota sârguincioasă sumele cerute pe chirii. Întocmise un buget, după care calculase suma pe care ar fi avut nevoie să o economisească pentru a o depune la bancă şi a putea trăi din dobândă.

400 de lire.

În trei ani, reuşise să adune în jur de 57 de lire.

Iar acum avea ocazia să facă rost de 200 de lire până la Sf. Mihail. Pentru suma asta ar fi dat cu lopata toţi munţii de gunoaie din Shepherd Market în mijlocul verii. În pielea goală!

— Trebuie să mă duc sus ca să-mi fac bagajul. Am promis că mă prezint la lucru mâine-dimineaţă la prima oră.

— Ai grijă cu el, Alex! îi zise Nicola precaută. Dacă e într-adevăr un mare crai, aşa cum spui.

— Crede-mă că n-am niciun motiv să-mi fac griji. Nu e interesat de mine. Nici măcar nu şi-a amintit că ne-am întâlnit vreodată. Se pare că am *fost extrem* de uşor de uitat.

— Stop! exclamă Penny şi o prinse de mână pe Alex.

Nu vreau să mai aud aşa ceva. În niciun caz nu eşti uşor de uitat.

Draga şi blânda Penny! Avea o inimă atât de mare şi de deschisă *spre* creaturi pierdute şi rănite! Fără îndoială, ea îşi amintea numele şi personalitatea fiecărui şoricel din cămară! Dar majoritatea oamenilor nu erau ca Penny şi nu era prima dată când Alexandra îşi făcea speranţe, ca apoi să fie dezamăgită.

— Nici nu contează dacă îşi aminteşte de mine sau nu. Eu o să fiu acolo ca să am grijă de copii. Abia dacă o să-l văd prin casă.

— Oh, o să-l vezi, o să-l vezi, zise Penny. Mai ales dacă începi să rătăceşti prin casă noaptea târziu. Prima dată încearcă prin bibliotecă…

— Ba încuie-te în camera ta! ripostă Nicola. O să-ţi fac un zăvor sigur pe care să-l fixezi pe uşă.

— Gata, încetaţi! Potoliţi-vă amândouă! Accept un post foarte bine plătit pe durata verii. Atâta tot. Până ieri, reglam ceasuri, mâine o să fiu guvernantă. Nu e nimic romantic în asta. Şi nimic periculos. E doar o slujbă.

— Ei, hai, nu trebuie să fii aşa de responsabilă *tot* timpul, zise Penny.

Uşor de spus pentru o doamnă care avea o casă a ei şi 1.000 de lire pe an. Poate că Penny şi Nicola nu aveau nevoie să fie responsabile şi serioase tot timpul. Însă Alexandra, da. Ea nu-şi putea permite să se lase dusă de val.

Din fericire, deja nu mai exista nicio şansă să se întâmple aşa ceva. Fără să pună la socoteală faptul că el fermecase şi sedusese fiecare femeie din Londra. Alexandra ştia asta. Acum că îi văzuse adevărata natură, complet neruşinată şi promiscuă, Chase Reynaud îşi pierduse tot farmecul în ochii ei. Nu avea să mai fie niciodată ispitită de el.

Nu de zâmbetul lui.

Nici de ochii lui.

Şi mai mult ca sigur nu de pieptul lui gol.

Nici de vocea lui, sau de antebraţele lui, sau de

inteligenţa lui, sau de farmecul lui... sau de picioarele lui mari.

Şi în niciun caz de haina lui caldă, care mirosea absolut delicios. „Oh, Alex! Eşti condamnată la pieire!”

Capitolul 5

Alexandra se prezentă la datorie a doua zi de dimineaţă. De data aceasta, ştiu să bată la uşa din faţă. Şi, spre uşurarea ei, cea care-i deschise fu menajera.

Doamna Greeley o cercetă din cap până-n picioare.

— Parcă tu erai fata care se ocupa de reglarea ceasurilor.

— Eram, răspunse Alexandra. Se pare că acum sunt guvernantă.

— Pfiu! Până la finalul zilei o să fii iar fata care reglează ceasurile, zise şi îi făcu semn lui Alex către scări. Haide, atunci. O să te conduc spre odaia fetelor. O s-o rog pe Jane să îţi pregătească o cameră, iar Thomas o să-ţi aducă în curând cufărul sus.

Alex bănuia că Jane şi Thomas voiau să aştepte pentru a vedea dacă rezista până dimineaţă, înainte să-şi bată capul s-o ajute.

Când intră în odaia fetelor, nu mai avu în faţă o scenă a crimei. Slavă Domnului! Pentru că de data aceasta avu ocazia să arunce o privire mai atentă în jur. Iar ceea ce observă o lăsă mută de uimire şi cu respiraţia întretăiată.

Camera aceea era un tărâm fermecat. Totul era decorat în nuanţe de galben spumos şi în tonuri de roz. La fel ca ferestrele unei cofetării. Partea de jos a camerei era ornată cu lambriuri alburii, iar din loc în loc erau pictate fire de iarbă care urcau în sus pe pereţii azurii precum cerul. Camera nu părea să ducă deloc lipsă de jucării. Alex vedea căluţi de jucărie, seturi de ceai în miniatură şi marionete. Un fotoliu capitonat se afla sub una dintre grinzi, iar sub aceasta din urmă se găsea un raft plin ochi de cărţi.

Judecând după prospeţimea vopselei şi după calitatea luxuriantă a mobilierului, Alex putea deduce două lucruri: odaia aceea fusese pregătită şi decorată special pentru două fetiţe şi nimeni nu scutise nicio cheltuială.

— Cea de acolo e Rosamund, zise menajera, făcându-i semn spre cea mai mare dintre fetiţe.

Rosamund stătea pe fotoliul de la fereastră şi citea o carte. Nici măcar nu ridică privirea.

— Şi cea de acolo e Daisy, spuse doamna Greeley.

Putea fi mulţumită că măcar Daisy o salută, făcând o reverenţă scurtă. Ochii ei, de un albastru pal, de mărimea unor şilingi, erau de-a dreptul tulburători. Fetiţa ţinea în braţe o păpuşă pe care o legăna. Una destul de scumpă, cu un cap cioplit din lemn, acoperit cu un strat gros din clei şi vopsea albă şi apoi pictat, având obraji rozalii şi buze roşii.

Alexandra traversă camera şi se opri lângă Daisy.

— Sunt foarte bucuroasă să te cunosc, Daisy. Aceasta trebuie să fie Millicent.

Daisy se grăbi să facă un pas înapoi.

— Nu te apropia prea mult! Are tuberculoză.

— Tuberculoză? Îmi pare rău să aud asta. Dar nu am nicio îndoială că o vei îngriji şi o vei ajuta să se recupereze repede.

Fata clătină din cap serioasă.

— O să fie moartă până mâine-dimineaţă.

— Cum?! Sigur nu o să…

— Oh, ba da, zise Rosamund sec, vorbind din fotoliul de la fereastră. Ar fi bine să-ţi pregăteşti câteva cuvinte.

— Să îmi pregătesc câteva cuvinte pentru ea?

Fără să îşi mişte buzele, Daisy tuşi sec de câteva ori.

— Millicent are nevoie de linişte.

— Da, sigur că are. Ştii care am auzit că e cel mai bun remediu pentru tuberculoză? Aerul curat şi lumina soarelui. O plimbare prin parc sigur o să-i prindă foarte bine.

— Fără ieşiri! declară fermă doamna Greeley. Trebuie să se concentreze asupra lecţiilor. Domnul Reynaud a fost foarte clar în privinţa asta.

— Aha. Bine atunci. O putem alina pe Millicent în alt

fel, continuă ea, cugetând asupra problemei. Poate un ceai cu mult lapte şi zahăr şi o farfurie de şarlotă?

— Fără creme, interveni doamna Greeley.

— Nu au voie nici prăjituri cu cremă?

— Asta e vina lui Daisy, îi explică Rosamund. I-a provocat lui Millicent o gripă urâtă şi a folosit-o pe post de flegmă.

Daisy le făcu pe toate să tacă, strângând tare păpuşa la piept.

— Vă rog! Permiteţi-i un pic de linişte în ultimele ei ore.

— Eu n-o să-ţi perturb liniştea câtă vreme nici tu nu mă deranjezi, rosti Rosamund. Ai face bine să nu mă trezeşti cu ţipete şi pocnete în mijlocul nopţii.

Acum că avea atenţia lui Rosamund, Alex decise să îşi încerce norocul cu ea.

— Ce citeşti acolo?

— O carte, răspunse fata sec, dând pagina.

— E o carte de poveşti?

— Nu. E o carte de sfaturi practice. *Cum să-ţi torturezi guvernanta în zece paşi simpli.*

— Probabil a scris deja al doilea volum, bălmăji doamna Greeley. Bucătarul o să-ţi trimită prânzul sus pe la ora 12.

Apoi menajera dispăru, lăsând-o pe Alex cu cele două tinere poveri ale sale. Simţi cum i se învolbura stomacul de emoţie.

„Uşurel!” îşi spuse. La urma urmei, Rosamund şi Daisy erau doar nişte fetiţe. Două copile care rămăseseră orfane şi apoi fuseseră mutate dintr-o casă în alta şi de la un tutore la altul. Faptul că întâmpinau cu vădită neîncredere o guvernantă nouă era ceva natural. Alex fusese şi ea orfană. Aşa că înţelegea destul de bine situaţia. Era nevoie de timp pentru a clădi o relaţie bazată pe încredere.

— Nu o să facem nici o lecţie astăzi, anunţă ea.

— Nici o lecţie? întrebă Rosamund, ridicând o sprânceană din spatele cărţii. Păi atunci ce o să facem toată ziua?

— Ei bine, *eu, una,* am de gând să mă familiarizez cu sala de studiu şi apoi să scriu o scrisoare ori să citesc o carte. Cum vă petreceţi *voi* timpul depinde numai şi numai de voi.

— Aşadar, ai de gând să iei banii tutorelui nostru, în timp ce ne laşi să facem orice avem noi chef, zise fata. Sunt total de acord.

— Asta nu este nici pe departe intenţia mea, dar avem toată vara la dispoziţie pentru lecţii. Desigur, dacă aţi dori să începem astăzi, cred că aş putea să…

Dar Rosamund îşi vârî nasul la loc în carte.

Iar Alex se simţi de-a dreptul uşurată. Adevărul era că nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă. Să fie guvernantă pentru două fete nu păruse deloc greu cu o seară înainte – în fond, era o femeie educată –, dar acum, că se afla acolo, se simţea de-a dreptul pierdută.

Cât timp fetele erau ocupate, Alex profită să arunce o privire în jur. O jumătate a camerei fusese aranjată ca birou de studiu.

Descoperi că era mobilată şi aranjată cu la fel de mare atenţie precum restul odăii. Se găseau acolo două birouri mici pentru copii şi o masă suficient de mare pentru un adult, cu suprafaţă plată şi lată şi o tablă de calcul aproape la fel de mare ca un cearşaf, agăţată pe perete. Pe tăblia aceea, cineva scrisese cu atenţie cinci cuvinte:

– *Caligrafie*
– *Aritmetică*
– *Geografie*
– *Comportament*
– *Lucru manual*

Alex se duse apoi către o hartă a lumii, care era expusă pe un perete. Toate continentele erau ciuruite cu bolduri, într-o ordine aparent aleatorie. Malta, Finlanda, Timbuktu, o serie de insuliţe din Oceanul Indian şi Sahara.

Daisy apăru atunci lângă ea.

— Acelea sunt locurile unde zice domnul Reynaud că

ne trimite la internat.

Alex cugetă o clipă asupra opţiunilor.

— Ei bine, dacă aş fi în locul vostru, eu aş alege Malta fără să stau pe gânduri. E un loc cu adevărat minunat. Şi înconjurat de mări azurii şi limpezi.

— Ai fost în Malta?

— Am fost în tot felul de locuri, da. Tatăl meu a fost căpitan de corabie. Alex începu să rearanjeze boldurile, plasându-le în cele mai mari porturi comerciale: Macao. Lima. Lisabona. Bombay. Şi m-am născut undeva pe aici, zise ea, înfigând ultimul bold în hartă.

— Unde e aia?

— Citeşte tu singurică.

Daisy aruncă o privire peste umăr, după care şopti:

— Nu ştiu cum.

— Ma-ni-la, zise Alex, rostind pe silabe. Este un port important din Insulele Filipine.

Fata avea şapte ani şi nu ştia să citească! Dumnezeule!

— Auzi, Daisy… ştii ce mă întrebam? Dacă avem suficiente creioane şi bucăţi de cretă, ai vrea să mă ajuţi să le numerotăm?

— Eu…

— Daisy! o întrerupse Rosamund pe un ton tăios. Cred că o aud pe Millicent tuşind.

În timp ce sora ei se ducea să-şi îngrijească pacienta bolnavă, Rosamund o fixă cu privirea pe Alex. Cu o privire de neclintit. Şi cât se putea de clară: „Stai departe de sora mea!”

Alex se simţi imediat descurajată. Provocarea pe care o avea în faţă era destul de intimidantă. Nu avea niciun pic de experienţă ca profesoară. Cea mai mică dintre elevele ei nici măcar nu învăţase să citească, iar angajatorul ei nu îi dădea niciun ajutor.

Cu toate acestea, era mai mult decât evident că obstacolul cel mai mare din această întreagă încercare venea sub forma unei fetiţe de zece ani, neîncrezătoare şi cu voinţă de fier.

Aşa deci. Începea războiul voinţelor.

Şi dacă nu voia să plece din casa aceea fără niciun ban, atunci era un război pe care Alexandra nu avea de ales decât să-l câştige.

Capitolul 6

În seara aceea, Chase stătea în pagul uşii dormitorului guvernantei, purtând o bătălie aprigă cu tentaţia.

Se oprise în dreptul camerei cu cele mai inocente intenţii. Voia să vadă dacă se instalase bine şi să se asigure de faptul că îi plăcea camera care îi fusese dată.

Ce făcea însă era să admire fundul ei mic, dulce şi rotunjor.

Nu era ca şi când intenţionase să se holbeze la ea. Nu era vreun bătrân pervers care să dea târcoale unei tinere şi să o urmărească pe ascuns prin vreo gaură din dulap. Găsise deschisă uşa camerei ei, iar ea stătea cu spatele şi încă nu îi observase prezenţa – probabil pentru că stătea aplecată deasupra acelui afurisit de telescop.

Aşa că iat-o acolo, sub privirea lui. Şi avea cel mai încântător fund din lume. Rotunjimile feselor erau mai generoase de cât ar fi ghicit el, dată fiind silueta ei suplă.

Strânse uşor mâinile din instinct, de o parte şi de alta a corpului, estimând mărimea şi moliciunea.

„Chase, bastard mârşav ce eşti!”

Scutură mâinile în grabă şi apoi îşi drese glasul.

— Domnişoară Mountbatten?

Speriată, ea sări imediat în poziţie de drepţi şi se răsuci spre el, cu sufletul la gură.

— Da, domnule Reynaud.

— Deci… îţi place ceea ce vezi?

— Dacă îmi place ce văd?!

Privirea îi rătăci spre el. Avea o ţinută elegantă de seară şi arăta cu totul altfel decât la prima lor întâlnire. Ba de data asta se îmbăiase, se bărbierise şi chiar îşi bătuse

capul şi să îşi încheie butonii.

Ea se bâlbâi puţin.

— Eu... ăăă... adică... vreau să spun... mi-aş imagina că...

— Camera, zise el. Este pe gustul dumitale?

— Aa... asta, spuse ea, răsuflând uşurată. Da, mulţumesc. Îmi place foarte mult. Adevărul este că nu mă aşteptam la ceva atât de spaţios.

— De regulă, doamna Greeley le oferă guvernantelor o cameră chiar lângă odaia fetelor, dar i-am spus că dumneata ai nevoie de camera cu cea mai mare fereastră şi cu vedere liberă spre cer. O să trimit o slujnică să te ajute să îţi despachetezi lucrurile.

— Am despachetat deja totul, mulţumesc, răspunse ea, părând puţin sfioasă şi jenată. Nu aveam decât un singur cufăr.

— Ah, da, desigur. Porni apoi prin cameră înspre fereastră, studiind felul în care era aranjat telescopul la fereastră. Aici afară, e loc pentru o mică verandă. O să pun să se facă planuri pentru o platformă şi o balustradă închisă chiar săptămâna aceasta.

— Oh, este mult prea generos din partea dumitale.

— În niciun caz. Este numai şi numai în propriul meu interes. Dacă eşti mulţumită de condiţiile de locuit, sunt şanse mai mici să vrei să pleci. Se aplecă apoi şi aruncă o privire pe ocularul telescopului. De ce l-ai vrut? Nu pot să nu fiu curios în privinţa asta...

— Ei bine, înţelegerea noastră este ceva temporar. La sfârşitul verii, voi avea nevoie de o nouă ocupaţie.

— Mă gândesc că, atunci când o să vină vremea, o să te întorci la munca dumitale de reglat de ceasuri.

Ea clătină din cap.

— Plănuiesc să încep o nouă afacere. În loc să vând timp, o să încep să vând comete.

— Să vinzi comete? repetă el un pic amuzat. O, pe-asta clar trebuie s-o aud. Şi spune-mi, te rog, cum ai de gând să le prinzi înainte să le vinzi?

— Aristocraţii sunt absolut înnebuniţi după comete,

dar majoritatea nu au nici timp, nici interesul de a le privi. O să cercetez cerul nopţii, o să cartografiez observaţiile şi apoi o să găsesc un cumpărător dispus să mă plătească pentru eforturile mele.

— Aşadar, dumneata o să descoperi cometa, iar un cumpărător o s-o revendice drept descoperirea lui? Hm, mi se pare extrem de nedrept.

— Nu mă interesează să fac asta pentru glorie. O femeie cu statutul meu trebuie să fie mai pragmatică de atât.

— Aşadar, intenţionezi să fii un comerciant astronomic. Sunt impresionat.

Ea afişă an zâmbet vag

— Felul în care ai formulat totul face ca totul să sune mult mai interesant. De fapt, este o treabă destul de plictisitoare. Se rezumă numai la a cerceta cerul, câte un petic întunecat odată, pentru a căuta o bucată pătată.

— O bucată pătată? Fără îndoială, e un termen ştiinţific aprobat…

— Pot să-ţi arăt dacă vrei.

Ea i se alătură, înghesuindu-se în alcovul mic de la fereastră, şi se aplecă să ajusteze telescopul, oferindu-i astfel ocazia – dacă voia să profite de ocazie, desigur – de a avea o privelişte directă în decolteul ei. Chase îşi mută privirea, dar nu suficient de repede. Acea zărire de o fracţiune de secundă a celor două movile celeste moi de carne suplă şi feminină avea să-i persiste în memorie.

Căutând să-şi distragă atenţia cumva, aruncă o privire rapidă prin cameră, care era la fel de grăitoare.

Aceea era suma posesiunilor ei? Dormitorul rămase gol în cea mai mare parte, cu excepţia unui mic set de baie de pe lavoar, un rând de instrumente de scris pe colţul mesei şi câteva haine care fuseseră agăţate ordonat. Pe peretele de deasupra mesei fixase mai multe bucăţi din articole din ziare şi reviste. O hartă a constelaţiilor, o vedere care comemora apariţia cometei Halley în 1759 şi câteva anunţuri mai mici, pe care dacă voia să le citească de la distanţa aceea trebuia să se chiorască serios. În

partea de sus a unuia dintre ele, putea distinge cu greu cuvintele „de închiriat”.

— Am găsit-o! Uite-te, dacă vrei, spuse şi îi făcu semn să privească pe ocular.

Chase se aplecă stângaci, închise un ochi şi se uită prin tubul de alamă. Iar răsplata lui veni în forma unui pete strălucitoare a unui punct luminos complet neremarcabil.

— Se pare că sunt un astronom înnăscut. Pot să declar cu toată certitudinea, zise el, privind chiorâş, că *aia* este o bucată pătată pe cer. Mă aştept să primesc o medalie de la Societatea Astronomică Regală.

— Aceea nu este o cometă. Majoritatea petelor de pe cer nu sunt comete. Înainte să o declari ca fiind o nouă descoperire, trebuie să excluzi din ecuaţie orice alte posibilităţi. Din fericire, au fost alţii care au făcut cea mai mare parte din munca asta. Există o carte scrisă de un francez. Charles Messier. El a catalogat o mare parte din petele de genul acesta, care în mod sigur nu sunt comete, astfel încât observatorii care vânează comete să le ignore. Se duse apoi şi luă un registru de pe masă şi frunzări paginile ca să vadă şi el.

— Ai spus o carte. Asta nu e o carte.

— Mda, nu am găsit nicio copie pe care să-mi pot permite s-o cumpăr, recunoscu ea. Aşa că am împrumutat asta de la o bibliotecă publică şi am copiat totul de mână. După ce consultă catalogul lui Messier, observatorul trebuie să verifice lista de comete deja identificate. Dacă nu se află printre ele, abia atunci poţi raporta la Observatorul Regal pata de pe cer pe care ai găsit-o, pentru a se face verificări. Chiar şi atunci, în nouă din zece cazuri, pata luminoasă a fost deja revendicată de altcineva.

— Şi petele care nu sunt comete ce sunt, de fapt?

— Sunt nebuloase, în cea mai mare parte. Sau grupuri de stele.

— Mă tem că trebuie să-mi defineşti lucrurile astea dacă vrei să am cea mai mică idee despre ce vorbeşti. Altfel, poţi să continui să vorbeşti în timp ce eu mă holbez la lobul urechii dumitale.

Ea se îmbujoră.

— Nu e nevoie să-ţi baţi capul.

— Nu-i nici o bătaie de cap. Îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de tocul ferestrei. Sunt un veritabil cunoscător de lobi ai urechii, iar al dumitale este destul de interesant.

— Mă refeream la faptul că nu e cazul să te prefaci că eşti interesat, domnule Reynaud. În mod evident, ai o întâlnire programată în seara aceasta şi nu aş vrea să întârzii din cauza mea.

— Nu mă prefac deloc. Mi se pare chiar fascinantă conversaţia pe care o purtăm. Chiar dacă o mare parte din ea e ceva necunoscut pentru mine.

Adevărul era că o găsea de-a dreptul fascinantă pe Alexandra Mountbatten şi nimic din ce avea legătură cu ea nu îi era necunoscut. El, personal, nu era chiar atât de interesat să studieze cerul, dar era absolut captivat de experienţa de a o privi *pe ea* cercetând cerul. Iar silueta şi lobul urechii ei nu reprezentau nici jumătate din ceea ce-i stârnea interesul.

Stând atât de aproape de Alexandra, putea simţi un miros slab de apă de flori de portocal. Nu era suficient de puternic ca să fie catalogat drept parfum. Ci doar sugera că îşi aromatiza apa de baie cu câteva picături. O cantitate atent cântărită, aflată în mod evident undeva între posibilitatea de a-şi permite un mic lux feminin şi economia pe care trebuia să o facă pentru ca o fiolă mică să-i ajungă luni întregi.

Purta un pandantiv mic în formă de cruce, prins de o panglică de satin legată în jurul gâtului, care era suficient de lungă ca mărgelele de culoarea coralului să se cuibărească la baza gâtului ei. Încă o dată un echilibru între frumuseţe şi pragmatism. Probabil panglica aceea era de cea mai bună calitate pe care îşi putea permite să o cumpere, în cea mai redusă cantitate posibilă.

Doamne, Dumnezeule! Ar fi fost o încântare absolută să răsfeţe o femeie ca ea. Dacă nu ar fi fost angajata lui, ar fi putut-o învălui în mici cadouri şi luxuri. Ar fi putut să

alunge micile griji şi preocupări care o despărţeau de cer.

— Continuă, te rog, zise el. Te ascult. „Şi te privesc. Şi observ lucruri”.

— Nebuloasele sunt norişori de praf de stele care plutesc în spaţiu. Grupurile de stele sunt exact ceea ce spune denumirea lor. Stelele par atât de apropiate unele de altele pe cer, încât de multe ori sunt confundate cu un singur corp celest. Pata mea preferată însă nu e nici nebuloasă, nici grup de stele pitice. Este numărul 40 din catalogul lui Messier. O stea dublă. Poate chiar o stea binară.

— Oh, într-adevăr!

După acest răspunse scurt, continuă să-i admire lobul urechii.

Ea se aplecă pentru a se mai uita o dată prin ocularul telescopului.

— O stea binară se formează când două stele sunt atrase una spre alta. Iar odată ce ajung suficient de aproape una de cealaltă, niciuna mai poate rezista atracţiei gravitaţionale a celeilalte. Şi rămân lipite pe vecie, destinate să-şi petreacă eternitatea învârtindu-se una în jurul celeilalte, la fel ca… ei bine, la fel ca nişte dansatori de vals bănuiesc, zise ea, după care îşi notă ceva în carneţel. Lucrul cel mai fascinat din toată povestea aceasta este că centrul de gravitate al unei stele binare nu se află în niciuna din cele două stele, ci în spaţiul liber dintre ele.

El rămase tăcut o vreme.

— Să fiu al naibii! Chiar ai avut dreptate când m-ai mustrat că las instrumentul să se irosească acolo.

— Mă bucur că acum îi poţi vedea şi dumneata valoarea.

— Absolut! Când te gândeşti că l-aş fi putut folosi în tot timpul acesta pentru a seduce femei! Când ea îi aruncă o altă privire plină de mustrare, el răspunse: Ei, haide acum! Toată treaba asta cu stelele care dansează vals sună al naibii de romantic!

— Hm! Nu te-aş fi considerat niciodată un romantic.

— Bănuiesc că din pricina discuţiei despre gloria

universului. Face ca un om să se simtă destul de mic şi de neimportant. Iar *asta* determină un bărbat să-şi dorească de fapt ca prima femeie care îi iese în cale să-i demonstreze că nu-i deloc aşa.

Privirile li se întâlniră şi deveniră amândoi chinuitor de conştienţi de ceva ce era evident.

În momentul acela, ea era femeia aflată cel mai aproape de el.

Dar nu avea de gând – absolut deloc – să-şi seducă propria guvernantă. Da, era un crai notoriu. Dar, pentru un gentleman, să alerge după o servitoare din propria casă nu era nici pe departe un comportament desfrânat. Era ceva complet dezgustător.

— Fetele… rosti el, alungând tensiunea ce se instalase între ei. Cum a fost prima voastră zi?

— Provocatoare.

— Nu mă îndoiesc deloc de asta.

— Ai putea să-mi spui ceva despre interesele lor sau despre educaţia de care au avut parte până acum? Orice m-ar ajuta, sinceră să fiu.

— Au avut parte de foarte puţină educaţie adecvată, dar cumva sunt mult prea inteligente, în ciuda acestui fapt. Interesele lor principale sunt năzdrăvăniile, molima, furturile meschine şi să plănuiască crime împotriva personalului domestic.

Ea râse scurt.

— Vorbeşti de parcă ar fi nişte ucigaşe înrăite.

— Cu siguranţă sunt pe cale de a deveni. Dar acum norocul lor e că te afli aici ca să le ţii sub control. Am toată încrederea în dumneata, domnişoară Mountbatten. O bătu apoi pe umăr drept îmbărbătare. Am văzut din prima clipă talentul dumitale nativ de educator server şi autoritar.

Ea tresări.

— Da… că tot veni vorba de asta…

— Dacă te gândeai cumva să-ţi ceri scuze pentru ceva, să n-o faci. Meritam pe deplin vorbele aspre şi chiar mai mult de atât. Mi-aş dori să pot spune că ai văzut deja cea mai rea parte din mine, dar nu este nici pe departe

cazul. Cu toate acestea, mi-aş dori să-ţi spun un lucru…

— Da?!

Ea îi oferi toată atenţia – şi avea o cantitate intimidantă de atenţie de oferit. Chase se gândi imediat că probabil era ceva normal. Avea în faţa lui o femeie dispusă să se uite atent la vidul întunecat al cerului noapte după noapte, în speranţa că într-o seară avea să strălucească un punct mic şi luminos. În timp ce îl privea, Chase simţi că îşi dorea să o poată răsplăti pentru atenţia ei.

„Nu-i altceva decât întuneric aici, scumpo! Nu-ţi pierde timpul aiurea”.

— Dacă te îngrijorează cumva reputaţia mea, zise Chase atât pentru ea, cât şi pentru el, vreau să ştii că nu ai de ce. Nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin minte să te seduc.

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc pentru cuvintele dumitale liniştitoare, domnule Reynaud. Apreciez foarte mult că ai spus asta.

Capitolul 7

„Nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin minte să te seduc”.

Ce moment prefect pentru a i se aminti acest lucru! La drept vorbind, omul chiar avea un incredibil mod de a reduce mândria Alexandrei la un morman de frunze uscate. O clipă o asculta îndrugând vrute şi nevrute despre comete, sorbindu-i fiecare cuvinţel şi contemplându-i lobul urechii, iar în următoarea, o părăsea spunându-i câteva cuvinte de despărţire menite să îi amintească încă o dată că era o prostănacă naivă.

Brodatul nu era nici pe departe o pasiune preferată, dar Alex plănuia să brodeze cuvintele acelea pe un gherghef pe care să-l agaţe deasupra patului:

Nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin minte să te

seduc.

Domnul Charles Reynaud, 1817

Deja nu mai avea niciun semn de întrebare cu privire la popularitatea lui în rândul femeilor. Omul pur şi simplu emana un farmec de diavol iscoditor, de parcă ar fi fost una din forţele elementare ale naturii. Gravitaţie, magnetism, electricitate... Aşa era farmecul masculin al lui Chase Reynaud.

Fiecare rânjet strâmb afişat de el şi fiece cuvinţel şoptit şi aţâţător îi dădeau un frison de exaltare. Numai asta în sine nu ar fi reprezentat o problemă. Dar apoi creierul ei ajungea să capteze toate senzaţiile acelea, le rula pe toate într-o minge şi le aşeza pe un raft la păstrare. Ca şi când acea masă de reacţii feminine tremurătoare era ceva ce ar fi meritat să ocupe spaţiul degeaba şi să fie păstrat pentru posteritate. Ca şi când ar fi avut nevoie de un nume.

Ei bine, Alex avea să-i dea un nume chiar acum, ca să termine odată cu nebunia asta.

I-M-B-E-C-I-L-I-T-A-T-E.

Auzi scârţâitul unei uşi undeva jos, la nivelul străzii, şi cedă în faţa tentaţiei de a arunca o privire pe fereastră. Şi iată-l acolo, aşteptând cuminte pe trotuar, înveşmântat într-un costum negru elegant şi perfect croit pentru a-i îmbrăca silueta masivă. Îşi aranjă scurt manşetele şi apoi îşi trecu mâna neglijent prin părul castaniu-închis. De după colţ, de la grajduri, apăru un faeton elegant, lăcuit în albastru, tras de doi murgi, iar grăjdarul îi întinse hăţurile.

Iată-l cum pleca să-şi petreacă seara delectându-se în compania altora. Şi iat-o pe Alex cum rămânea acolo, tânjind după el, ca o prostănacă.

Se pregăti de culcare şi stinse lumânarea. Şi apoi stătu trează prea mult timp, ascultând sunetul faetonului care se întorcea sau scârţâitul uşii, care-i anunţa întoarcerea. Nu că ar fi fost problema ei la ce oră se întorcea el acasă... sau dacă nu se întorcea deloc.

*

Probabil adormise la un moment dat, pentru că se trezi brusc cu senzaţia că cineva o împungea în braţ.

În mod repetat.

Deschise ochii pe jumătate.

— Rosamund? Tu eşti?

— E moartă.

Acum Alex era complet trează. Sări imediat în şezut.

— Moartă?

— Millicent. A ucis-o tuberculoza peste noapte.

„Păpuşa”. Se referea la păpuşă.

— Doamne, m-ai speriat îngrozitor! zise Alex, apăsându-şi pieptul cu palma, gândindu-se că poate inima avea să înceteze să-i mai bată aşa de frenetic… într-o zi sau două.

— Am pregătit înmormântarea. Te aşteptăm în odaie la noi.

„Înmormântare?”

Rosamund dispăru înainte ca Alex să aibă timp s-o mai întrebe ceva. Se ridică din pat şi se îmbrăcă în grabă. Dezorientată din pricină că se afla într-o cameră nouă şi pentru că fusese trezită brusc din somn, nu se descurcă prea bine. După două încercări eşuate, decise că putea trăi pentru moment şi cu nasturii închişi strâmb la rochie şi că era suficient să-şi treacă peria prin păr de trei ori. Prinse în dinţi câteva agrafe şi îşi croi drum pe coridor, strângându-şi părul într-un coc în timp ce mergea.

Alex spera că ţinuta obligatorie pentru acea înmormântare nu era excesiv de formală. Abia ce-şi înfipsese a doua agrafă în cocul făcut în grabă, când intră în odaia fetelor. Millicent zăcea în mijlocul patului, uitându-se în gol în tavan din giulgiul improvizat. Fetele stăteau de o parte şi de alta a patului. Daisy purta un şal de dantelă neagră peste umeri ca un văl mortuar.

Alex se strădui din răsputeri să nu izbucnească în râs. Dacă nu din alt motive, un hohot de râs i-ar fi aruncat pe

gât agrafele pe care le ţinea în gură, la fel ca pe nişte proiectile.

Termină de prins părul, se adună şi se apropie de pat. Îi şopti apoi lui Rosamund:

— Ce se întâmplă acum?

— Îl aşteptăm pe…

Dar o voce masculină rezonantă fu imediat purtată în încăpere din spatele său.

— Ce tragedie! Cele mai sincere condoleanţe. O mare pierdere!

Domnul Reynaud tocmai se alătura grupului.

Alex aruncă o privire atentă în direcţia lui. Purta aceeaşi haină neagră elegantă şi aceleaşi cizme din seara trecută. Avea manşetele desfăcute, însă, şi îi lipsea cu desăvârşire lavaliera.

Probabil era atârnată peste vreun corn de cerb pe undeva.

El veni către Daisy şi făcu o plecăciune adâncă de condoleanţe în faţa ei, înainte de a întinde braţul, astfel încât ea să-i poată prindă ceva la mânecă.

O brasardă neagră.

Alex îşi aminti atunci ce îi spusese Chase cu câteva zile în urmă: „Millicent este păpuşa lui Daisy. O omoară pe biata păpuşă cel puţin o dată pe zi”.

Aşadar, acesta era motivul pentru care purtase brasarda aceea neagră pe braţ cu câteva dimineţi în urmă, când se angrenaseră în farsa aceea de discuţie, într-un salon care se voia un fel de sanctuar pentru un domn, care nu era nici pe departe un gentleman. Nu fusese în doliu. Sau cel puţin nu în doliu după o fiinţă umană. Poate că nu ar fi trebuit să-l judece atât de aspru.

El se aplecă pentru a săruta fruntea pictată a lui Millicent.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul. Arată ca şi când ar dormi. Sau ca şi când ar fi trează. Sau ca şi când ar face orice altceva.

Alex simţi cum buzele îi zvâcniră la colţuri, dar aplecă mai tare capul, încercând să pară îndurerată.

— Să începem atunci, zise Daisy pe un ton solemn.

Formară toţi un semicerc la picioarele patului. Rosamund se duse în dreapta lui Daisy. Domnul Reynaud luă locul care, fără îndoială, îi era familiar, în stânga lui Daisy, ceea ce îl aşeza chiar lângă Alexandra.

Ea nu voia să se gândească pe unde umblase de când îl văzuse ultima dată, dar simţurile nu îi dădeau de ales. Când inspiră, simţi miros de coniac, de lemn de santal şi un iz care sugera că trecuse printr-un nor de fum de trabuc. Cu toate acestea, nu detectă niciun iz de parfum feminin. Nu ar fi trebuit deloc să simtă lucrul acesta ca pe o uşurare, însă se întâmpla întocmai.

Îşi fixă ochii asupra unui stâlp al patului şi îşi concentră mintea asupra tragediei.

— Domnule Reynaud, ai vrea să spui câteva cuvinte? îl întrebă Daisy.

— Desigur. Împreună palmele şi intonă pe un glas scăzut şi grav: Tatăl nostru Atotputernic, ne-am adunat astăzi aici ca să trimitem în grija Ta sufletul lui Millicent Fairfax.

Daisy îi dădu atunci un ghiont cu cotul.

— Al lui Millicent Annabelle Chrysanthemum Genevieve Fairfax, se corectă el imediat.

Alexandra îşi muşcă interiorul obrazului. Oare cum reuşea să rămână serios în toată povestea asta?

— Va fi ţinută minte drept o prietenă loială. Nu a existat nicicând pe lume o prietenă mai adevărată decât ea. Nu s-a îndepărtat nici măcar o dată, nici pentru o clipită de Daisy, cu excepţia puţinelor ocazii când se rostogolea de pe pat.

Oh, Doamne! Alex simţea că mai avea un pic şi izbucnea în râs. Şi nu ar fi ajutat-o cu nimic dacă îşi muşca limba atât de tare încât aproape să-i cadă.

Poate că ar fi putut înăbuşi un hohot de râs într-un acces de tuse. La urma urmei, tuberculoza *era* o boală contagioasă.

— Fie ca demnitatea şi calmul de care a dat dovadă Millicent în faţa morţii să fie un model pentru noi toţi. A

rămas în fiecare secundă cu ochii pironiţi spre rai, şi nu doar pentru că nu avea pleoape care să-i închidă ochii.

Alex îi aruncă o privire rugătoare, numai ca să-l surprindă uitându-se la ea cu un amuzament de-a dreptul diavolesc. El *voia* ca ea să râdă, om îngrozitor ce era! Şi apoi, chiar când crezu că era pierdută şi condamnată, o luă de mână, cuprinzându-i fiecare deget între ale lui.

Deja Alex nu-şi mai făcea absolut nicio grijă că ar fi putut izbucni în râs.

În schimb, simţea cum o înţepa inima.

De cealaltă parte a domnului Reynaud, Daisy îl strânse tare de mână pe tutorele ei. Şi apoi îi dădu cealaltă mână lui Rosamund. Toţi patru formară un lanţ neîntrerupt, iar în clipa aceea Alex realiză adevărul. Lângă ea se aflau trei oameni care aveau o nevoie disperată unii de alţii – care poate chiar se iubeau –, iar toţi trei ar fi preferat de trei ori să se îmbolnăvească de tuberculoză decât să recunoască acest lucru.

Daisy plecă încet capul acoperit de vălul funebru.

— Să ne rugăm acum.

Alex bălmăji cum putu *Tatăl nostru,* încurcându-se din loc în loc şi aproape tremurând. Strânsoarea mâinii lui era atât de caldă şi de fermă! Inelul cu sigiliu se lipise de carnea ei, cufundându-i-se între cel de-al treilea şi cel de-al patrulea deget. Momentul acela i se păru ciudat de intim. Felul în care stăteau acolo, ţinându-se de mână, cu capetele plecate în rugăciune. Nu prea se simţea tocmai ca o înmormântare, ci mai degrabă ca o…

Mai degrabă ca o nuntă.

Nu, nu, nu!

Ce era în neregulă cu ea, pentru numele lui Dumnezeu? Oare chiar nu învăţase nimic din toate lunile acelea de reverii prosteşti? Toate fanteziile acelea se spărseseră precum nişte baloane de săpun când devenise limpede că el o uitase cu totul. Chase Reynaud nu era bărbatul visurilor ei. Era un crai incurabil şi păcătos, şi încă unul care, conform propriei declaraţii, nici măcar nu s-ar fi gândit vreodată să o seducă.

Chiar avea nevoie să se apuce mai repede să lucreze la ghergheful acela.

— Şi nu ne duce pe noi în ispită, se ruga cu fervoare Alex, ci ne izbăveşte de cel rău.

După încheierea rugăciunilor, Daisy aşează cu reverenţă păpuşa decedată într-un „sicriu” compus dintr-un cufăr de jucărie.

Domnul Reynaud continua să ţină mâna Alexandrei într-a lui.

— Ei bine, domnişoară Mountbatten, acum că am terminat cu asta, te voi lăsa cu pupilele dumitale, zise el şi o strânse încet de mână înainte de a-i da drumul. Să înceapă educaţia!

Capitolul 8

Educaţia mai avea de aşteptat. Pentru că înainte să se apuce de orice fel de lecţii, Alexandra trebuia să cucerească o fetiţă de zece ani.

După micul dejun, începu Rebeliunea Rosamund.

Tăcerea era prima ei strategie, recrutând-o şi pe Daisy în campania sa. Niciuna din ele nu voia să vorbească cu Alex. Ba chiar, imediat după ce se terminase înmormântarea, niciuna nu voia măcar să-i recunoască sau să-i salute prezenţa. Rosamund citea în continuare din cartea sa, Daisy o exhumă pe Millicent şi astfel toate trei se purtau ca şi când Alex nici măcar nu ar fi existat.

Foarte bine. Şi fără grijă! Ambele tabere puteau să joace jocul acesta la fel de bine.

A doua zi, Alex nici măcar nu încercă să iniţieze vreo conversaţie cu ele. În schimb, îşi aduse o carte şi o cutiuţă cu biscuiţi – pentru că Nicola, Dumnezeu s-o binecuvânteze pe prietena ei, nu o lăsase să plece fără provizii –, iar acum stătea într-un balansoar şi citea. Râdea zgomotos la pasajele cele mai amuzante – „Serios, porumbei?” –, icnea când descoperea ceva interesant şi mesteca zgomotos

duzina de biscuiţi. La un moment dat, era sigură că o simţise pe Daisy uitându-se la ea din celălalt colţ al camerei. Cu toate acestea, nu îndrăznise să ridice privirea ca să confirme asta.

Iar acest lucru deveni un obicei. În fiecare zi, Alex aducea cu ea un roman şi în fiecare zi avea alt sortiment din biscuiţii făcuţi de Nicola. Ba de lămâie, ba cu migdale, ba cu ciocolată, ba cu caramel. Şi în fiecare zi, în timp ce stătea, mânca şi citea, fetele îi ignorau complet existenţa.

Până în dimineaţa în care o duhoare teribilă pătrunse în odaia fetelor. Un miros ascuţit şi rânced pe care nici măcar aroma biscuiţilor proaspăt făcuţi nu îl putea estompa sau ascunde. Şi pe măsură ce ziua se scurgea şi se făcea mai cald, mirosul acela putred şi odios devenea absolut greţos. Fetele nu ofereau niciun indiciu cu privire la originea lui, iar Alexandra nu voia să-i dea lui Rosamund satisfacţia de a întreba în schimb. Se ghidă după miros şi căută până când descoperi sursa lui. O bucăţică mucegăită de brânză Stilton, îngropată în sertarul cel mai de jos al biroului ei.

Aşa deci! Se părea că tacticile fetelor înfloreau. Dar şi ea se putea ridica la înălţimea provocării.

Alex îşi epuizase rezerva de biscuiţi. Aşa că aduse o cutie nouă de acuarele strălucitoare precum nişte giuvaiere într-un cufăr de comori şi le lăsă undeva… la îndemână.

Fetele îi unseră scaunul cu funingine.

Alex aduse apoi o cutiuţă cu un pui de pisică pe care doamna Greeley îi scosese din pivniţă. Nimeni nu putea rezista unor pui de pisică pufoşi, care mieunau de mama focului. Daisy aproape că nu le rezistă, până când Rosamund o struni, adresându-i un cuvânt aspru.

În noaptea aceea, o prună putrezită apăru în mod misterios în papucul lui Alex şi, din păcate, degetele ei de la picioarele goale o găsiră.

Rosamund o provoca să urle, să facă o criză de nervi ori să fugă la domnul Reynaud să se plângă. Cu toate acestea, Alex refuza cu stoicism să se predea. În schimb, zâmbea. Şi le lăsa pe fete să facă orice voiau. Şi aştepta.

Când aveau să fie pregătite să înceapă să înveţe, urmau să vină singure să-i spună. Oricum, până atunci nu ar fi făcut altceva decât să-şi irosească eforturile.

Şi, în cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită. Găsi o portiţă de care să profite.

Rosamund adormi într-o după-amiază extrem de călduroasă, aţipind cu cartea pe care o citea lăsată pe genunchi şi cu capul înclinat spre fereastră. Alex îi făcu semn lui Daisy să vină mai aproape şi aşeză pe masă în faţa ei un şir de bomboane, una câte una.

— Câte sunt aici? şopti ea. Numără-le pentru mine şi le poţi avea pe toate numai pentru tine.

Daisy aruncă o privire precaută spre sora sa.

— Doarme. Nu o să afle niciodată.

Cu un deget mic şi nesigur, Daisy atinse fiecare bomboană dulce în timp ce număra cu glas tare.

— Una. Două. Trei. Patru. Cinci.

— Şi aici, în grupul acesta?

Buzele micuţei se mişcară, în timp ce număra în gând.

— Şase.

— Foarte bine! Şi acum spune-mi câte sunt în total dacă adunăm cele două grupuri. Avem cinci adunat cu şase. Înseamnă…

— Daisy! mârâi Rosamund.

Speriată, fetiţa ascunse imediat mâna la spate.

— Da?

— Millicent îşi vomită măruntaiele. Ai face bine să mergi s-o îngrijeşti.

În timp ce sora ei se retrăgea ascultătoare, Rosamund se apropie de Alexandra:

— Ştiu ce încerci să faci.

— Nici nu mi-aş fi închipuit altceva.

— Nu o să câştigi.

— Să câştig? Nu cred că înţeleg la ce te referi.

— Noi două nu vom coopera. Nu vrem să fim trimise de aici la scoală.

Alex se înmuie un pic când auzi cuvintele fetei.

— De ce nu aţi vrea să mergeţi la scoală?

— Pentru că şcoala n-o să ne vrea. Am fost deja exmatriculate de la trei scoli, dacă nu ştiai.

— Să nu-mi spui că aţi prefera să rămâneţi aici, cu domnul Reynaud. Dacă ar fi după el, n-aţi primi nimic altceva de mâncare decât pâine uscată.

— Nici domnul Reynaud nu ne vrea. Nimeni nu vrea. Nicăieri. Şi noi nu vrem pe nimeni, nicăieri.

Alexandra recunoştea sfidarea şi neîncrederea din ochii fetei. În urmă cu vreo doisprezece ani, privirea aceea putea fi oglinda perfectă a ochilor ei.

O parte tandră a sufletului ei şi-ar fi dorit să o strângă tare în braţe pe fetiţa aceea. Să-i spună: „Ba sigur că sunteţi dorite. Normal că sunteţi iubite! Tutorele vostru ţine la voi foarte mult!” Dar să mintă ar fi însemnat să aleagă calea de ieşire a celui laş, iar Rosamund nu s-ar fi lăsat păcălită de astfel de vorbe. Fata nu avea nevoie de un calm fals, ci de cineva care să-i spună purul adevărul, aşa crud cum era.

— Foarte bine. Alex împreună mâinile pe masă şi se întoarse spre tânăra sa pupilă. Ai dreptate. Aţi fost trimise de la o rudă la alta, exmatriculate de la trei şcoli, iar domnul Reynaud vrea să scape de voi cu prima ocazie. Nu sunteţi dorite. Asta înseamnă că trebuie să vă decideţi: ce vă doriţi *voi?*

Rosamund îi aruncă imediat o privire tăioasă şi suspicioasă.

— Şi eu am fost orfană, continuă Alex. Eram un pic mai mare decât eşti tu acum, dar complet singură pe lume, cu excepţia câtorva rude îndepărtate care au binevoit să-mi plătească şcoala, cu condiţia să nu mă vadă vreodată în faţa ochilor. Şi n-a fost deloc drept. Mă simţeam foarte singură, iar colegele mele erau rele şi crude – aproape în fiecare seară plângeam până ce adormeam. Dar cu timpul mi-am dat seama că eu aveam un mare avantaj faţă de toate fetele acelea. Ele îşi făceau griji pentru că erau nevoite să-şi găsească un soţ bun ca să-şi ajute familiile. Pe când eu nu datoram nimic nimănui, nu dădeam socoteală în faţa nimănui şi nu trebuia să îndeplinesc aşteptările

nimănui despre cum ar trebui să fie o tânără domnişoară. Viaţa era a mea şi numai a mea. Aveam posibilitatea să-mi urmez orice vis atât timp cât eram dispusă să muncesc pe brânci pentru el. Înţelegi ce zic?

Rosamund nu reacţionă în niciun fel, însă Alex îşi putea da seama că fata o asculta. Ba chiar cu foarte mare atenţie.

— Deci ce îţi doreşti tu cu adevărat? Dacă ai putea avea orice viaţă pe care ţi-ai dori-o, cum ar fi acea viaţă?

— Eu vreau să scap. Nu doar din casa asta, ci şi din Anglia.

— Şi unde vrei să te duci?

— Oriunde. Pretutindeni. Şi aş lua-o pe Daisy cu mine. Am călători prin toată lumea, purtând pantaloni, fumând trabucuri şi făcând orice am avea chef.

Alexandra sperase să audă de la ea ceva de genul „îmi doresc să fiu pictoriţă”. Sau bucătăreasă specializată în preparate franţuzeşti, sau arhitect. Pentru că orice dorinţă ar fi avut Rosamund, Alex ar fi putut să construiască lecţii pe fundaţia aceea. Dar în cazul de faţă era destul de sigură că domnul Reynaud nu ar fi fost de acord cu lecţii despre fumatul unui trabuc. Şi oricum ea nu ar fi ştiut cum să le predea fetelor aşa ceva.

— Pare într-adevăr ca o viaţă minunată, zise ea. Dar cum o să faceţi pentru a vă întreţine în toată aventura asta?

— Sunt în stare să am grijă de noi amândouă, zise fermă Rosamund, aruncând o privire spre masă. Aşa că n-ai decât să-ţi iei alea nouă bomboane şi să ne laşi în pace.

— Ştii foarte bine că sunt unsprezece bomboane acolo.

— Ah, serios? aruncă fata pe un ton provocator.

Alex se uită spre masă. După cum se vedea, lipseau două bomboane. Fata reuşise să le şterpelească chiar sub nasul ei, iar una ajunsese deja în celălalt capăt al camerei, în mâinile lui Daisy. Alex putea auzi ambalajul foşnind în mâinile fetiţei, în timp ce îl desfăcea.

— Pot să-ţi spun ceva, Rosamund? Ştiu că n-o să

crezi, dar este adevărat.

Fata ridică din umeri, nepăsătoare. Era cel mai cald gest pe care îl făcuse la adresa lui Alex până atunci.

— Eu, una, te plac, zise Alexandra. Ba chiar te plac foarte mult.

Capitolul 9

Alex se trezi în întuneric.

Dezorientarea îi învăluia creierul precum o ceaţă deasă. Se ridică în şezut şi clătină din cap, încercând să-şi limpezească mintea. Simţea că inima îi bubuia în piept. Sudoarea îi lipise de tot cămaşa de corp. Şi cel mai rău dintre toate, stomacul i se învolbura. Aceeaşi senzaţie de gol în stomac, ca şi când ar fi fost pe mare.

Groaza izbucni ca un vulcan în interiorul ei, transformându-se rapid – datorită alchimiei naturii mai puţin folositoare – într-o adevărată panică.

Bâjbâi în jur orbeşte, negăsind nimic familiar. Mâinile i se încleştară instinctiv pe aşternuturile din cel mai moale şi mai scump bumbac. În mod sigur nu erau ale ei. Picioarele găsiră podeaua solidă şi fermă, dar când se ridică plăcile nu scârţâiră sub tălpile ei.

Apoi se izbi cu genunchiul de o noptieră cu sertare. „Au!”

Durerea aceea îi trezi cumva gândurile. „Calmează-te, Alexandra!” Îşi apăsă o mână pe burtă şi îşi imagină că se scufundă prin fiecare strat solid şi de neclintit de sub picioarele ei. Podele de lemn. Peste o fundaţie de piatră. Peste strada pavată a Londrei şi acelaşi strat de pământ granulos şi vechi, bătătorit de sandalele romanilor şi pe care magnificul Atlas susţinuse oraşul pe umerii lui.

„Gata, s-a terminat. Gata. Eşti bine, prostuţo!”

Nu era pierdută pe mare. Se afla în reşedinţa lui Reynaud. Şi era guvernantă.

O guvernantă necalificată, slab pregătită şi până

acum destul de incapabilă, dar tot o guvernantă…

Înghiţi în sec şi îşi atinse cerul gurii cu limba. Dincolo de toate acestea, era o guvernantă foarte însetată.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Se duse la lavoar şi ridică urciorul. Îl simţea foarte uşor în mână şi nu părea că ar fi fost vreun strop de apă în interior. Era gol. La naiba! În următoarea seară avea să-şi aşeze un pahar de apă pe noptieră înainte să meargă la culcare, dar asta nu o ajuta în clipa aceea. Se gândi că ar fi putut chema o menajeră, dar nu-i prea plăcea să deranjeze personalul. Miji ochii şi se uită spre ceasul de călătorie pe care îl ţinea pe lavoar. Era deja cinci dimineaţa. Mai putea aştepta o oră până la răsăritul zorilor.

Dar gâtul ei uscat şi însetat protestă. Nu, nu mai putea aştepta. Pentru majoritatea oamenilor, senzaţia de sete nu era decât un mic inconvenient. Dar, pe de altă parte, majoritatea oamenilor nu cunoşteau tortura de a îndura zile lungi fără un strop de apă.

Îşi strecură picioarele într-o pereche de papuci uzaţi şi îşi croi drum afară din dormitor, în jos pe coridor şi apoi pe scări, fără să facă zgomot. Faptul că era mică de statură îi aducea mai multe avantaje, iar a trece neobservată erau unele dintre ele.

Ajunse în bucătărie, unde găsi ceainicul pe vatră. Mai avea ceva apă rece în el. Dădu pe gât o cană, apoi pe a doua şi apoi încă una. Odată ce îşi potoli setea, se întoarse să se ducă înapoi sus.

Poc, poc!

Se uită spre uşa închisă a salonul privat al domnului Reynaud.

Poc, poc, poc!

Sunetul surd şi ritmic încetă o clipă, apoi porni din nou şi, în ciuda unei presimţiri nu tocmai bune, Alex îşi lipi urechea de uşă.

Acum sunetul părea mai degrabă o bătaie ritmică. Ca şi când ceva se lovea de perete iar şi iar. Nu era doar sunetul acela, ci se auzea şi un gâfâit intermitent.

Nu putea să stea şi să asculte, dar nici nu se putea

convinge să-şi dezlipească urechea de uşă. Sentimentul de fascinaţie sordidă era absolut irezistibil.

Şi se făcu linişte deplină din nou. Îşi lipi şi mai tare urechea de uşă şi îşi ţinu respiraţia, eliminând astfel sunetul deranjant şi perturbator al propriei inspiraţii şi expiraţii.

Bum, bum, bum!

Trosc!

Şi apoi se auzi un sunet gutural şi aspru, pe jumătate mârâit şi pe jumătate un ţipăt barbar.

Îşi duse imediat mâna la gură. Era atât concentrată să nu izbucnească în râs, încât nici nu auzi paşii grei care se apropiară de cealaltă parte a uşii. Iar atunci cineva apăsă clanţa.

Nu avea timp să fugă.

Uşa se deschise brusc.

Ea sări înapoi, punându-şi ambele mâini la ochi.

— Nu am văzut nimic.

*

— Jur, zise ea, nu am văzut absolut nimic!

Chase rămase holbându-se la guvernanta lui. Stătea acolo cu degetele lipite de ochi şi îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte, Umbrele dansau pe contururile formelor de pe dedesubt.

— Credeam că a trage cu urechea e sub demnitatea dumitale, domnişoară Mountbatten.

— Îmi pare rău, zise ea, încă ţinându-şi ochii acoperiţi. Îmi pare foarte-foarte rău. Am venit jos doar să-mi iau o cană de apă, garantez!

— A-ţi lipi urechea de o uşă pare o modalitate foarte ineficientă de a-ţi potoli setea.

Umerii i se cutremurară, apoi zise:

— Nu am vrut să deranjez. Şi nu am văzut nimic, jur cu mâna pe inimă. O să mă duc imediat în camera mea. Îşi acoperi apoi ambii ochi cu o singură mâna şi începu să bâjbâie comic cu cealaltă. Ai vrea să fii bun şi să mă întorci

dumneata în direcţia cea bună?

— Ne jucăm de-a baba oarba acum?

— Nu, în niciun caz, zise şi o îmbujorare i se ridică pe gât. Întoarce-mă în direcţia cealaltă. Înspre uşă. Arată-mi drumul şi mă duc direct înapoi în pat.

Chase se duse la lavoar şi apăsă pe mânerul pompei. Scena aceea era atât de absurdă încât aproape că uitase de durerea care îi zvâcnea în mână.

— Încă nu te pot trimite la culcare. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Ea înghiţi apăsat şi cu zgomot.

— De… de… ajutorul… meu?

— Mda, nu pot să rezolv treaba asta cu o singură mână.

Ea se dădu un pas înapoi, ciocnindu-se de un raft plin cu vase de aramă şi făcându-le să zdrăngăne zgomotos. Deşi ajunsese cu spatele într-un colţ, tot nu voia să lase mâna jos de la ochi.

— Nu poate să te… invitata dumitale… să te ajute?

Invitata lui?

— Nu am nicio invitată.

Un singur deget se dădu timid la o parte de pe ochii ei. Iar el îi întrezări genele lungi şi negre printre degetele răsfirate.

— Credeam că ai oaspeţi, zise ea.

El se uită la uşa sanctuarului său privat, după care se întoarse către ea.

— De ce ai crede asta?

— Am auzit… înghiţi apăsat, după care şopti încet: Izbituri. Şi gemete.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

El chicoti.

— Dacă sperai să auzi ceva desfrânat, mă tem că trebuie să te dezamăgesc. Nu făceam decât să agăţ lambriuri. Pe perete. Folosind cuie şi un ciocan. Şi se pare că m-am tăiat la deget. Şi de aici, gemetele.

— Ah! Ea lăsă mâinile jos şi izbucni într-un hohot de râs nervos. Slavă Cerului! Ce uşurare! Vreau să spun…

adică nu vreau să spun, în niciun caz, că aş fi uşurată că te-ai rănit, desigur. Îmi pare rău pentru asta. Mă bucur doar că nu erai…

— Gol puşcă şi acoperit de sudoarea binemeritată?

— Ăăă… Mda.

El scrâşni din dinţi. Chiar şi-ar fi dorit să se amuze mai tare pe seama momentului, dar degetul lui refuza cu fermitate să mai fie ignorat.

— Bucătăreasa ţine nişte bandaje acolo sus, zise Chase făcându-i semn spre raftul cel mai de sus al dulapului. Dacă ai vrea să fii amabilă şi să mi le dai…

Ea nu făcu după cum îi ceru el, ci se apropie ca să-i studieze rana.

— Nu poţi doar să pui un bandaj şi gata.

— E o rană mică.

— Da, dar este adâncă. Trebuie să ţi-o curăţ temeinic.

— E în regulă, n-are nimic.

— Am văzut multe asemenea răni infectându-se. Bărbaţi mai mari şi mai puternici ca dumneata au murit din cauza unor răni mai mici, să ştii!

— Chiar nu e grija dumitale, zise el, devenind din ce în ce mai iritat când auzi că ea ar fi îngrijit rănile unor bărbaţi mai mari şi mai puternici decât el.

— Ba *este* grija mea. Dacă mori de cangrenă sau de tetanos, n-o să-mi mai primesc niciodată banii.

Se gândi imediat că i se părea destul de corect ceea ce spunea, aşa că îi întinse mâna ca să-i panseze rana.

Alexandra îi curăţă rana temeinic cu apă fierbinte din ceainic şi cu săpun de casă. El se crispă de durere. „Ah, la naiba!”

După aceea îi luă uşor sticluţa din buzunarul vestei.

— Îmi dai voie? zise ea fără a aştepta un răspuns, după care o deschise şi i-o ridică la buze. Iar când văzu expresia nedumerită şi întrebătoare de pe chipul lui, continuă: O să vrei asta, crede-mă! O să te doară.

Chase luă o înghiţitură. Încă nu îl durea, desigur, dar nu ar fi refuzat niciodată o gură de coniac fin.

Apoi, sub ochii lui, ea îi turnă alcoolul de culoarea

chihlimbarului direct pe rană, lăsându-l să se prelingă. După aceea apăsă pe rană ca să curgă mai mult sânge şi turnă din nou.

Pe dinafară, Chase era foarte hotărât să arate cât mai masculin şi mai insensibil la durere.

Dar pe dinăuntru… „Oh, Dumnezeule!”

Când puse la loc dopul sticlei şi o lăsă deoparte, el răsuflă uşurat.

Însă ea se întoarse să caute prin dulapurile de la bucătărie.

— Şi acum un pic de oţet.

„Oh, pe toţi dracii!”

Chase tresări când începu noua rundă de tortură.

— Cum merg lecţiile fetelor?

— Încet. Am tot încercat să le câştig încrederea, doar că au genul acela de răni care nu sunt uşor de vindecat. În urmă cu cât timp au murit părinţii lor?

— N-am idee, recunoscu el. Nici măcar nu ştiu sigur dacă sunt orfane. Din câte am aflat, ar putea la fel de bine să fie copii ilegitimi.

— Adică nu sunt…?! rosti ea, dar se opri imediat, renunţând să-şi continue întrebarea.

— Ale mele? continuă el, cutremurându-se la acea simplă sugestie. Eu încă eram pe băncile şcolii pe vremea când s-a născut Rosamund. E adevărat că posed un dar înnăscut de seducţie, dar nu am fost chiar *atât* de precoce. Tot ce ştiu e că tatăl lor nu le-a recunoscut niciodată şi că femeia pe care o numeau mamă a murit acum trei ani. Iar de atunci au tot fost trecute de la o rudă la alta şi de la o şcoală la alta.

Alexandra îşi muşcă limba.

— În ciuda tuturor năzdrăvăniilor pe care le fac, adevărul e că mi-e milă de ele.

„Ar trebui să-ţi fie milă de mine!” se gândi el.

Să aibă o femeie atât de apetisantă ca ea trăind sub acelaşi acoperiş cu el se dovedea a fi o tentaţie constantă. Iar Chase se lupta cu tentaţia cu aproape acelaşi succes cu care un pescăruş se lupta cu Marina Regală.

Departe de el nu însemna departe de gândurile lui. Şi noaptea se pomenea de multe ori gândindu-se la ea. Singur, sus la etaj, în întunericul nopţii. Dar mult mai rele i se păreau dimineţile. Pentru numele lui Dumnezeu, îşi începea fiecare zi ţinând-o de mână! Şi străduindu-se al naibii de tare să o facă să râdă. Încă nu izbutise, dar în majoritatea zilelor reuşea să-i smulgă un zâmbet reţinut. Chiar şi numai asta merita să urce patru etaje.

Chiar cu o zi în urmă, Rosamund îl trezise cu un singur cuvânt: „Tenie!” Şi aproape că sărise în picioare de încântare.

Ceea ce simţea nu era în totalitate dorinţă, dar în mare măsura… era. Ştia foarte bine că un exterior nevinovat ascundea adesea un arc bine tensionat care aştepta o eliberare. În întunericul nopţii, cu cămaşa aceea virginală descheiată şi cu părul negru ca pana corbului desfăcut, Alexandra Mountbatten se putea dovedi extrem de surprinzătoare.

Nu apucă bine de invocat în minte imaginea aceea, că ea desprinse bucata de material care îi ţinea părul strâns. În timp ce părul i se desprindea şi îi cădea pe umeri, el rămase cu ochii aţintiţi spre o şuviţă neagră şi mătăsoasă care se apropia să îi atingă gâtul.

Atunci ea îşi ţuguie buzele şi suflă ca să-i usuce rana.

Oh, Dumnezeule Atotputernic!

— Nu există nicio îndoială că sunt foarte inteligente, continuă ea, înfăşurând bucata de material în jurul degetului său mare, dar cu siguranţă viaţa le-a dat nişte lecţii dure. Nu trebuie decât să te uiţi la Millicent ca să înţelegi suferinţa lui Daisy. Şi după numai câteva minute petrecute cu Rosamund devine limpede ca bună ziua că a învăţat să fie foarte precaută. Nu o să lase garda jos prea uşor. E nevoie de timp şi de răbdare pentru a-i câştiga încrederea.

— Ai timp până la Sf. Mihail.

— *Noi avem* timp până la Sf. Mihail, zise ea, strângând fâşia de material şi legând-o la capete.

— Să disciplinez copii nu se numără printre talentele

mele. De aceea te-am angajat pe dumneata, ca să le ţii în frâu.

Ea se uită în sus la el.

— Poate că n-au nevoie să fie ţinute în frâu, ci să fie primite în inima cuiva.

„Inimi?” Chase îşi trase mâna dintr-a ei.

— Ah, nu! Să nu-ţi vină idei.

— Oh, nu, Doamne fereşte! Ferească Cerul ca o femeie să aibă idei!

— Ideile în general sunt bune, n-am nimic împotrivă, dar nu *astfel* de idei. Cunosc expresia aceasta din ochii unei femei. Am mai văzut-o… ba chiar de multe ori. Crezi că mă poţi convinge să mă aşez la casa mea.

— Nu ai nevoie să te aşezi la casa dumitale. Tata a fost căpitan de corabie. Eu am crescut pe o corabie, călătorind pe mare peste tot în lume. Eram cea mai puţin *aşezată* familie din lume, şi totuşi nu m-am îndoit nicio clipă de dragostea lui pentru mine.

— Ia stai un pic! Dumneata ai crescut la bordul *unei corăbii?* Călătorind pe mare, *peste tot în lume?*

Ea se opri şi puse deoparte bandajul şi alifia.

— Probabil nu ar fi trebuit să menţionez asta.

— Ba nu, cred că ar fi trebuit să menţionezi. Ba chiar mai demult.

— Chiar contează? Poate că am avut parte de o copilărie neobişnuită, dar asta nu înseamnă că nu îmi pot îndeplini îndatoririle. Am primit o educaţie completă şi complexă. Aici, în Anglia, la o şcoală bună. De fapt, dacă îmi amintesc bine, te-am prevenit de la bun început că nu sunt de viţă nobilă, iar dumneata ai zis că nu-ţi pasă. Glasul îi scăzu şi începu să-i tremure de emoţie. Domnule Reynaud, chiar am nevoie de postul acesta. Te rog să nu mă dai afară!

— Nu fi ridicolă. Nu am nici cea mai mică intenţie de a te concedia. Nu la asta mă refeream.

— Ah, nu?!

— Nu. Ar fi trebuit să-mi spui din capul locului, pentru că ar trebui să spui asta tuturor din capul locului. Dacă aş

avea povestea dumitale de viaţă, ar fi primul lucru pe care l-aş menţiona oricărei persoane pe care aş întâlni-o: Bună, eu sunt Chase Reynaud. Am învăţat să merg la bordul unei fregate comerciale, iar cele şapte mări mi-au fost leagănul din fragedă pruncie. Am spus deja că niciun apus de soare tropical nu se compară cu frumuseţea ta? Oh, da, femeile mi-ar pica direct în pat!

— Nu-ţi cad deja direct în pat?

— Nu e adevărat. Dar în felul acesta s-ar putea să o facă mai repede cu o jumătate de minut. Şi să ştii că jumătăţile astea de minut se adună de-a lungul lunilor şi anilor. Aşa că hai să auzim restul poveştii dumitale!

Ea puse la locul lor săpunul şi oţetul.

— Tata era american. După revoluţie…

— După rebeliune, o corectă el.

— …a devenit marinar. Ajunsese ofiţer secund când a ancorat corabia în Manila. Corabia lor a fost printre primele care au deschis căile de negoţ cu Insulele Filipine. În afară de spanioli, desigur. În orice caz, s-au oprit câteva luni. Iar acolo a cunoscut-o pe mama. S-au îndrăgostit la prima vedere.

— Ah, deci ea era o colonistă spaniolă?

— Metisă. Bunicul meu a fost spaniol, iar bunica era nativă de pe insulă.

Fascinant! Informaţia aceea cu siguranţă rezolva câteva mistere care nu îi dăduseră pace lui Chase. Fără îndoială, viaţa la bordul unei fregate comerciale o învăţase valoarea bunurilor – a tuturor lucrurilor, de la panglica pe care o purta în jurul gâtului la telescoape şi comete. Şi probabil mama ei o binecuvântase cu părul acela negru şi bogat şi cu nasul mic, cârn şi delicat, iar cel mai probabil, tatăl era de vină pentru firea ei încăpăţânată şi independentă. Americanii ăia afurisiţi nu acceptau sub niciun chip să li se spună ce să facă.

— Atunci, dacă tatăl a fost american şi a cunoscut-o pe mama dumitale în Insulele Filipine, cum ai ajuns să trăieşti în Anglia?

— Asta e o poveste lungă.

El îşi privi mâna bandajată temeinic.

— Oricum nu cred că o să mai bat niciun cui în seara asta.

Ea se opri o clipă.

— După ce s-au căsătorit, tata a plecat pe mare spre Boston. A promis că o să se întoarcă imediat ce o să găsească un partener de afaceri şi o să-şi cumpere o corabie comercială numai al lui. Trebuia să dureze numai un an sau aşa ceva, dar în cele din urmă i-a luat peste trei ani. Iar când în sfârşit s-a întors, a descoperit că mama murise. Nu mai era soţul nimănui.

— Dar devenise tată…

Ea încuviinţă din cap.

— Majoritatea bărbaţilor m-ar fi lăsat să mă crească familia mamei, dar el nu a vrut să accepte aşa ceva. M-a luat la bordul corăbiei şi a ridicat ancora. Şi astfel, *Esperanza* a fost casa noastră în următorii zece ani. Botezase barca după numele mamei, zise ea şi zâmbi un pic nostalgică. La fel cum mama m-a botezat pe mine după el… îl chema Alexander.

— E o poveste foarte romantică.

— Este, nu-i aşa? Şi dacă partea asta ţi se pare siropoasă, stai să auzi continuarea. Tata s-a scufundat odată cu *Esperanza* în timpului unei furtuni pe mare. A murit în braţele adevăratei sale iubiri, aş putea spune. Şi uite aşa am ajuns eu în Anglia.

— Ia stai o clipă! Mi se pare că lipsesc câteva fragmente din povestea asta.

Cum era, de exemplu, partea care dezvăluia cine era de vină pentru că o lăsase într-o ţară străină, singură şi fără niciun ajutor.

Şi dacă acea persoană încă era în viaţă, ca să primească o bătaie zdravănă.

Dar ea schimbă subiectul imediat.

— Părinţii *dumitale* cum s-au cunoscut?

— Stai să vedem, zise Chase, bătând cu degetele în masă. Tatăl meu era al doilea fiu al familiei. Avea relaţii şi reputaţie, dar nicio para chioară în buzunar. Şi-a găsit o

tânără care avea bani mulţi, dar niciun fel de conexiune socială. El a cerut-o de soţie, ea a acceptat şi s-au căsătorit. Iar un an mai târziu, am apărut eu. Apoi am trăit cu toţii nefericiţi până la adânci bătrâneţi.

Ea rămase tăcută preţ de o clipă.

— Mda, cred că îmi place mai mult povestea mea.

— Da, şi mie îmi place mai mult povestea dumitale. Dar să ne întoarcem la ce vorbeam, trecutul meu ar trebui doar să sublinieze ideea principală. N-am nici cea mai vagă idee cum arată o familie adevărată. Nu pot fi un tutore satisfăcător pentru fete. N-am nici măcar *câini,* la naiba! Nu stă în firea mea să îmi iau angajamente.

— Aha, eşti pur şi simplu prea viril ca să te legi de o singură persoană, asta e? întrebă ea, tachinându-l cu privirea. Probabil ţi se trage de la toate coarnele alea de cerb.

— Nu glumi pe seama lor! rosti el pe un ton ameninţător. Şi dacă tot am ajuns la acest subiect, să ştii că nu e deloc indicat să bântui aşa noaptea prin casa unui crai cunoscut. Treaba asta ţi-ar putea compromite reputaţia.

— Nu-mi fac griji în privinţa asta. Ai zis cu gura dumitale că nici nu ţi-ar trece prin gând să mă seduci vreodată.

— Da, numai că uneori, şopti el, un bărbat acţionează fără să gândească deloc.

Se aplecă apoi uşor, ca şi când ar fi fost atras spre ea, încercând să se convingă pe sine că un sărut ar fi fost pentru propriul ei bine. Doar unul mic şi scurt, desigur. O simplă atingere fugară a buzelor ei.

Nu ar fi *chiar* atât de îngrozitor din partea lui. Da, ar fi un *pic* groaznic din partea lui, dar tocmai asta era intenţia. Să-şi întărească avertismentul. „Ai grijă! Întoarce-te! Aici se ascund monştri”. De fapt, chiar i-ar face o favoare…

Exact. Se culcase cu acrobate veneţiene care erau mai puţin flexibile decât moralitatea lui.

Dar ea îşi propti mâna pe pieptul lui şi zise:

— Stai!

„Stai!” îi zisese.

Şi *stai* nu era sinonim cu *opreşte-te.*

— Tu îţi poţi permite să acţionezi fără să gândeşti, continuă ea, dar eu am nevoie să gândesc lucrurile până la capăt.

— Să gândeşti lucrurile până la capăt, repetă el, deloc mulţumit.

— Ori de câte ori mă regăsesc în situaţia de a fi nevoită să iau o decizie, cântăresc argumentele pro şi contra.

— Spune-mi, te rog, în situaţia de a lua *ce* decizie te regăseşti acum?

— Dacă să te las sau nu să mă săruţi.

El rămase o clipă blocat, holbându-se la ea.

— Pentru că asta era intenţia ta, nu?! Să mă săru… Dar se opri şi se făcu albă ca varul de groază. Oh, Doamne! Nu era asta, nu-i aşa? Am înţeles eu greşit lucrurile!

— Nu, nu, o asigură el. Exact asta a fost intenţia mea.

— Oh! exclamă ea. Răsuflă uşurată, iar acea frumoasă îmbujorare rozalie îi reapăru în obraji. Atunci e bine.

— Este?

— Nu sunt sigură încă. Partea cu argumente *contra* este destul de mare. Scoase apoi cuburi de zahăr din borcan şi începu să le numere şi să le aşeze în turnuleţ. Eu sunt angajata ta. Tu eşti angajatorul meu *şi* un crai fără ruşine. E clar că te joci cu mine. S-ar putea să pierd tot respectul tău. Cum la fel de bine s-ar putea să pierd tot respectul pe care-l am faţă de mine. S-ar putea să-ţi dau impresia că sunt dispusă să îţi permit şi alte libertăţi mai departe… Ceea ce nu e cazul.

— Nu mi-am imaginat niciodată că ar fi.

— Şi totuşi, în grămăjoara cu *pro…* Luă apoi o mână de cuburi de zahăr şi le aşeză şi pe acelea unele peste altele. Dacă ar fi să se întâmple o singură dată…

— O singură dată ar fi.

— …şi fără orice fel de complicaţii.

— Detest din tot sufletul complicaţiile. De fapt, mă mănâncă pielea doar când mă gândesc la complicaţii.

— Şi cu siguranţă ai acumulat ceva talent la sărutat, dat fiind trecutul tău. Aşa că bănuiesc că aş putea să nimeresc mai rău.

„Ia stai o clipă… Mai rău?” se gândi el, simţind vorbele acelea ca pe o provocare.

Coborî vocea într-o şoaptă seducătoare şi spuse:

— Scumpo, ar fi greu să nimereşti pe cineva mai bun la asta…

— Întocmai, aprobă ea cu nonşalanţă. Aşa că aş putea foarte bine să am parte de o experienţă plăcută pentru primul meu sărut.

Lui Chase nu-i venea să creadă ce auzea. Primul ei sărut? Ce parodie! Gura aceea a ei luxuriantă şi roşie era complet şi extraordinar de bună de sărutat.

Ea îşi muşcă buza de jos, ca şi când îl putea simţi uitându-se la gura ei.

— Bănuiesc că se prea poate să fie *singurul* meu sărut. E destul de descurajator să gândesc aşa, dar nu pot exclude posibilitatea asta. Încă un cub în grămada de argumente pro, nu-i aşa? Să ştiu că, dacă o să mor fată bătrână, măcar n-o să mor nesărutată.

Chase o privi adăugând încă un cub de zahăr în grămada de argumente pro.

— Dacă într-adevăr aşa iei toate deciziile, fără îndoială îi înnebuneşti la culme pe vânzători.

— Mda, de obicei nu număr argumentele cu voce tare, zise ea, îmbujorându-se şi mai mult.

— Iar eu nu aş avea cum să te opresc. În fond, am şi eu o miză în decizia asta.

Îşi propti apoi cotul pe masă şi îşi aşeză bărbia în palmă, studiind-o cu atenţie. I se părea absolut captivantă mică ei dezbatere sub formă de monolog. La fel ca trăsăturile frumoase, când se concentra foarte tare privind cerul.

La câte femei cunoscuse şi cu cât de multe se culcase, putea spune cu mâna pe inimă că nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea. Şi trecutul ei nu reprezenta nici măcar jumătate din faptul că era unică.

Alexandra rostogolea pe masă un cub de zahăr. Iar el şi-ar fi dorit să-i cuprindă în gură degetele acelea suple şi să-şi alunece limba peste şi printre ele, să sugă toată dulceaţa, până când o făcea să geamă de pasiune interzisă. Fantezia lui era atât de vie şi de realistă, că aproape îi putea simţi gustul.

Dumnezeule!

Chase se îndreptă de spate, îşi drese glasul şi începu să bată uşor cu încheieturile degetelor pe masă.

— Atunci anunţă-mă după ce iei decizia, te rog. Sunt disponibil joia viitoare, dacă e bine şi pentru tine.

Cu ochii încă aţintiţi asupra unui cub de zahăr, îi făcu semn să aştepte.

— O clipă…

Bineînţeles că răspunsul avea să fie negativ. Nicio femeie care era în toate minţile, dacă i s-ar fi dat ocazia să cugete serios asupra problemei, nu ar fi cumpănit toate plusurile şi minusurile, ca apoi să îşi dea acceptul. Tocmai de aceea obişnuia să profite de farmecul lui şi de complimente ca să le determine pe femeile pe care le seducea să lase garda jos. Acesta era motivul pentru care le uimea cu decoruri luxuriante şi cu vinuri scumpe. Motivul pentru care îşi limita legăturile amoroase la o singură noapte, niciodată mai mult.

Pentru că, dacă o femeie se uita la el prea mult timp şi cu prea multă atenţie, atunci ar fi văzut adevărul: că era un ticălos neruşinat şi demn de dispreţ. Alexandra Mountbatten ştia deja. Ea înţelesese asta încă din prima clipă.

Aşa că, fără îndoială, răspunsul ei avea să fie *nu.*

Atunci, pe toţi sfinţii, de ce aştepta cu sufletul la gură să audă ce spunea?

Probabil coniacul pe care-l băuse îi luase minţile mai tare decât crezuse.

Sau poate că nu se putea abţine să nu se întrebe cum ar fi ca o femeie raţională şi cu ochi limpezi să-l vadă… Să vadă cu *adevărat* cine era de fapt şi să considere că merita să îşi asume riscul.

Inima i se ridicase din piept în gât şi bătea atât de tare încât aproape că-l asurzise. Şi toate astea pentru că unei guvernante minione şi frumoase îi lua mai mult timp decât de obicei să-l refuze. Absurd! Idiot de-a dreptul!

În cele din urmă, Alexandra puse capăt suspansului.

— Nu vreau să mă săruţi, zise ea, acum că am avut timp să mă gândesc mai bine la asta.

Oh, da! Era evident! Şi iată realitatea aşteptată. Alexandra era suficient de inteligentă ca să vadă dezastrul negru şi plin de putregai care, fără îndoială, trebuia să fie sufletul lui şi nu voia să aibă de-a face cu el.

Şi apoi ea îşi ridică mâna mică şi delicată spre obrazul lui. Nu ca să-l plesnească, aşa cum merita, ci într-o mângâiere exploratoare. Privirea ei călători pe chipul lui precum o floare de măr în bătaia vântului şi se opri într-un final la gura lui.

— Cred… şopti ea, umezindu-şi buzele. Cred că aş prefera să te sărut eu *pe tine.*

Şi înainte ca Chase să aibă timp să asimileze sau să gestioneze şocul acelor cuvinte, Alexandra exact asta făcu.

Capitolul 10

În clipa în care îşi atinse buzele de ale lui, Alexandra ştiu instinctiv că greşise foarte grav în calculele pe care le făcuse. Cubuleţele ei de zahăr atent aşezate nu erau altceva decât turnuleţe de minciuni.

Şi insistând să preia iniţiativa, îşi spusese că putea să-şi satisfacă acea curiozitate şi în acelaşi timp să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Autocontrol. Ha, ce glumă bună! Pentru că nu avea cum să controleze ceva ce abia dacă înţelegea. Aşa cum niciun arendaş veşnic legat de pământ şi care nu călătorise în viaţa lui nicăieri nu putea să se îmbarce precum un yankeu şi să plece în lume.

Iar Alexandra nu avea nici cea mai vagă idee cum să

navigheze în apele învolburate ale pasiunii.

Cu toate acestea, în câteva clipe, el începu să o conducă pe drumul cel bun.

Şi sărutul ei deveni al lui. O serie de atingeri uşoare şi tachinătoare ale gurii lui pe a ei. După care el îi gustă buza de sus şi apoi buza de jos. Luându-şi tot timpul din lume, ca şi când sărutul lor ar fi fost o enigmă. Ca şi când ar fi găsit-o irezistibilă. Fascinantă.

Şi apoi îi întredeschise uşor buzele şi-şi strecură limba printre ele.

„Oh, Dumnezeule!”

Pe Alex o sperie iniţial pătrunderea limbii lui, care îi stârnea senzaţii de toate felurile, dar nu îndrăznea să se îndepărteze.

Ba chiar din contră. Îndrăzni să se mişte mai aproape de el.

Acesta era primul ei sărut. Bun sau rău, stângaci sau foarte reuşit, cu siguranţă avea să îl ţină minte tot restul vieţii. Dar, mai mult de atât, îşi dorea ca şi *el* să-şi amintească de acest sărut. O uitase după prima lor întâlnire întâmplătoare de la librărie. Iar de data aceasta era extrem de hotărâtă să i se întipărească în memorie. Indiferent de cât de multe sărutări avusese parte înainte sau cât de multe aveau să urmeze… Pe acesta avea să îl ţină minte. Fără doar şi poate.

Niciun pic de timiditate. Nici o ezitare cât de mică. Intenţiona să dea în aceeaşi măsură în care primea ori să moară de ruşine încercând.

Pe măsură ce el adâncea sărutul, Alexandra se lăsa prinsă în acea îmbrăţişare, alunecându-şi mâinile în sus pe umerii lui, până când degetele îi ajunseră la ceafa lui. Chase purta părul tuns scurt acolo, iar ea se jucă cu degetele prin şuviţele scurte.

El gemu încet, iar sunetul părea de-a dreptul rugător. Plin de dorinţă. Vulnerabil.

Şi apoi, cu un mârâit masculin, o prinse în braţe şi o ridică, lipind-o de trupul lui. Şi era aproape ca şi când cămaşa ei subţire nici n-ar fi existat. Abia dacă mai atingea

podeaua cu vârful picioarelor. Limba lui o mângâia pe a ei într-un ritm îndrăzneţ şi sugestiv, iar ea simţea că nu îşi mai putea trage sufletul. Fierbinţeala se clădi între trupurile lor, lipindu-i unul de altul. Mâna lui teafără se strânse într-un pumn posesiv, apucând şi răsucind partea din spate a cămăşii ei.

Acum deja nu se mai putea spune că el iniţia sărutul, ci o copleşea cu totul.

Şi poate chiar asta era intenţia lui. Să se ascundă în spatele intimităţii. Să o tragă mai aproape ca o modalitate de a o ţine la distanţă. Ce ciudat! Trebuia să se gândească la asta mai târziu, de îndată ce contemplatul – oricărui lucru – redevenea o posibilitate reală. Pentru că în clipa aceea sărutările lui îi goleau mintea de absolut orice.

Şi probabil asta era întocmai ceea ce îşi dorea el.

Brusc, o lăsă înapoi jos pe podea. În timp ce se dezlipeau unul de altul, primul ei impuls fu acela de a pleca privirea sfioasă şi de a se retrage uşor. Cu toate acestea, se obligă să rămână fermă şi să-i întâlnească privirea. Îi dăruise totul. Şi măcar avea să rămână cu gândul acesta. Iar dacă el nu găsea nimic de neuitat în întâlnirea lor, atunci măcar avea să ştie că nu avusese nicio reţinere. Şi avea de ce să fie mândră pentru asta.

Îi cercetă chipul pentru a găsi vreun indiciu de aprobare sau de dispreţuire. Însă expresia de pe faţa lui nu dezvăluia nimic altceva decât confuzie.

Clipi în jos la ea.

— Iisuse!

În timp ce îi urmărea reacţiile, nu ştia prea bine cum să interpreteze blasfemia.

Şi poate că nici el nu ştia.

Chase îi desprinse mâinile din jurul gâtului lui şi i le puse înapoi la ochi, o întoarse ţinând-o de umeri şi o ghidă afară pe uşa de la bucătărie.

— Du-te înapoi la culcare, domnişoară Mountbatten. Asta nu s-a întâmplat niciodată.

*

„Asta nu s-a întâmplat niciodată”.

Poate pentru el. Dar pentru Alexandra… Oh, pentru ea, sărutul acela se întâmplase cu adevărat. Se *întâmplase* cu adevărat în fiecare părticică a corpului ei. Iar în zilele care urmară, acel sărut îi ocupă aproape toate gândurile.

Acum înţelegea de ce erau aşa de apreciate calităţile lui ca amant. Pentru că, atunci când buzele lui le atinseseră pe ale ei, o părăsise orice urmă de judecată sănătoasă. Şi nu mai rămânea nimic altceva decât senzaţie şi emoţie. Fierbinţeală, parfum, forţă şi gust.

Avusese gust de… nu ştia exact cum să definească gustul lui. Cum era gustul unui geamăt masculin şi profund? În parte coniac şi în parte păcat. Şi întru totul îmbătător. Iar simpla lui amintire îi trimitea o tulburătoare senzaţie de exaltare prin tot corpul.

Decise să se adune şi să gândească din nou limpede.

Trebuia să nu se mai gândească la asta şi să lase în urmă întâlnirea aceea a lor. Din toamna trecută se tot întrebase cum s-ar fi simţit un sărut cu el. Acum ştia, iar curiozitatea îi fusese satisfăcută. Pentru el, nu însemna absolut nimic. Doar o seară plictisitoare acasă.

„Asta nu s-a întâmplat niciodată”.

Trebuia să se concentreze asupra îndatoririle ei. Aceea era o perioadă scurtă de angajare. Trebuie să îşi asigure viitorul.

— Fac tiv la o batistă, Daisy. Ai vrea să mi te alături?

Daisy se uită spre sora mai mare. Rosamund ridică din umeri tăcută, dându-i cu reticenţă permisiunea, ca şi când i-ar fi spus: „Dacă trebuie, atunci du-te”.

— Bine atunci, zise Alex, făcându-i semn fetiţei să vină mai aproape. De ce nu încerci şi tu?

Daisy luă ascultătoare batista pe jumătate tivită din mâna lui Alex. Cusăturile ei erau ezitante şi stângace, dar când ajunse la un colţ, Alex îi arătă cum să facă, încurajând-o şi lăudând-o.

— Foarte bine, Daisy!

— Ba nu, nu e deloc bine. E toată strâmbă.

— Dar e un început excelent. Nimeni nu ar trebui să se aştepte la perfecţiune de la prima încercare. Tot ce îţi trebuie este un pic de exerciţiu. După ce sunt gata marginile, o să te învăţ cum să brodezi litere. O să începem cu asta, rosti ea trasând o literă pe material cu cretă colorată. Ce literă e asta?

— D.

— Şi poţi să ghiceşti de ce o să te învăţ mai întâi litera asta?

Fata afişă un zâmbet vag şi sfios.

— Pentru că D vine de la Daisy.

— Exact! exclamă Alex extrem de mulţumită.

O literă din alfabet învăţată. Mai rămâneau alte douăzeci şi cinci. Dar îşi dorea să se bucure şi de cele mai mici victorii.

— După ce înveţi să brodezi batiste, o să fii pregătită să faci şi alte lucruri – fete de masă, şervete…

— Şervete? mârâi Rosamund. De ce am broda floricele şi monograme pe bucăţi de cârpă menite să strângă salivă şi supă scursă din gură? E dezgustător dacă stai să te gândeşti un pic.

Alex nu privise niciodată lucrurile aşa, dar acum că Rosamund o spusese, *i se părea* şi ei un pic dezgustător.

— Nu se rezumă totul la şervete brodate, zise ea. Există nenumărate avantaje ale lucrului de mână. În plus, fiecare fată ar trebui să ştie cum să coasă şi să repare o haină.

— Cum se face că băieţii nu învaţă aceleaşi lucruri?

— Unii *învaţă.* Pe mine, de exemplu, un bărbat m-a învăţat să cos. Rosamund ridică dintr-o sprânceană, într-o expresie perfect sceptică.

— Serios?

— Da, serios. Eu am crescut la bordul unei corăbii. Acolo nu existau multe doamne prin preajmă.

— Spune-ne mai multe, o zori Daisy. Şi nu doar despre cusut. Povesteşte-ne ceva interesant!

— Ce ar fi de povestit? ripostă Rosamund. Doar nu s-a întâlnit cu vreo sirenă.

Alex şovăi o clipă. Faptul că îi dezvăluise povestea ei domnului Reynaud fusese un act suficient de imprudent. Se presupunea că trebuia să le transforme pe copilele acelea în tinere domnişoare. Şi povestindu-le pupilelor sale despre copilăria ei sălbatică, în mod cert nu ar fi ajutat-o să-şi atingă scopul.

Iar dacă dădea greş, nu avea să fie plătită.

Aşadar, fără povestiri despre viaţa pe mare.

Din fericire, doamna Greeley apăru la momentul potrivit, ca să o salveze.

— Domnişoară Mountbatten, aveţi vizitatori. Două tinere domnişoare. Sunt afară, pe stradă. Le-aş fi invitat să intre şi să vă aştepte în salon dacă nu ar fi fost... Strâmbă din nas, dezgustată, când adăugă: Animalul.

Două tinere domnişoare şi un animal? Asta nu putea însemna decât un singur lucru.

— Mulţumesc, doamnă Greeley, zise Alex, ridicându-se în picioare. Rosamund, dacă merg până jos o jumătate de oră ca să-mi întâlnesc prietenele, pot să am încredere că la întoarcere vă voi găsi pe tine, pe sora ta şi camera asta întregi?

— Nu-ţi face griji! Încă lucrez la planul nostru de evadare. Nu plecăm nicăieri astăzi.

— Foarte bine, zise, apoi adăugă scurt după o clipă de gândire: Cred.

Se grăbi în jos pe scări şi afară, unde le găsi pe prietenele ei aşteptând-o în mijlocul grădinii. Nicola, Penny şi un ied care explora verdeaţa din jur, purtând zgardă şi lesă, ca un căţel de casă, care ieşise afară la o plimbare elegantă.

Alex le îmbrăţişă strâns pe amândouă, în semn de salut. Penny oferea cele mai strânse îmbrăţişări cu putinţă, iar Nicola mirosea mereu a zahăr ars. Alex simţea cum îi tresălta inima de bucurie. Nu realizase cât de dor îi fusese de prietenele ei.

— Mă bucur enorm să vă văd pe amândouă! Dar cum de aţi venit?

— A născut Emma, zise Nic, ridicând un plic. A fost

expediată urgent în dimineaţa asta.

— Iar Marigold avea nevoie de o plimbare, adăugă Penny, scărpinând afectuos căpriţa în spatele urechilor.

Alex se grăbi să ia plicul din mâna Nicolei şi să îl desfacă pentru a citi scrisoarea. Era atât de scurtă, încât nu-i luă mai mult o secundă să vadă conţinutul.

— Oh, e băiat! exclamă ea. Ce minunat! Presupun că o să-l cheme Richmond, din moment ce acesta e titlul de nobiliar. Dar nu scrie nimic de numele creştin…

— E o scrisoare oribilă, zise Nicola. Ashbury a scris-o. Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat să scrie ceva despre bebeluşi.

— Nu apare nicio descriere cât de mică, zise Penny oftând. Cum ar trebui să ştim cum arată? Sau cu care dintre părinţi seamănă? Sau ce fel de temperament are?

— Probabil este rozaliu, ridat, fără păr şi flămând, la fel ca orice nou-născut. Mă îndoiesc că a avut timp să-şi declare preferinţele politice. Alex împături scrisoarea şi i-o dădu înapoi Nicolei. Trebuie să avem răbdare. O să ne scrie Emma după ce o să se odihnească. Sigur o să ne dea toate detaliile.

— Că tot a venit vorba de detalii, zise Nicola cu subînţeles. Cred că e o anumită guvernantă aici de faţă care ne datorează câteva.

— Da! exclamă Penny, eliberând-o pe Marigold din lesă şi apucând-o de braţ pe Alex, ca s-o tragă spre cea mai apropiată bancă. Trebuie să ne spui tot!

Alexandra nu se lăsă rugată de două ori. Se eliberă de toate gândurile pe care le avusese în ultimele două săptămâni. Le povesti despre Rosamund şi Daisy. Despre înmormântările zilnice ale păpuşii, despre furtişaguri şi despre cele cinci abilităţi pentru care i se dăduseră zece săptămâni – acum opt – ca să le deprindă fetele.

— Oh, bietele de ele, suferă teribil! zise Penny. Au nevoie de îmbrăţişări şi de iubire, nu de lecţii.

— Mda, ştiu. Dar sarcina pentru care am fost angajată este de a le pregăti pentru şcoală. Şi dacă nu reuşesc… Alex îşi propti coatele pe genunchi şi-şi lăsă bărbia să-i

cadă în palme. Nu le pasă deloc de brodat sau de cusut. Sunt complet insensibile la mită. Şi cum ar trebui să o învăţ pe Daisy caligrafie, când nici măcar nu cunoaşte literele, pentru numele lui Dumnezeu?

— Mi-aş dori să-ţi putem fi de ajutor în munca ta de guvernantă, zise Nicola. Dar abilităţile specifice unei lady nu sunt punctul nostru forte, după cum bine ştii.

— Ştiu, ştiu, zise Alex. De asta vă iubesc aşa de mult.

Erau prietene tocmai pentru că nu *se încadrau* în peisajul unei şcoli selecte. Ele erau diferite şi nu le era deloc ruşine. Şi acelaşi lucru putea fi spus despre Rosamund şi Daisy. Ştia că lumea avea să le spună că nu erau suficient de bune, dar Alex detesta gândul de a face şi ea asta.

Penny se aruncă brusc să prindă lesa căpriţei.

— Şi cum e cu Craiul de la Librărie? Şi-a mărturisit iubirea pentru tine?

— Nu, răspunse Alex. *Nu.*

— Hm, negarea asta fost mult prea vehementă ca fie adevărată şi să te credem.

— Îmi petrec zilele cu fetele în sala de studiu, insistă ea, abia dacă mă întâlnesc cu el.

„Cu excepţia câtorva minute în fiecare dimineaţă, când mă ţine de mână. Ah, şi acel sărut prostesc şi stângaci din bucătărie…”

— Ei, haide acum, o rugă Penny. Suntem cele mai bune prietene ale tale. Dacă îţi face curte şi te cucereşte, nouă trebuie să ne spui.

Nicola mârâi.

— Dacă o hărţuieşte, vrei să spui.

— Of, chiar nu e nimic de spus, insistă Alex. Nimic romantic la mijloc. Nimic infam. Absolut nimic.

Alex nici măcar nu considera că afirmaţia ei ar fi fost o minciună. „Asta nu s-a întâmplat niciodată”, îi spusese el. Şi exact aşa era. Acel sărut din bucătărie fusese ultima dată când se lăsase purtată de val. De acum înainte, pragmatismul avea să fie stăpân.

— Credeţi-mă, insistă ea încă o dată, ca să se asigure.

Am şanse mai mari să îmi găsesc viitorul în stele decât în braţele lui Chase Reynaud.

Nicola îşi schimbă poziţia.

— Oh, aproape că uitasem, zise, dezlegându-şi boneta şi dând-o jos cu atenţie şi scoţând de sub ea un pacheţel împachetat în hârtie maronie, pe care i-l dădu lui Alex. Am nimerit într-un final reţeta de biscuiţi cu levănţică şi vanilie. Am avut nevoie de şapte încercări, dar măcar am reuşit să fac unii care nu au gust de săpun.

Alex acceptă pacheţelul cu bucurie.

— Le-ai adus până aici în boneta ta?

— Da, căpriţa tot încerca să mi-l fure din mână, iar Penny a zis că nu are voie dulciuri. Când o să trimiţi animalul înapoi la ţară, că tot a venit vorba de asta?

— După ce o să se vindece complet, desigur. Marigold are un stomac foarte sensibil.

— Mda, evident, rosti Nic pe un ton sec, uitându-se cum Penny trăgea căpriţă departe de un tufiş pe jumătate mâncat. Un stomac cu adevărat delicat.

Strângând în mâini pachetul de biscuiţi, Alex o sărută pe obraz pe Nicola în semn de rămas-bun.

— Mulţumesc. Mulţumesc mult! Asta era întocmai ce aveam nevoie.

— Sunt doar biscuiţi, zise Nicola.

Alex zâmbi.

— Să nu subestimezi niciodată puterea biscuiţilor.

*

Odată ce prietenele ei plecară, Alex să grăbi la etaj, intră în odaia fetelor şi se duse direct la tăblia de pe perete.

Şapte încercări. Nicola avusese nevoie de şapte încercări pentru a face nişte biscuiţi comestibili înainte de a reuşi. Alex trebuia să îi urmeze exemplu. Cele cinci subiecte mari şi late notate pe tablă nu erau reţeta potrivită pentru educaţie. Ci erau exact ca primele şase încercări ale Nicolei de a face biscuiţi cu levănţică şi vanilie. Puse laolaltă, aveau gust de săpun.

Şterse tabla imediat.

— Am terminat cu matematica şi cu eticheta. Avem un set nou de lecţii de azi înainte.

— Ce tot spui acolo? o întrebă Rosamund.

— Voiai să scapi de toate regulile, nu-i aşa, Rosamund? Să vezi lumea? Să fii liberă? În cazul acesta, ai o singură opţiune. Scrise apoi un singur cuvânt în partea de sus a tablei şi îl sublinie cu o linie groasă. Pirateria.

— Pirateria?!

Rosamund părea sceptică, dar în acelaşi timp fascinată.

— Acestea sunt noile noastre lecţii, continuă Alexandra, notând cinci noi subiecte pe tablă. Ţinerea unui jurnal de bord. Prădatul. Navigarea. Codul piraţilor. Şi încheie apoteotic lista: Şi lucru manual.

— Lucru manual? repetă Daisy, strâmbându-se. De ce ar avea nevoie un pirat de şervete?

— Nu ar avea nevoie. Dar orice marinar, indiferent că respectă legea sau nu, trebuie să ştie cum să folosească acul şi aţa. Pentru că, atunci când eşti pe mare, nu are cine să vină ca să-ţi coasă o pânză sau un ciorap.

Suspiciunea lui Rosamund avu câştig de cauză în cele din urmă.

— N-o băga în seamă, Daisy. Nu-i decât un truc.

Dar Alex continuă, cu toate pânzele sus, prefăcându-se că nu auzea.

— O să aveţi propria corabie. Chiar aici în odaie. Eu o să fiu căpitanul, desigur. Rosamund, tu vei fi secundul meu. Şi vei fi responsabilă cu ţinutul jurnalului de bord şi cu banii.

— Şi eu, şi eu? întrebă Daisy.

— Tu, începu Alex, ghemuindu-se aproape de ea, tu vei fi timonierul nostru şef. Asta înseamnă că vei distribui hrana şi apa pentru echipaj. Şi din moment ce avem atât de puţini oameni, o să preiei şi cea mai importantă îndatorire dintre toate: cea de medic pe corabie. Piraţii sunt afectaţi frecvent de multe maladii şi boli – scorbut, malarie, febră tropicală…

Lui Daisy i se luminară imediat ochii.

— Ciumă?

— Da, scumpo. Chiar şi ciumă.

Pe biata Millicent în mod sigur o aşteptau zile foarte tulburi.

Alex se ridică în picioare.

— Ce părere ai, Rosamund? Te alături echipajului nostru?

Rosamund aruncă o privire piezişă spre tablă.

— Şi cum ai de gând să ne înveţi toate lucrurile astea?

— Din proprie experienţă. Pe vremea când eram mai mică decât oricare dintre voi, mă urcam pe catarge fără nicio grijă. Ştiu cum să stabilesc cursul pentru Barbuda, ştiu valoarea realilor spanioli în şilingi şi ştiu să mă tocmesc în portugheză mai bine ca oricine.

— Şi tutorele nostru ştie că ne propui treaba asta?

— Absolut deloc.

— N-o să-i placă defel.

Alex ridică din umeri nepăsătoare.

— Piraţii nu cer permisiunea nimănui pentru nimic.

Fusese angajată să le educe pe fetele acestea. Şi intenţiona pe deplin să-şi îndeplinească îndatorirea. Situaţia financiară în care se regăsea nu îi oferea altă alternativă. Dar avea de gând să realizeze acest lucru prin metodele ei. Rosamund şi Daisy aveau nevoie de încurajări, nu de etichetă. De încredere în forţele lor, nu de conduită cuviincioasă.

Şi indiferent dacă lui Chase Reynaud îi convenea treaba asta sau nu, Alexandra avea să se asigure că fetele urmau să primească aceste lucruri. Nu avea să ia parte la transformarea lor în nişte domnişoare docile, manierate şi cu minţile goale, care să nu-i dea lui niciun fel de bătaie de cap.

Avea să le ajute să devină femei care nu puteau fi ignorate.

— Ei bine, Rosamund?

După o scurtă pauză de gândire, Rosamund lăsă deoparte cartea.

— Foarte bine.

Alexandra îşi înăbuşi cu greu un rânjet triumfător. Fata îi făcea pe plac. Deşi probabil făcea asta din plictiseală, tot era un început.

— Atunci avem foarte multe de făcut. Pentru început, trebuie să construim corabia. Se duse la fereastră şi trase draperiile din galerie. Nu erau tocmai nişte pânze foarte rezistente, dar pentru scopul lor păreau o pânză potrivită. Se uită apoi spre Rosamund şi zise: Ştii cumva unde am putea găsi sfoară?

Capitolul 11

— Întinde-te pe pat pentru mine.

De pe locul său de la marginea saltelei, Barrow se uită spre el.

— Asta nu face parte din serviciile mele.

— Fă-o odată şi gata, vrei?!

Barrow se supuse.

— Ca să ştii, fac asta numai pentru că e deja ora cinci şi pun mai mult preţ pe a fi la timp pentru cină decât pe mândria mea.

— Nu, nu. Nu aşa. Pe o parte, fă-mi pe plac! Propteşte-te într-un cot şi odihneşte-ţi capul în palmă.

— Ai de gând să mă desenezi ca pe una dintre franţuzoaicele tale?

— Şi ţine cizmele departe de saltea. Este nouă. Cea mai bună calitate pe care o poate cumpăra un ticălos neruşinat ca mine.

Barrow dădu ochii peste cap.

— Bun, şi acum... Chase ridică o oglindă cu ramă aurită şi o aşează pe peretele de vizavi de pat. Ia spune-mi, te vezi în oglindă?

— Parţial.

— Pe care parte? Cea bună?

— Până aici! mârâi Barrow, ridicându-se în şezut. Am

terminat cu asta.

— Hai, ajută-mă puţin! Nu pot să fac asta singur.

— Ei bine, nici eu nu pot să conduc moşia Belvoir singur. Tu eşti cel care deţine împuternicirea. Apoi oftă şi cedă rugăminţilor lui. Bine, fie... Câţiva centimetri mai la stânga. Şi acum un pic mai sus. Nu, mai mult. Nu, nu, e prea mult.

Chase se chinuia cu greutatea oglinzii.

— Hai mai repede, vrei?

— Înclin-o în faţă un pic... Aşa, exact!

— Ţi-a luat destul, rosti Chase, scoţând o bucăţică de cretă din buzunar şi marcând colţul cu pricina.

După aceea lăsă jos oglinda cu un mârâit de uşurare.

— Bun, şi acum, zise Barrow, trebuie să discutăm despre administratorul terenurilor de la moşia Belvoir. Poate că face minuni cu rotaţia recoltelor, dar nu ştie să scrie un raport din care să înţelegi ceva. Trebuie să-l plăteşti şi să rezolvi problema.

Chase verifică punctele marcate, după care bătu două cuie în perete.

— Avem o sută de alte treburi care necesită atenţia noastră. Oricum, plantările pentru recolta de vară s-au făcut deja.

— Ba, de fapt, plantarea încă nu se făcuse când am deschis subiectul prima dată. În februarie. Eviţi discuţia aceasta de luni întregi.

— Nu am evitat nicio discuţie. Ridică oglinda, atârnând-o în cuie. L-am evitat pe unchiul meu.

— Ducele e prea bolnav. Nici măcar n-o să ştie că eşti acolo.

— Oh, ba o să ştie că sunt acolo, şopti Chase. Ştie mereu.

Dornic să schimbe subiectul, se întoarse şi îşi propti mâinile în şolduri, admirând ce făcuse. Peştera Poftelor Trupeşti era finalizată, în sfârşit. Acum putea începe să se ridice la înălţimea numelui pe care-l purta.

— Foarte bine, îi spuse lui Barrow. O să merg în curând la Belvoir.

— Excelent. Să ştii că o să-ţi dau un termen, sper că îţi dai seama.

Barrow se ridică de pe pat, se întinse să-şi ia pălăria şi se îndreptă spre uşă. Dar asta mai poate aştepta până mâine. Trebuie să ajung acasă, deja sunt în întârziere.

— Pup-o pe Elinor din partea mea.

— Ba pe naiba! zise Barrow, închizând uşa în spatele său. Găseşte-ţi singur o nevastă!

Asta era ceva ce nu avea să se întâmple vreodată. Pe de altă parte, o căsnicie neînsemnată nu stătuse niciodată între el şi un sărut.

Oh, Dumnezeule! Sărutul acela idiot! Trecuseră deja câteva zile bune de atunci şi încă îşi amintea gustul Alexandrei la fel de clar cum îşi amintea propriul nume. Proaspăt şi dulce. Precum o apă cristalină dintr-un izvor de munte.

„Suficient!”

Părăsi sanctuarul prin bucătărie, încuind uşa, şi urcă scările spre dormitorul lui, intenţionând să se schimbe pentru seara aceea.

Nici măcar nu ajunsese la primul etaj, când răsună un ţipăt ascuţit care îl opri brusc. Fu urmat de un strigăt care îi îngheţă sângele în vene. Nu era ţipătul unei copile, ci al unei femei în toată firea – şi venea din direcţia odăii fetelor.

„Alexandra.”

O luă la goană în sus pe scări, oprindu-se doar o clipită la etajul al treilea, ca să-şi tragă sufletul. Tăcerea ce urmă ţipetelor i se părea de rău augur.

Oh, Doamne, Dumnezeule! O omorâseră!

Urcă ultimul etaj într-un suflet, se năpusti în josul coridorului şi deschise cu putere uşa odăii fetelor, pregătindu-se sufleteşte pentru imaginea cadavrului ei stors de sânge, zăcând pe podea în mijlocul camerei.

Cu toate acestea, scena de care dădu cu ochii nu era nicidecum lipsită de viaţă.

— Pregătiţi tunul!

Ele nici nu-l observaseră. Chase profită de asta ca să studieze cu atenţie odaia. Cel puţin *fusese cândva* o odaie a

copiilor. Pentru că nu era sigur ce anume devenise de la ultima înmormântare a lui Millicent din dimineaţa aceea.

Paturile fetelor fuseseră împinse unul lângă altul, separate de o gaură de mai puţin de un metru. Draperiile fuseseră date jos de la ferestre şi agăţate de stâlpii patului. Iar în mijlocul întregului haos se aflau Daisy, care se uita printr-un ochean improvizat dintr-un sul de hârtie aruncat, şi Rosamund, care flutura un obiect cu formă crestată, care se semăna foarte mult cu un hanger.

Millicent stătea cuminte pe patul de vizavi, purtând o pălărie de marinar, făcută din hârtie, cu acelaşi zâmbet inert şi tulburător. Rosamund spintecă aerul cu pumnalul.

— Foc!

Din spatele lor, domnişoara Mountbatten scotea o serie de sunete neobişnuite. O bubuitură, apoi un şuierat, urmate de o izbitură zgomotoasă, pe care o înfăptui printr-o zdruncinare serioasă a stâlpului patului.

Fetele eliberară la unison un chiot de veselie.

— Am nimerit la fix ţinta în lateralul corăbiei, afirmă ea. Întoarceţi nava şi pregătiţi scândura!

Rosamund trase de o panglică ce ţinea draperia legată, iar o pânză albă se desfăşură din vârful baldachinului patului. Între timp, Daisy se întindea după o scândură, care arăta ca şi când ar fi fost smulsă dintr-o cutie de lemn şi întregită cu sfoară.

— Pregătiţi-vă de îmbarcare!

Sări dintr-un pat în celălalt şi puse lama la gâtul lui Millicent.

— Dă-ne toată prada!

Chase văzuse suficient.

— Hm…

Toate trei încremeniră. Patru, dacă o punea la socoteală şi pe Millicent. Se lăsă o linişte apăsătoare în încăpere, cu excepţia unei înghiţituri zgomotoase a domnişoarei Mountbatten.

— Ce se întâmplă aici? ceru el să ştie.

Daisy fu prima care vorbi.

— Millicent a fost rănită, zise alunecând lama de-a

lungul gâtului păpuşii. O batistă, vă rog! Pierde foarte mult sânge.

Dar Chase ignoră moartea iminentă a păpuşii şi mărşălui prin încăpere ca să discute cu guvernanta lui.

— Pot să explic totul, zise ea.

— Ai face bine să poţi.

— Eu şi fetele… jucăm un joc, vezi?!

— Nu ai fost angajată ca să te joci cu ele.

— Dar este un joc educativ.

— Aha, le faci educaţia în arme?

Ea îşi muşcă atunci buza de jos.

— Doar în parte.

Alexandra ridică ochii şi se uită spre tablă, iar privirea lui o urmă pe a ei.

— Piraterie? zise el, citind cuvântul acela cu voce tare. Le faci educaţia în piraterie!

— Nu e ceea ce crezi… Eu doar…

Chase o apucă de cot şi o conduse spre colţul cel mai îndepărtat al camerei. Avea nevoie de spaţiu ca să o mustre aşa cum se cuvenea.

— Trebuia să le înveţi cum să fie domnişoare manierate!

— Nu sunt pregătite încă să fie domnişoare manierate! Sunt nişte copile. Au nevoie să se joace şi au uitat cum se face asta.

— Au nevoie să înveţe. Litere, cifre şi cum să brodeze floricele strâmbe şi versete aspre din Biblie.

— Păi *chiar învaţă*, zise ea, uitându-se spre harta lumii de pe perete, unde o serie de bolduri ghidau drumul din Anglia până în Indii. Am pus la cale o călătorie până în Tortuga. Asta e geografie. Se duse apoi la tablă şi îi indică o serie de numere. Am calculat timpul călătoriei pe mare şi câte zile ne trebuie să-l parcurgem. De câte porţii de hrană vom avea nevoie la bord. Asta e aritmetică. Şi chiar le-am învăţat un pic de franceză.

Chase se întoarse de la tablă.

— *Donnez-nous le butin, ou nous vous ferons jeter par-dessus bord.* Ce înseamnă asta?

Ea se adună imediat.

— Daţi-ne toată prada voastră, altfel veţi da de dracu’.

— Millicent e moartă, anunţă atunci Daisy. Trebuie să îi facem înmormântarea pe mare.

Chase îşi frecă tâmplele.

— Bine. Jocul acesta al dumitale se termină. Chiar acum!

— Dacă eu sunt guvernanta, atunci trebuie să mi se permită să aplic propriile metode.

— Eşti angajata mea. Şi o să faci ce spun eu.

— Sau ce? O să angajezi alta în locul meu dintre candidatele care se înghesuie pentru post? mârâi ea, făcând un gest exagerat. Eu reuşesc acolo unde toate celelalte au eşuat! Câte au trecut deja pe aici?

— Cincisprezece, răspunse el. Dar pot oricând să o găsesc pe a şaisprezecea. Londra e plină ochi de femei care s-ar supune fericite voinţei mele.

— Nu mă îndoiesc de asta. Dar eu nu sunt una dintre ele.

Rămaseră amândoi fermi, privindu-se în ochi. De fapt, erau periculos de aproape unul de altul. Şi poate că el nu era dispus să facă un pas în spate. Poate că nu voia să o lase să îi scape.

Poate că şi-o dorea aproape de el.

Nu apucă bine să-şi termine gândul acela, că i se îndeplini dorinţa. Simţi o lovitură în coaste. Ea se sperie şi ţipă.

Într-o clipă, ajunseseră într-adevăr extrem de apropiaţi. Indecent de aproape unul de celălalt. Cu piepturile lipite, mai exact. Şi dacă nu ar fi existat acele câteva straturi de material din care erau făcute hainele, ar fi fost genul acela de apropiere care însemna piele pe piele. Dumnezeule!

Uluit, dădu să facă un pas în spate pentru a se proteja, dar o forţă i se opunea.

— Ce mama dracului?

Pupilele lui năzdrăvane se prăbuşiră pe pat, râzând de

mama focului.

Atunci Chase se uită în jos. El şi Alexandra erau legaţi cu sfoară. Legaţi şi înnodaţi. Se părea că, în timp ce el fusese pierdut în ochii ei aprinşi, fetele reuşiseră să îi înconjoare cu sfoară şi apoi să îi lege.

— Oh, Doamne!

— Diavoliţe mici... mârâi Chase, zbătându-se să se elibereze şi străduindu-se să se întoarcă pentru a le mustra. Dar nu reuşi mai mult decât să-şi sucească gâtul. Veniţi înapoi imediat!

— Daisy, crezi că avem prăjitură în bucătărie?

— Oh, am auzit că e şi dulceaţă acolo.

Cele două fete se luară de mână şi ţopăiră pe uşă afară, în pasul ştrengarului.

— Să nu îndrăzniţi! Chase ţopăi şi el în direcţia lor, târâind-o după el pe domnişoara Mountbatten. Treceţi înapoi aici imediat, altfel...

Altfel ce avea să facă? Să le încuie în odaia lor? Să le trimită la culcare fără să-şi bea ceaiul? Încercase deja toate pedepsele posibile şi tot nu reuşise nimic. Rezerva lui de ameninţări se cam golise.

— Rosamund! răcni el.

— Oh, acum mi se spune Sam!

— Sam? De unde a mai apărut şi asta?!

— E chiar acolo, în numele meu: Ro-SAM-und.

— Nu se poate să-ţi spună Sam! E absurd!

— Ba nu-i absurd deloc. Întreab-o pe domnişoara Mountbatten. Prietenele ei îi spun Alex. Şi eu vreau să mi se spună Sam. Îi zâmbi apoi lui Daisy şi zise: Hai să mergem. Bucătăria ne aşteaptă cu nerăbdare să o prăduim! Ah, poate găsim şi budincă!

Apoi cele două dispărură, închizând uşa în spatele lor.

Capitolul 12

Chase se îndreptă în strânsoarea funiei, încercând să

se elibereze. Dar mişcările lui păreau numai să facă sforile să se strângă şi mai tare.

Şi ca totul să fie şi mai dificil, toată zvârcolirea lui începea să îi creeze şi alte probleme. Probleme de bărbat viril cu un mădular perfect funcţional.

„Stai calm”, îşi spuse. În fond, aceasta nu era nici pe departe prima dată când se confrunta cu o erecţie nedorită. Putea să se calmeze şi să se potolească.

„Crichet! Gândeşte-te la crichet. Parcă aşa se spunea, nu?”

Din păcate, Chase nu ştia prea multe despre crichet. Toate cunoştinţele lui despre joc începeau şi se terminau cu bile grele şi cu bâte lungi şi rigide, ceea ce nu-i era tocmai de ajutor în clipa de faţă.

— Cum naiba au reuşit să facă asta? întrebă el.

— Nodurile marinăreşti s-au numărat printre lecţiile de piraterie.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Da, desigur.

— Sunt o parte esenţială a marinăriei, explică ea, ca şi când ar fi trebuit să fie o scuză acceptabilă. Stai, că ne eliberăm într-o clipită. Deocamdată, au învăţat doar nodurile simple şi au făcut greşeala de a-mi lăsa o mână liberă, cu care pot să le desfac. Alunecă apoi mâna liberă de-a lungul funiei care-i ţinea legaţi unul de altul. Bun... Unde-i nodul acela?

— Din păcate, e în dreptul şoldurilor mele.

Avea braţul în jurul lui, cât de departe putea ajunge. Ca şi când ar fi fost lipiţi într-o îmbrăţişare pătimaşă.

— Încă un pic... Aha! Degetele ei pipăiră nodul acolo unde se afla, lipit de spatele lui. Un nod simplu, din fericire. Îl desfac în câteva clipe, imediat ce reuşesc să... nimeresc poziţia potrivită.

Ea se mişca în sus şi în jos, alunecând pe corpul lui, pentru a se poziţiona mai bine. Şi dacă el avea vreo speranţă cât de mică de a-şi potoli erecţia crescândă, aceasta se risipi într-o clipită.

Niciun fel de crichet nu-l mai putea salva acum, dacă

nu cumva jocul presupunea să primească o bâtă în cap.

*

Alex o putea simţi. Umflătura tare şi groasă şi în continuă creştere lipită de burta ei. Degetele îi încremeniră o clipă. Fusese deja copleşită de căldura, de mirosul şi de zidul solid al pieptului lui. Dar asta? Acea dovadă clară, vulgară şi fără putinţă de tăgadă că şi el o simţea pe ea? O înnebunea de-a dreptul.

Slavă Domnului că era înalt! Măcar se uita, roşie ca racul, mai degrabă la vestă decât la faţa lui.

„Ignoră-l! Gândeşte-te la navigaţie celestă!”

Dar vintrea lui umflată se dovedea a fi extrem de dificil de ignorat. Mărimea mădularului era un obstacol nepotrivit între ei, care doar îi complica şi mai mult sarcina de a desface nodul. Şi aşa avea să îi fie destul de greu să-l desfacă doar cu o singură mână.

— Poate că ar trebui să vorbim.

— Da, se repezi ea să-i răspundă. Hai să vorbim!

— Deci prietenele tale îţi spun Alex.

— Da. E mai simplu. Alexandra e mai lung. Şi din câte am înţeles, ţie prietenii îţi spun Chase…

— Da, deşi numele meu e Charles. Dar încă din şcoală am răspuns la numele de Chase.

— Aha, deci colegii tăi de şcoală ţi-au dat porecla asta.

— Nu, eu mi-am ales-o singur.

— Ţi-ai ales singur porecla? întrebă, râzând în sinea ei. E un pic patetic, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun.

— Numele nu se potrivea deloc cu stilul meu de viaţă. Charles sună aşa de plictisitor! Chase sună mai ştrengăresc. Mai interesant.

Nicio femeie nu vrea să strige în pat „Oh, Charles! Da, Charles! Aşa, Charles!” Adică… tu ai vrea?

— Eu…

— Mda, uită că am zis asta.

Alexandra putea să încerce, dar se îndoia că avea să

reuşească.

— Povesteşte-mi despre anii tăi de şcoală, zise el.

— Despre anii mei de şcoală?

— Da, ştii tu – lecţii plictisitoare, colege nesuferite. Şi dacă din întâmplare ai avut vreo directoare bătrână, severă şi scorţoasă, mi-ar plăcea la nebunie să-mi povesteşti despre asta. În detaliu.

— Profesoara pe care o plăceam cel mai puţin nu era nici bătrână şi nici urâtă. Era destul de frumoasă, dar ne bătea dacă făceam prostii.

— Serios… zise el, gemând slab.

— Da, avea o riglă tare cu care ne plesnea peste fund.

— M-am răzgândit, hai să nu mai vorbim.

Alex reuşi atunci să apuce o fibră de sfoară cu unghiile.

— Cred că fac progrese.

— Slavă Domnului! şopti el, cu sufletul la gură.

— Dar nu sunt sigură că pot să-l slăbesc fără un pic mai mult spaţiu. Crezi că ai cum să te dai mai aproape de mine? Numai pentru câteva secunde, nu mai mult. Am nevoie doar de un centimetru.

El scoase atunci un sunet gâtuit.

— Dacă e musai… Dar fă-o repede! Altfel o să ne mişcăm mai bine de cincisprezece centimetri în direcţia greşită.

— Poftim?

— Nimic, nu contează.

Alexandra se aplecă spre el şi întoarse capul, astfel că obrazul ei se odihni pe pieptul lui. El îşi sprijini bărbia, greoaie şi pătrăţoasă pe creştetul ei. Bătăile surde şi ritmice ale inimii lui îi bubuiau în ureche şi îi răsunau cu ecou în burtă.

Pentru o clipă, Alexandra uită complet de nod. De odaia din jurul lor, de fete şi de orice altceva care nu era corpul lui masculin tare şi viril. Era înfăşurată în jurul lui ca un marinar care stătea lipit de catarg pe timpul unei furtuni năprasnice. Apoi mâna lui o apucă de şold şi o trase mai aproape. Ca şi când ar fi fost doi amanţi într-o îmbrăţişare

pătimaşă.

El expiră cuprins de un tremur. Oftatul acela îi dădu suficient spaţiu de mişcare. Îşi strecură degetele tremurânde în cercul de sfoară şi apoi trase.

Gata, nodul era desfăcut. Şi la fel se simţea şi ea. Nimicită!

Dar nu erau pregătiţi. Lipiţi unul de altul, aveau toată stabilitatea unui glob. Iar eliberarea aceea bruscă îi dezechilibră şi îi împinse spre cădere, iar mâna lui aflată pe spatele ei o trase după el.

Căzu peste el când aterizară pe podea cu o bufnitură puternică. El îi atenuă căderea, din fericire, preluând tot impactul.

— Oh…

Alexandra se ridici pe coate.

— Te-ai rănit?

— Nu.

— Dar ai dat cu capul de podea, zise ea, pipăindu-i craniul. Spune ceva!

— Au!

Ea izbucni în râs, de uşurare, dar şi din pricina emoţiilor.

— Acum ştiu cum se simte păpuşa aceea afurisită.

— Te doare îngrozitor de tare?

— Mâine o să mă doară mai tare. Pentru moment, sunt bine.

— Eşti sigur? Poate că ar trebui să…?!

— Alexandra… zise el, apucând-o de bărbie şi obligând-o să-i întâlnească privirea. Suficient!

Oh, Doamne, Dumnezeule! Sunetul numelui ei, rupt de pe buzele lui în vocea aceea răguşită şi autoritară… Şi încă o ţinea de spate.

— Ştiu că nu eşti de acord cu jocul de-a pirateria, dar e singura modalitate prin care am reuşit să mă apropii de ele. Daisy are probleme cu lecţiile. Abia dacă ştie să citească. Rosamund este foarte protectoare cu sora ei. Şi instinctul ei este să mă ţină la distanţă decât să rişte să fie rănită din nou. Au nevoie ca altcineva să aibă multă

răbdare cu ele. Făcu o pauză scurtă, după care continuă: Ba, mai mult de atât, au nevoie să se simtă în siguranţă şi iubite.

— Ţi-am zis deja. Nu pot să le ofer asta.

— Ai putea dacă ai încerca.

— Credeam că ai înţeles asta din prima zi. Sunt o mare dezamăgire ca om, nu uita asta. Un gentleman jalnic. Un bărbat incapabil să înţeleagă importanţa ciorapilor.

— Dar eşti un bărbat care ţine de mână o copilă şi care îi elogiază păpuşa în fiecare dimineaţă. Moştenitorul unui duce, care construieşte singur, cu mâinile lui, locuri confortabile la fereastră şi rafturi de cărţi pentru pupilele lui orfane…

— De unde ştii asta?

— Am presupus. Jos, la parter, agăţai lambriuri pe pereţi. Şi mulţumesc pentru verandă, apropo de asta. Eşti foarte priceput.

— Oh, crede-mă că nu ştii nici pe jumătate, mârâi el.

Atunci o apucă cu mâna de fund şi o strânse de fesă.

Alexandra simţi un freamăt electrizant traversându-i corpul După ce îi trezi la viaţă fiecare celulă, senzaţia aceea se cuibări în sfârcurile ei, transformându-le în muguri tari şi dureroşi.

— Vezi? Nu-ţi irosi timpul încercând să mă aduci pe căi mai bune. Este o cauză pierdută. Apoi bălmăji, prea încet ca ea să-l audă: *Eu* sunt o cauză pierdută.

O cauză pierdută?

Nu era genul de concluzie la care un om ajungea singur. Cineva îi spusese o minciună, voit sau nu, întipărind-o nu doar în mintea, ci şi în sufletul lui. Şi oricine ar fi fost persoana în cauză, Alexandra o dispreţuia atât pentru Rosamund şi pentru Daisy, cât şi pentru Chase Reynaud. Şi nu putea permite ca un asemenea neadevăr să nu fie contestat.

— Chase… şopti ea, iar degetele i se înmuiară, mângâindu-i părul. Nimeni nu e o cauză pierdută.

În ochii lui se întrezări o scânteie de emoţie. Îndoială amestecată cu dorinţa de a o crede. Negare, nesiguranţă şi

lupta cu dorinţa. O îndepărtare materializată în apropiere.

„Nu-ţi imagina altceva!” Cel mai probabil, ochii lui reflectau emoţiile confuze din ai ei.

Mâna care o strângea de fund deveni la fel de fermă ca o decizie. Alexandrei i se tăie respiraţia. Într-o clipită, o rostogoli pe spate, imobilizând-o sub el.

— Ascultă-mă bine… zise el. Dacă aş fi orice soi de bărbat decent, unul în care să se poată avea încredere că îi pasă şi de altceva decât de el însuşi, atunci n-aş avea o guvernantă întinse pe spate, sub mine, pe podeaua din odaia copiilor. Şi dacă refuzi să crezi asta, trebuie să-ţi dau o lecţie.

Ea îi aruncă un zâmbet slab şi tachinător.

— Şi dacă mai întâi îţi dau eu o lecţie?

Şi apoi îl sărută fix în mijlocul frunţii.

Şi el o sărută înapoi. Fix pe buze.

Iar pasiunea sărutului o luă complet pe nepregătite.

Capitolul 13

Chase o sărută cu forţa, ca să-i dovedească ce era. Şi nu există niciun pic de tandreţe în sărut, ci numai pedeapsă. O biciuire aprigă mai degrabă cu limba lui decât cu un bici.

Dacă toată lumea avea de gând să se joace de-a pirateria, atunci urma să se joace şi el de-a piratul.

Iar piraţii luau fără să ceară. Cucereau. Şi prăduiau.

O sărută apoi în jos pe gât, pe gâtul ei delicat şi frumos, în timp ce-şi plimba mâna pe trupul ei, trasând contururile corpului prin materialul subţire al rochiei pe care o purta.

Dar îmbrăţişarea pe care o intenţionase a fi pedeapsă deveni mult prea tandră.

— Alexandra… şopti el.

Prietenii îi spuneau Alex, dar el nu era prietenul ei. El era angajatorul ei, superiorul ei în societate şi un crai cu

experienţă. Unul care ar fi fost în stare să o seducă acolo şi atunci, pe podeaua care scârţâia a odăii fetelor, printre cărţi împrăştiate, table şi cretă.

În schimb, tot ce-şi dorea era să o sărute ore întregi. Zile întregi.

Era adevărat că fiecare femeie era unică, dar ea… ea era *diferită.* Stranie, curajoasă şi inteligentă. Şi îl făcea şi pe el să fie diferit. În primul rând, pentru că îşi dorea să încetinească ritmul cuceririi, mai degrabă să îşi ia timp să exploreze şi să observe totul la ea decât să se ascundă de el însuşi.

Limba ei o mângâia cu sfială pe a lui. Fiecare atingere uşoară şi tachinătoare era un cadou. Primele ei incursiuni pe tărâmul pasiunii. Şi le împărtăşea cu el. De bunăvoie. Şi mult, mult prea dulce.

În braţele ei, aproape că putea visa că o merita.

„Nimeni nu e o cauză pierdută”.

Nu-şi dorise niciodată mai mult să creadă ceva. Dar ea nu ştia, nici măcar nu putea înţelege cât de departe rătăcise el de la cărarea cea dreaptă şi onorabilă a respectabilităţii.

Chase era mult prea pierdut, aproape căzuse de pe hartă în rătăcirea lui.

Rupse sărutul şi se ridică într-un cot, având nevoia să o privească. Ea se uita în sus la el cu ochi întunecaţi şi sticloşi. Avea buzele umflate şi roşii de la sărutările lor.

— Doamne, Dumnezeule mare! Eşti superbă!

Chipul ei se încălzi atunci cu o îmbujorare strălucitoare. Şi dacă fusese superbă cu o clipă în urmă, acum pur şi simplu radia.

Iar el dăduse de mare necaz.

Momentul fu ruinat brusc de paşii a două fetiţe care urcau scările în grabă. El şi Alex abia avură timp să se ridice în picioare şi să-şi aranjeze hainele înainte ca Rosamund şi Daisy să dea năvală în cameră. Fiecare dintre ele avea câte o bucată de prăjitură într-o mână şi un rulou cu gem în cealaltă.

— Uf! şopti Daisy îmbufnată, folosindu-şi mâneca să

se şteargă la gură de gem. Aţi evadat.

— O să mai exersăm nodurile şi o să ne descurcăm mai bine data viitoare, îi spuse Rosamund surorii ei.

— Nu o să mai fie nici o dată viitoare, rosti Chase cu asprime. Gata cu pirateria! exclamă, fluturând din mână în jur ca să cuprindă decorul pirateresc. De fapt, mâine mergem toţi…

— O să ne ducă pe toţi la o plimbare, interveni Alexandra iute.

— La o plimbare?

Rosamund părea foarte neîncrezătoare.

Şi Chase era la fel de sceptic.

— Credeam că nu avem voie să ieşim, zise Rosamund.

— Ai perfectă dreptate, răspunse Chase. Şi tocmai de aceea o să…

— O să facă o excepţie mâine, îl întrerupse ea din nou.

Oh, acesta era un act de trădare fără nicio ruşine!

Daisy începu să chiuie de bucurie şi să ţopăie în pat.

— Şi unde mergem?

Chase se îndreptă de spate.

— Nu o să vă…

— Domnul Reynaud nu vrea să ne spună nimic.

Guvernanta lui trădătoare îl întrerupea şi vorbea în locul lui încă o dată!

— A zis că o să fie o surpriză. Nu-i aşa că e minunat?

Chase se uită urât la ea.

Dar ea doar îi zâmbi.

Apoi Chase părăsi încăperea furtunos, înjurând exasperat.

Foarte bine. Dacă voiau o ieşire, atunci exact asta avea să le ofere. Şi, fără îndoială, urma să fie o plimbare foarte educativă!

*

— Turnul Londrei, cugetă Alexandra cu voce tare. O

alegere foarte îndrăzneaţă. Foarte multă istorie acolo. Şi putem vedea bijuteriile Coroanei…

— Bijuteriile nu sunt în program. Mă gândeam la o lecţie de istorie foarte strictă.

Continuară direct sus spre turnul Beauchamp, unde Chase – pentru că deja nu se mai putea gândi la el ca la domnul Reynaud – le conduse pe o scară de piatră în spirală.

Şi ieşiră într-o încăpere care avea formă de floare. În mijloc era un spaţiu rotund, iar de acolo porneau mai multe nişe, precum petalele unei flori.

Daisy intră şi ieşi din flecare nişă, ţopăind în cerc.

— Ce e locul acesta?

— E o închisoare, îi răspunse Rosamund. Aici, în mijloc, era locul temnicerilor, iar cămăruţele alea prin care ţopăi tu erau celulele.

— De unde ştii? întrebă Daisy.

— Pentru că acesta e Turnul Londrei, prostuţo. Şi dacă nu mă crezi, întreabă-i pe prizonierii care şi-au lăsat urmele pe aici, zise Rosamund, indicându-i literele gravate în perete. Uite, aici, zise ea şi apoi îi arătă încă un şir de litere: Şi aici…

— Peste tot! se minună Daisy, învârtindu-se şi privind în jur.

Fiecare colţişor de piatră la care putea ajungea un om era plin de gravuri. Unele erau numai iniţiale sau date. În alte locuri, cruci elaborate fuseseră gravate în basorelief. Iar versete din Biblie se întindeau cât puteau vedea cu ochii pe pereţi.

— Dar de ce ar face asta? întrebă Daisy. Nu-i un gest prea frumos din partea lor.

— Păi erau *criminali,* răspunse Rosamund. Ei nu dădeau doi bani pe comportamentul adecvat.

— Oamenii îşi doresc să lase ceva în urma lor, rosti Alex. Asta e natura umană. Unii sunt ţinuţi minte pentru realizările sau pentru virtuţile lor. Alţii trăiesc mai departe prin copiii lor. Alunecă uşor degetele pe spatele lui Daisy, în timp ce trecu pe lângă ea. Şi dacă un om nu are nimic din

toate astea pentru a le lăsa un urmă, atunci îşi gravează numele pe perete. Cu toţii ne dorim să fim ţinuţi minte.

— Oh, da, fără îndoială au fost ţinuţi minte. Ca nişte criminali! zise Chase din mijlocul încăperii. Ştiţi ce fel de oameni ajungeau în camere ca astea, fetelor? Criminalii! Trădătorii…

— Şi piraţii, termină sec Rosamund, înţelegând care era lecţia pe care intenţiona să le-o da tutorele lor.

— Da. Şi piraţii. Acum câteva sute ani, aţi fi fost aduse pe intrarea subterană de la râu, târâte într-una din celulele astea şi lăsate aici să putreziţi timp de un an… sau cinci. Având numai un teanc de paie pe post de pat. Şi la masă doar pâine uscată şi supă chioară, fără pic de carne. Şi aţi fi fost înghesuite laolaltă cu alţi prizonieri nespălaţi. Acoperite de mizerie, păduchi, şobolani şi boli.

— Boli! chiui Daisy veselă. Ce boli?

— Boli foarte, foarte plictisitoare, zise el. Şi *nu te mai bucura* aşa! Era un lucru mizerabil. Şi dacă toate astea nu erau suficient de rele, odată ce erai condamnat la tribunal…

Chase se opri, îşi împreună două degete şi le trecu de-a latul gâtului, în semn de tăiere a beregatei.

— Decapitare, zise Daisy uimită.

— Chiar acolo afară, în curte. Asta, dacă erai de viţă nobilă. Pentru că restul erau spânzuraţi, iar capetele lor erau înfipte în ţeapă ca un soi de avertisment. Tot sângele li se scurgea din corp. Şi ochii le erau mâncaţi de corbi.

Cu mâinile la spate, Alex veni în dreptul lui.

— Cu siguranţă, trebuie să existe modalităţi mai puţin macabre de a preda istorie, domnule Reynaud.

— Cu siguranţă, trebuie să existe modalităţi mai puţin enervante de a preda geografie decât pirateria.

Ea nu ştiu ce să răspundă.

— Să fii mulţumită că nu am ales o ieşire la Fleet, zise el, încrucişând braţele la piept şi adresându-se apoi fetelor: Şi acum mă aştept ca această mică vizită să vă vindece pe amândouă de comportamentele voastre de criminale. Din clipa asta, nu vreau să mai aud de furtişaguri, piraterie

sau… ucidere de păpuşi! Sau poate vă doriţi o scenă ca asta în viitorul vostru.

— În *viitorul* nostru? repetă Rosamund şi privi în jur la celule antice, cugetând. Încuiate într-o cameră la etaj, primind de mâncare numai pâine uscată şi chinuite de boli. Pare să semene cu viaţa pe care o ducem acum. Aşa că în cazul acesta chiar ne permitem câteva aventuri pe mare, zise fata, zâmbindu-i lui Daisy. Hai să mergem să vedem menajeria!

Chase lăsă capul pe spate şi eliberă un mârâit de disperare.

— Staţi! strigă Alex scotocind prin săculeţ. O să aveţi nevoie de câte un şiling pentru intrare.

Rosamund zdrăngăni două monede în mână.

— Tutorele nostru ne-a dat deja monedele, zise copila aruncând o privire obraznică spre buzunarul lui. Mă rog, într-un fel…

Daisy ţopăi până la sora ei, fredonând în timp ce coborau scările.

Alex dădu să le urmeze. Dar nu apucă să facă mai mult de doi paşi şi jumătate, înainte ca vocea lui gravă şi rezonantă s-o oprească.

— Nu încă, domnişoară Mountbatten.

— Ar trebui să mă duc după fete. Nu ar fi sigur să le las nesupravegheate.

— Sunt bine, zise el. Rosamund nu o s-o scape din ochi pe Daisy.

— Ah, da, ştiu că fetele vor fi bine, zise, aruncându-i un zâmbet înşelător ca şi când nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Pentru lei şi pentru tigri îmi fac eu griji.

— Nu te duci nicăieri. O trase apoi într-una din nişele de piatră ale încăperii. Trebuie să vorbim ceva.

Voia să vorbească ceva cu ea. Alex şi-ar fi dorit foarte mult să ştie ce anume. Era posibil oare să vorbească despre acel… *superbă?* Pentru că acesta era singurul cuvânt la care se mai putuse gândi după seara trecută.

„Doamne, Dumnezeule mare! Eşti superbă!”

„A zis că eşti superbă!” îi tot răsunase în minte. Şi nu

se oprise nicio clipă de atunci. „Superbă. Superbă. Superbă. Superbă. Superbă. Superbă. S-U-P-E-R-B-Ă. De ce? Pentru că el te consideră superbă. „Superbă”.

— Ţi-aş fi putut spune de la bun început că ieşirea aceasta n-o să decurgă aşa cum sperai.

— Din momentul în care te-am angajat, domnişoară Mountbatten, nimic nu a mers aşa cum speram.

— Încearcă să vezi părţile bune. Rosamund şi Daisy sunt nişte fete curajoase, inteligente şi foarte descurcăreţe. Şi chiar şi dacă *ai putea* să le baţi până ce se cuminţesc, astfel le-ai frânge şi spiritele. Şi ar fi cu adevărat o tragedie.

— Oh, da! O adevărată tragedie.

Tonul lui ironic nu o păcălea deloc. Alex ajunsese să înţeleagă afecţiunea lui Chase pentru pupilele lui. Dacă nu i-ar fi păsat de ele, nu şi-ar fi mai bătut capul să încerce.

— Sunt *copii.* Au o curiozitate firească în ce priveşte lumea care le înconjoară şi dorinţa de a învăţa despre ea. Au nevoie doar de încurajare şi mediul potrivit. De libertatea de a-şi urma propriile dorinţe. Nu vrei ca gândirea lor să se dezvolte?

— Cel mai mult mă preocupă îmbunătăţirea comportamentului lor. Trebuie să înveţe cum să se comporte în societate. Datoria mea ca tutore este de a le oferi lui Rosamund şi lui Daisy un viitor sigur şi confortabil. Iar cea mai bună şansă a unei tinere să reuşească asta este să se căsătorească. Şi să se căsătorească bine.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— La fel cum s-au căsătorit *bine* şi părinţii tăi?

— Oh, stai liniştită, o să mă asigur că o să aibă parte de ceva mai bun decât tatăl meu. Oricum, sunt slabe şanse să găsească pe cineva mai rău. Dar, în general, da. Aşa funcţionează aristocraţia engleză.

— Atunci poate că şi aristocraţia engleză are nevoie de îmbunătăţire. El scoase un sunet de ironie la adresa remarcii ei.

— Sunt flatat de faptul că tu crezi că am puterea de a schimba lumea.

— Nu cred că tu ai puterea de a schimba lumea, îi

răspunse ea. Cred că Rosamund şi Daisy au puterea de a o schimba. Asta, dacă li se acordă şansa să o facă.

— Deci aşa… zise el, venind mai aproape de ea. Şi tu cum plănuieşti să schimbi lumea, domnişoară Mountbatten?

— Nu ţi-aş putea spune asta, domnule Reynaud. Pentru că în momentul de faţă sunt prea ocupată să schimb cerul.

După câteva secunde în care se uită fix şi provocator în ochii ei, Chase oftă teatral şi zise:

— Eşti cel mai prost exemplu de făţărnicie. Am fost făcut să cred că angajez o femeie extrem de severă şi apoi aflu că eşti *remarcabilă, curajoasă* şi *interesantă.*

Ei bine, acum cântecelul enervant din capul ei avea patru cuvinte pe care să le repete le nesfârşit.

Se bâlbâi un pic când spuse:

— Aş vrea să nu spui asemenea lucruri.

— Aş vrea să nu mă faci să gândesc asemenea lucruri. Aşa că suntem chit în această privinţă.

— Ar trebui să mergem după fete.

— Da, ar trebui.

Dar niciunul dintre ei nu se clinti din loc.

Alex îşi muşcă buza.

— O să ne sărutăm iar în loc să mergem, nu-i aşa?! El o cuprinse în braţe.

— Să fii al naibii de sigură că asta vom face!

Capitolul 14

Chase o sărută cu fervoarea disperată a unui om care urma să meargă la spânzurătoare. Strângând-o în braţe, gemând şi lipind-o de peretele din spatele ei.

Îi cuprinse sânul în palmă… movila aceea caldă şi blândă de carne femeiască, pe care o simţise lipindu-se de el cu o seară în urmă. Atunci îl excitase atât de tare, încât acum mădularul lui părea foarte hotărât să îşi depăşească astăzi performanţa din ziua precedentă. Piciorul ei se

încolăci de al lui. O sărută în jos pe gât – pe gâtul ei imposibil de delicat şi frumos – până când gulerul jachetei ei îl făcu să se oprească.

Simţi atunci o zvâcnire de conştiinţă. Majoritatea oamenilor ar fi crezut că el nu avea conştiinţă, dar nu era aşa. Însă ieşea la iveală cam la fel de des precum insula pierdută a Atlantidei, dar avea conştiinţă, şi încă una adâncă.

Iar în acea clipă îl mustra aprig.

Dar apoi ea arcui spatele, lipindu-şi sânul de palma lui, şi scoase un geamăt şoptit şi rugător.

Conştiinţă? Ce conştiinţă? Să se încuie uşa de gratii a celulei şi să se arunce cheia!

Dumnezeule, locul acesta avea un efect ciudat asupra lui.

Infamia multor secole lungi părea să plutească în aer cu puterea unui uragan. Fantomele prizoniere zdrăngăneau lanţurile. Şi putea simţi ecourile suferinţei din urmă cu multe veacuri. Povara vinovăţiei. Regretul zdrobitor. Foamea, dorul şi singurătatea. Toate acele emoţii mizerabile care-l ţineau şi pe el captiv, târziu în noapte.

Chase îşi petrecuse ani întregi închis ca un prizonier în interiorul lui. Şi mult prea adesea să ţină în braţe o femeie i se părea singura cale de evadare.

Dar asta… Asta era ceva complet diferit. Alexandra era diferită. Acela nu era un moment pe care îşi dorea să-l şteargă din minte vreodată. Ba din contră. Tânjea să graveze în piatră forma întregului ei corp, printre toate numele, datele şi versetele acelea din Biblie, şi să lase o urmă pe care nici timpul, nici altceva nu ar fi putut-o şterge.

Ce anume îi spusese ea? „Ne dorim cu toţii să fim ţinuţi minte”. Ei bine, Chase sigur nu avea să inventeze vreodată un faeton care să meargă cu aburi. Nu avea să se ridice niciodată un monument în cinstea actelor lui eroice. Şi jurase să nu aducă vreodată copii pe lume. Dar, chiar dacă tot ce rămânea din el era acea îmbrăţişare, atunci aceasta urma să fie o moştenire care să se reflecteze

asupra mândriei lui.

„În acest loc, în anul 1817, domnul Chase Reynaud i-a oferit domnişoarei Alexandra Mountbatten cel mai pasional, erotic şi topitor de oase sărut din toată istoria”.

În timp ce o săruta adânc, o ridică uşor, depărtându-i pantofii de la podea şi pironindu-i şoldurile de perete cu ale lui. Ea se uita la el uimită, cu ochii sticloşi, luptându-se să-şi tragă răsuflarea. Îşi alunecă mâna între trupurile lor, găsindu-i nasturii jachetei.

Şi începu să-i desfacă, eliberându-i rând pe rând. Sarcina lui fu uşoară, iar ea ştia care era motivul. Alexandra avea doar o singură jachetă şi o purtase de atâtea ori, încât butonierele se lărgiseră. Şi se gândea că acea dovadă tangibilă a sărăciei era ceva convenabil pentru el. Mulţi bărbaţi cu statutul lui ar fi privit asta ca pe o invitaţie de a-şi permite toate libertăţile cu ea. Cu toate acestea, Chase nu vedea deloc lucrurile aşa. În timp ce desfăcea ultimul nasture, se simţi dintr-odată protector şi plin de resentimente.

Ea merita ceva mai bun. O femeie tânără şi nemăritată, cu statului ei social, trăia în permanenţă sub ameninţarea pericolului, iar o jachetă uzată era o scuză jalnică de protecţie. Îşi dorea să-i dea jos haina aceea, să o arunce deoparte şi să i se ofere pe el în loc.

Chase nu era bun la multe lucruri, dar ceea ce putea face era să se poziţioneze între trupul ei şi lumea ameninţătoare.

Îi cuprinse sânul prin materialul subţire al rochiei de zi. Îi găsi sfârcul şi îl frecă uşor cu degetul mare, tachinând mugurul până ce când se întări.

— Chase…

Nota rugătoare din glasul ei îl înnebuni pe deplin. Băgă mâna în interiorul jachetei, dând la o parte şalul alb şi îşi alunecă degetele sub muselina subţire a rochiei. Ştia straturile de haine pe care le purtau femeile la fel de bine cum îşi cunoştea propria îmbrăcăminte. Ba mai bine decât pe a lui, din moment ce avea un valet care-l ajuta mereu cu ţinuta.

Îi alunecă uşor pe umăr una dintre mânecile rochiei. Acest şiretlic îi făcu loc să ajungă sub corsetul ei rigid şi sub cămăşuţa pe care o purta. Cu o singură mişcare lină şi bine exersată, îi ridică sânul, eliberându-l din strânsoarea corsetului.

Alexandra închise ochii, luată de val. Îşi muşcă buza şi eliberă un suspin adânc, i-ar fi plăcut să o audă gemând sau ţipând de plăcere.

Dar era ceva în tăcerea ei care făcea momentul la fel de erotic, dacă nu chiar mai mult.

Cu răsuflarea tăiată, cuprinse greutatea moale în palma lui. Mângâind-o şi dezmierzând-o. Era atât de mică şi atât de suplă! Îi simţea inima ca pe o pasăre în colivie sub palma lui.

Să îi cuprindă sânul astfel era ca şi când i-ar fi ţinut inima în palmă.

Iar acest lucru îl speria de moarte.

Să-i păzească trupul era doar un impuls masculin. Dar nu îşi putea asuma responsabilitatea pentru inima ei.

Rupse îmbrăţişarea aceea cu o bruscheţe care nu-i era deloc în fire şi o lăsă înapoi jos pe podea. O expresie uimită şi confuză îşi făcu loc pe chipul ei, în timp ce el îi aranja hainele. Regreta dacă îi produsese vreun soi de confuzie sau dezamăgire, dar de data aceasta mersese prea departe.

Sau, mai corect spus, se apropiase prea mult.

Atunci îşi drese glasul:

— Alexandra, asta…

— …nu s-a întâmplat niciodată, termină ea în locul lui. Ştiu.

Buzele ei luară forma unui zâmbet, dar ochii nu zâmbeau deloc. Se simţea rănită.

În clipa aceea, Chase se simţi suficient de mic pentru a dispărea printr-o crăpătură din perete. Dar ea nu avea de ce să fie surprinsă. Nu îşi făcuse iluzii legate de caracterul lui ca bărbat. Cel puţin nu când venea vorba de femei. Primise dovezi grăitoare legate de trecutul lui de crai încă de la bun început.

Dar se părea că Chase era cel care avea nevoie să i se amintească asta.

Foarte bine atunci. Avea să iasă în oraş, să găsească o femeie sofisticată, frumoasă şi disponibilă, pe care să o ducă în sanctuarul lui şi să încerce noua saltea… Şi avea să scape pentru tot de dorinţa de a pune mâna pe guvernantă ca un câine în călduri.

Şi urma să facă asta chiar în seara aceea.

Capitolul 15

— Veniţi să vedeţi planeta Marte!

Era o noapte senină, cu cer întunecat, dar clar, iar Alexandra le invitase pe fete să i se alăture pentru a privi stelele, deşi era cu mult trecut de ora lor de culcare. O lecţie în navigare celestă, aşa îi spunea.

La drept vorbind, fusese o mită prin intermediul căreia să le facă să se îmbăieze şi să se pregătească de culcare, apoi să-şi pieptene şi să-şi împletească părul. Acum părul fetelor mirosea a curat şi a proaspăt şi, în timp ce se apleca peste umărul lui Daisy ca să o ajute să găsească planeta roşie, inhala cu nesaţ mirosul acela nevinovat. O emoţie tandră şi caldă i se răspândi în piept.

În numai câteva săptămâni, ajunsese să ţină cu adevărat la fetele acelea. Profund. Ajutându-le, era ca şi când ar fi putut să intre în contact cu Alex mai tânără şi proaspăt rămasă orfană, să o strângă în braţe pe fetiţa aceea şi să o asigure că totul avea să fie bine. „Nu-ţi fie frică! Ştiu că acum ţi-e greu. Ştiu că ţi-e foarte greu… Dar eşti mai puternică decât crezi, şi totul o să fie bine în cele din urmă”.

Dar în timp ce-şi strânse braţul în jurul umerilor lui Daisy şi îşi lipi nasul de creştetul capului micuţei, care mirosea a dulce, Alex era un pic temătoare în sinea ei. Când fetele aveau să plece la şcoală, avea să mai fie cineva lângă ele, să le îmbrăţişeze şi să le aline?

— Nu văd nimic, zise Daisy. E totul în ceaţă.

— Serios? Ia dă-mi să văd! Alex veni în locul fetei şi se uită pe ocular. Poate că trebuie să curăţ un pic lentila.

Dar înainte să apuce să se uite mai bine, auziră sunetul unei trăsuri ce se opri în faţa casei.

O ocheadă rapidă pe fereastră îi confirmă suspiciunile. Domnul Reynaud venise acasă cu faetonul, şi nu era singur. Un râset feminin şi suav pluti în sus prin aerul nopţii, inserându-se pe fereastră, neinvitat. Alex mai că şi-ar fi dorit să strivească râsul acela ca pe o gânganie enervantă.

— Oh, Reynaud… zise doamna, pe un ton obraznic. Chiar *eşti* un diavol!

Bleah!

El o ajută pe doamnă să coboare din trăsura înaltă. Şi în timp ce se dădea jos, femeia *se împiedică* din greşeală, iar Reynaud o prinse în braţe.

Alex dădu ochii peste cap când văzu acea prefăcătorie mai mult decât evidentă.

Era atât de distrasă urmărindu-i, încât nici măcar nu observă că nu era singura care îi spiona pe cei doi. Rosamund răsucise telescopul, îndreptându-l în jos, către stradă.

— O corabie inamică se întrevede la tribord. Şi nu pot să zic… decât că e una tare simandicoasă.

— Dă-mi-l! Alex preluă controlul telescopului şi se uită şi ea. Odată ce ajustă instrumentul, putu distinge foarte clar o doamnă – la fel de clar de parcă ar fi stat la numai câţiva centimetri distanţă de ea. Femeia avea părul blond prins într-un coc elegant şi purta o rochie din satin de culoare mov-închis şi avea mănuşi asortate. Iar la gâtul ei străluceau pietre preţioase.

Daisy se aplecă să arunce o privire pe geam.

— E destul de frumoasă.

— Ai grijă, Daisy! murmură Rosamund. Altfel, Millicent o să ia sifilis.

Alex fu îngrozită.

— Nu ar trebui să vorbeşti despre astfel de lucruri, şopti ea. Tu nici măcar nu ar trebui *să ştii* despre astfel de

lucruri.

— Am alungat multe guvernante şi am fost exmatriculată de la trei şcoli, dar asta nu înseamnă că nu am niciun pic de educaţie, zise Rosamund zâmbind. Şi după cum ai spus chiar tu, la zece ani sunt suficient de mare ca să fiu ajutor de marinar… Şi garantat văd multe lucruri.

De pe strada de jos, Alex auzi un murmur masculin de seducţie. Nu putea distinge cu exactitate cuvintele, dar efectul pe care îl doreau era mai mult decât evident.

Simţea că lua foc de indignare. „Ticălosul!” Cum îndrăznea să-şi etaleze amantele chiar sub nasul a două copile inocente?! Ei bine, un copil nevinovat şi Rosamund.

— Gata, este suficient, zise Alex, închizând telescopul. La culcare cu voi!

Dar ambele fete începură să bată din picior şi să o roage:

— Oh, nu încă!

— O să continuăm în altă seară, zise Alex şi le trimise la culcare. Nu pot permite să fiţi martore la aşa ceva şi… încă un chicotit răsună din stradă.

Alex se încordă la auzirea acelui sunet.

— Nu, pur şi simplu nu pot permite aşa ceva. Gata, la culcare cu voi!

— Nu, zise Daisy, rămânând fermă pe poziţie. Doar suntem piraţi, nu-i aşa? Piraţii nu se retrag cu una, cu două!

*

Chase încercă să se elibereze din braţele lui Lady Chawton. Băuse cam multe pahare de şampanie în seara aceea, iar îmbrăţişarea ei era directă şi lipsită de demnitate.

— Eu, zise ea tare, o să-i fac corpului tău cele mai păcătoase lucruri. Cât e noaptea de lungă!

— Toată noaptea?

— Da.

Chase oftă. Nu avea suficientă energie pentru toată noaptea. Planul lui fusese doar pentru o parte din noapte.

Iar în momentul acela balanţa deja se înclina spre niciun pic din noapte.

Treaba aceea nu ieşise aşa cum sperase. Winifred era o femeie frumoasă, nu exista nicio îndoială în privinţa asta. În plus, era spirituală. Flirtau de ani întregi la baluri şi la petreceri, făcând tensiunea sexuală dintre ei să clocotească. Cu toate acestea, dintr-un motiv sau altul, amânase mereu să-i facă avansuri adevărate. Dacă se gândea puţin – era un lucru îngrijorător şi odios de recunoscut, chiar şi faţă de sine –, probabil o păstrase pentru o ocazie specială.

Sau, cum era cazul de faţă, pentru o urgenţă. Nu mai avusese niciodată o nevoie aşa de disperată de o partidă bună la orizontală.

Iar acum îi venea să anuleze totul. Pur şi simplu nu mai avea chef, dintr-un motiv sau altul.

Ba nu. Dintr-un *motiv anume,* numai unul.

De fapt, un motiv mic. Unul cu părul negru şi cu ochi care ar fi putut înghiţi camere întregi în adâncimile lor. Un motiv care se afla în posesia celei mai tandre atingeri pe care o cunoscuse vreodată şi a unei voci care dansa suav prin aer, la fel ca fumul de trabuc.

— Reynaud?

El redeveni imediat atent.

Winifred se îmbufnă.

— Hai să mergem înăuntru, zise ea, după care veni aproape de el şi execută un tremur ostentativ şi teatral. E frig afară.

Noaptea aceea era incredibil de călduroasă, chiar şi pentru luna iulie.

— Poate că te-a prins vreo răceală, scumpo, zise el făcându-i semn grăjdarului să rămână şi să nu ducă faetonul la grajduri. Dacă nu ţi-e bine, ar trebui să te conduc acasă. Putem face asta în altă seară.

— Oh, nu fi plicticos! şopti ea, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui şi legănându-se ca un pendul în braţele lui. La fel ca un pendul care consumase opiacee. M-ai lăsat să aştept suficient de mult. Mult prea mult…

— Atunci ce mai contează câteva zile în plus? Aşteptarea o să facă întâlnirea cu atât mai dulce. Încercă apoi să îi dezlipească degetul înmănuşat de pe ceafa lui, dar chiar când reuşise să-i elibereze o mână, cealaltă se propti şi mai tare. Începu să se întrebe dacă mănuşile ei mov erau cumva împodobite cu tentacule de caracatiţă.

— Ce tachinător crud eşti! Ea se aplecă în faţă, căzând pe pieptul lui, şi îi şopti cochet la ureche: Ai grijă, altfel o să încep să te tachinez şi eu. Şi apoi cu un deget înmănuşat în mov îi trasă conturul urechii. Era o senzaţie destul de plăcută, nu putea nega asta, dar nu tocmai genul care să-i trimită fiori de dorinţă prin vintre. Apoi femeia îşi alunecă degetul *în* urechea lui. Până la încheietura degetului! Cercetând şi mişcându-se. Şi îi murmură: îţi place asta, băiat rău, ce eşti?

Nu, de fapt nu. Nu îi plăcea deloc.

Îi dădu mâna la o parte şi degetul ei ieşi din urechea lui cu un sunet enervant.

Gata, era suficient! Seara se încheia în clipa aceea. În primul rând, Winifred era beată.

În al doilea rând, preferinţele ei sexuale erau fără îndoială ciudate. Pe Chase nu-l deranjau lucrurile ciudate. În alte timpuri şi în alte locuri, se delectase cu lucruri mult mai ciudate. Dar nu în noaptea aceea.

Iar în al treilea rând – şi cel mai important – nu şi-o putea scoate din minte pe domnişoara Mountbatten. Oh, da, s-ar fi putut convinge să *încerce* să gâfâie şi să transpire ca să şi-o scoată din minte. Dar nu îi stătea în fire. Lui Chase îi plăcea să creadă că avea prea mult respect pentru femei ca să facă dragoste cu una în timp ce se gândea la alta. Şi avea prea multă mândrie pentru asta. Astfel de întâlniri pe jumătate dorite nu ar fi făcut altceva decât să îi păteze reputaţia – una căreia îi dăduse o strălucire lucioasă cu mâinile, cu buzele şi cu limba.

Îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi o împinse, aplicând suficient de multă forţă cât să pună distanţă între ei.

— Ascultă, Winifred…

Dar ea îi făcu semn să tacă, aşezându-şi degetul pe

buzele lui. Acelaşi deget care cu doar câteva clipe în urmă fusese îndesat în urechea lui.

— Să nu mai spui niciun cuvânt până când nu suntem înăuntru goi şi nu pun gura pe…

Chase nu avea să afle niciodată exact unde intenţiona Winifred să pună gura pe corpul lui. Pentru că, înainte ca doamna să apuce să-şi termine gândul, scoase un ţipăt suficient de ascuţit ca să spargă toate geamurile, iar el se clătină din cauza şocului.

Rece. Aceasta era prima senzaţie pe care o putu simţi.

Şi după aceea iar rece şi ud.

Direct în capul lor picase un potop de apă rece ca gheaţa. Îşi dădu părul pe spate cu ambele mâini şi se uită în sus. Le văzu pe Rosamund şi pe Daisy pe jumătate atârnate pe fereastră. Fiecare dintre ele ţinea în mâini o găleată goală.

— Vai, mii de scuze! strigă Rosamund. Trebuia să golim apa din santină.

— Prea mulţi şobolani! adăugă Daisy, cu mâna la gură. A izbucnit o molimă la bord.

— Oh, afurisitele alea de…

Dar Chase îşi termină în gând fraza, sfârşind doar cu un mârâit. Ar fi făcut bine să fugă şi să se ascundă, altfel le arăta el semnificaţia reală a cuvântului *molimă!*

Winifred nu se mai oprea din ţipat. Buclele ei cândva aranjate elegant şi artistic îi erau acum pleoştite, lipite de faţă şi acoperindu-i ochii. Îşi dădu părul de pe faţă cu degetele înmănuşate, în timp ce tremura din toate încheieturile.

Chase văzu o mică oportunitate şi se grăbi să profite de ea. Se dezbrăcă repede de haină şi i-o aşeză pe umeri, întorcând-o cu faţa spre faeton. Iar grăjdarului îi spuse:

— Lady Chawton se întoarce acasă de urgenţă.

Cu greutatea adăugată de apă şi cu inabilitatea sau reticenţa ei de a fi ajutată, Chase şi grăjdarul avură nevoie de mai multe încercări eşuate şi un ultim „unu, doi, trei, împinge!” ca să o urce pe biata Winifred în faeton. Chase se

lupta să dea la o parte nori de satin mov şi voaluri şi să le îndese în trăsură. În cele din urmă, reuşi şi trânti uşa.

Grăjdarul se urcă pe locul vizitiului, iar Chase îi dădu adresa doamnei.

— A fost o încântare să petrec timp cu tine, strigă după ea, făcându-i cu mâna în semn de la revedere.

După aceea se răsuci pe călcâie şi deschise cu forţă uşa principală.

Patru etaje. Chase urca fiecare treaptă cu o încetineală voită, cu paşi apăsaţi şi de rău augur, dându-le diavoliţelor timp să-l audă venind şi să tremure de groază cu gândul la ce avea să urmeze.

— Rosamund şi Daisy Fairfax! răcni el. Faceţi-vă bagajele pentru Malta!

Cu toate acestea, nu apucă să ajungă până în odaia copilelor. Pentru că tocmai când ajungea pe palierul de la etajul trei se pomeni că marşul lui de osândă fu întrerupt.

De către domnişoara Alexandra Mountbatten.

Capitolul 16

Alex se gândi că arăta ca o pisică udă. Ca un motan ud, furios, feroce, sălbatic şi foarte-foarte mare. Aşa cum era un tigru, sau un leu, sau un jaguar, sau…

— Domnişoară Mountbatten, mârâi ei. Fii amabilă şi dă-te la o parte din cala mea!

— Aşteaptă! zise ea, întinzând braţul de la balustradă spre perete şi tăindu-i calea. Nu a fost vina lor.

— Nu a fost vina lor? exclamă el, aruncând braţele spre tavan într-un gest exasperat şi stropind-o cu apă. Adică vrei să-mi spui că tot ce s-a întâmplat e un mister? Că sunt liberi pe aici pe undeva nişte infractori necunoscuţi? Atunci bine că mi-ai zis, acum trimit după poliţişti!

Alex îşi retrase braţul şi îşi şterse furioasă picăturile de pe faţă.

— Rosamund şi Daisy stăteau atârnate la geam,

continuă el. Ţinând găleţi în mâini! Absolut şi fără putinţă de tăgadă a fost vina lor!

— Da, dar numai în parte. Am fost şi eu acolo şi nu le-am oprit.

— Nu le-ai oprit, repetă el, pronunţând fiecare cuvânt apăsat, ca şi când ar fi enumerat o listă de infracţiuni.

— Nu, nu le-am oprit. Pentru că… În clipa aceea simţi cum îşi pierde curajul. „Pentru că am fost geloasă. Incredibil şi iraţional de invidioasă într-un fel care mi-a făcut picioarele să ia foc". Pentru că am considerat că o meritai, spuse ea, ridicând bărbia sfidătoare. Cum îndrăzneşti să-ţi etalezi aşa legăturile amoroase exact pe sub nasul lor?

— Asta nu e treaba ta.

— Copiii sunt treaba mea. Să nu crezi că ele nu ştiu că aduci femei în… Bârlogul Libertin!

— Bârlogul Libertin? Oh, asta e nouă, mârâi el, trecând pe lângă ea, mărşăluind în jos pe coridor şi dispărând într-o cameră despre care ea bănuia că trebuia să fie dormitorul lui.

După o clipă de ezitare, Alex îl urmă, dând buzna pe uşă şi închizând-o în urma sa. Se aflau cu două etaje sub odaia fetelor şi în celălalt capăt al casei, dar coborî vocea când zise:

— Nu am terminat discuţia.

— Nu avem nimic de discutat. *Ştiu* şi eu foarte bine că sunt un tutore îngrozitor. *Ştiu* şi eu foarte bine că această casă e un monument arhitectural al scandalului. Tocmai de-asta te-am angajat pe tine. Rolul tău e să le înveţi cum să se comporte adecvat. Nu să mă chinuieşti.

— Să te *chinuiesc?* Când te-am *chinuit?*

— În afară de clipa asta? mârâi el, trăgând de nasturii vestei. Numai în fiecare oră din fiecare zi şi din fiecare noapte de când ai intrat pe uşă.

— Nu îmi dau seama la ce te referi.

El îi aruncă o privire sceptică.

— Serios… Aşadar, toată tăvăleala aia de pe podeaua odăii fetelor şi toate pipăielile din Turnul Londrei nu ţi-au dat nici cel mai mic indiciu?

Alex începea să recunoască strategia lui – îşi dezvăluia dorinţele carnale pure, într-o încercare de a-şi ascunde inima şi sufletul. Dar de data asta nu avea să se mai lase păcălită.

— Ai spus cu gura ta că…

— Ştiu foarte bine ce am spus. Paşii legănaţi îl aduseră mai aproape de ea. Am spus că nici măcar nu mi-ar trece vreodată prin cap să te seduc. Îi dădu părul după ureche şi se aplecă pentru a-i şopti cuvinte întunecate la ureche: Am minţit.

El se retrase. Alex încremenise.

— Mi-a trecut asta prin minte cu mult înainte să fac acea promisiune. Iar de atunci, mi-au trecut atât de multe gânduri prin minte, încât creierul meu a ajuns un amalgam de ticăloşii. Un amalgam de fantezii lascive. Eşti goală în aproape toate, iar de la incidentul cu tăvălitul pe podea, apar şi felurite funii în scenă.

Alex avea nevoie de o clipă ca să-şi revină.

Sau poate de două clipe.

Ori de un an.

Doar că el nu-i dădu nici măcar o secundă în plus.

— De ce crezi că am adus-o acasă pe Winifred? Fiindcă am crezut că aşa o să pot să-mi curăţ mintea de o anumită guvernantă! zise şi apoi înjură în şoaptă. Şi vezi şi tu cât de bine a funcţionat treaba asta. Nici măcar nu-mi pot aduna suficientă decenţă ca să te conduc afară din camera asta.

Alex simţi că i se învârtea capul. Se gândise atât de mult la ea şi în toate felurile acelea? Nici măcar nu îndrăznea să cugete la înţelesul vorbelor lui. În schimb, zise:

— Planul tău nu pare deloc corect faţă de Winifred.

— Da, mi-am dat şi eu seama de asta. Îşi aruncă vesta udă leoarcă şi îşi scoase peste cap cămaşa la fel de udă, dând-o deoparte. Eram pe punctul de a o trimite acasă când fetele m-au inundat cu… îşi alunecă mâinile în jos pe trupul ud şi strălucitor. Cu orice ar fi chestia asta.

— Apa de baie.

— A cui apă de baie?

Ea îşi muşcă buza de jos.

— A mea.

El râse amar.

— Sigur că da. Era şi normal să fie a ta. Mi s-a părut mie că am simţit miros de apă de flori de portocal.

Apă de flori de portocal. Îi cunoştea *mirosul?*

„Nu te-apuca acum să interpretezi treaba asta!” îşi spuse cu asprime. Normal că îi ştia mirosul. Fără îndoială, îşi amintea mirosul fiecărei femei pe care o întâlnea, la fel cum un negustor de vinuri simţea aromele de cireşe sau de levănţică într-un bordeaux. Era unul dintre acele talente născute dintr-o experienţă vastă şi variată.

— Cred că acum înţeleg cum poţi să fii atât de insensibil cu pupilele tale, zise ea. După felul în care te comporţi cu femeile, sigur ai o duzină de copii ilegitimi pe care-i ignori.

— Aici te înşeli. Nu am.

El smuci un prosop de pe lavoar şi îşi şterse părul ud. Alex se holba cu ochii cu respiraţia întretăiată la felul în care muşchii braţelor se flexau şi dansau pe sub pielea lui.

— Cum ai putea să fii atât de sigur că nu ai niciun copil?

— Pentru că sunt excesiv de atent să nu creez vreunul.

— Nici un bureţel şi niciun fel de prezervativ de protecţie nu este atât de eficient încât să-ţi ofere garanţie sută la sută.

— Motiv pentru care nici nu mă bazeze pe ele. Pur şi simplu nu mă pun în postura asta.

— În ce postură?

— În orice postură care necesită introducerea… Flutură din mână vag spre vintre şi apoi încheie: A membrului meu masculin.

— A *membrului* tău masculin? Discutăm cumva despre o societatea masonică şi nu mi-am dat eu seama? Sau ne referim la mădularul tău?

El rămase blocat o clipă, holbându-se la ea.

— Suntem adulţi amândoi. Dacă ai de gând să vorbeşti despre astfel de lucruri, poţi măcar să foloseşti cuvintele adecvate. Nu te-aş fi crezut niciodată atât de pudic.

— Nu sunt deloc *pudic.* Îţi protejez delicata sensibilitate feminină.

— Mda, eu nu am aşa ceva. Şi ţinând cont de faptul că a fost lipit de mine acum două zile, aş fi crezut că am trecut de eufemisme. Continuă, aşadar. Vorbeai despre mădularul tău.

El îşi încordă maxilarul şi făcu un pas spre ea.

— Dacă tot îţi place aşa de mult limbajul îndrăzneţ, să vorbim despre mădularul meu. Şi despre faptul că nu-l înfig niciodată complet în locul strâmt şi umed al unei femei. *Aşa* sunt sigur că nu am niciun copil bastard pe lume.

Alex fu atât de şocată încât rămase tăcută o clipă. Şi, desigur, să o şocheze era întocmai ceea *ce* intenţionase el. Întreaga scenă era extrem de scandaloasă – o guvernantă singură cu stăpânul casei în dormitorul lui, în timp ce el era gol până la talie. Iar el ştia asta. Îşi dorea ca ea să se simtă intimidată. Voia să evite întrebările ei şi probabil propriile răspunsuri.

Chase zâmbi şi făcu o plecăciune teatrală în faţa ei, după care se duse la un dulap şi scoase un decantor de coniac.

— Tu... dar clătină din cap uluit. Doar nu vrei să spui că eşti virgin...

— Nu, nu vreau să spun nimic de genul ăsta. Am făcut multe imprudenţe când eram tânăr. Se opri o clipă ca să îşi toarne coniac într-un pahar. Dar acum nu mai fac.

Timbrul scăzut al vocii lui i se infiltră până la oase.

— Trăiesc după o singură regulă, continuă el. Fără sentimente. Nu am amante. Nu vreau să risc şi să aduc bastarzi pe lume. Şi refuz să devin sclavul leacurilor cu mercur. Pentru că inevitabil, indiferent dacă merit sau nu, Bârlogul Libertin o să devină Bârlogul Ducal. Sunt un nobil jalnic, dar măcar atât pot să fac – să ţin moşia neatinsă şi neamenințată de bastarzi ori de şantaj şi să nu fac sifilis.

Aşa că mă abţin de la…

— Relaţii sexuale.

— Sex, da. Dădu pe gând o înghiţitură de coniac. Şi dacă ai cumva senzaţia că te-am făcut prin asta confidenta mea, nu te simţi flatată! Abstinenţa mea nu e niciun secret. De ce crezi că sunt aşa de popular printre doamne? Pentru că mi-am cultivat alte talente, de-aia.

— Ce alte…?!

Alex se opri, realizând ce spunea, dar era deja prea târziu. Îşi expusese ignoranţa în astfel de treburi.

Aşa cum îşi expusese el pieptul gol şi frumos sculptat.

— Aha! Deci guvernanta chiar are câteva sensibilităţi delicate. Există şi alte modalităţi de a oferi şi de a primi plăcere, Alexandra. Ba chiar foarte multe. O cercetă rapid din cap până-n picioare, după care o întrebă: Ai vrea să îţi predau o lecţie despre acest subiect?

Fără a-şi dezlipi ochii de ea, Chase goli ultimele înghiţituri de coniac din pahar.

Alexandra îşi dădea seama că rezervele ei de curaj se goliseră la fel de repede. Nu ştia unde să se uite. Pentru că privirea ei continua să se oprească în cele mai îngrozitoare şi scandaloase locuri cu putinţă. Pe teancul de haine ude de care se dezbrăcase. Pe uşa închisă.

Pe pat.

— Daisy are nevoie de ochelari, spuse brusc.

Şi apoi se întoarse şi plecă.

Capitolul 17

— Fata pri… Daisy se opri o clipă şi încercă din nou: Fata pri-nade.

— Prinde, o corectă cu blândeţe Alex.

— Fata *prinde* peşte.

— Foarte bine, draga mea. Continuă!

Acum că fusese consultată de un doctor şi avea ochelari, Daisy trecea în zbor prin lecţiile de citit. Mintea ei

reuşise de mult să facă conexiunile între litere şi sunete. Doar că până acum nu le putuse *vedea* bine.

Propoziţiile de citit avuseseră nevoie să fie un pic schimbate. După cum fuseseră scrise de către domnul Bowne – care suferea de o îngrozitoare şi chinuitoare lipsă de imaginaţie –, băieţii făceau toate lucrurile interesante, iar fetele nu părăseau niciodată casa.

Dar nu fusese nimic care să nu poată rezolva cu câteva tăieturi de foarfecă şi câteva tamponări cu clei.

Daisy dădu pagina.

— Băiatul spală farfuria.

— Excelent! o încurajă Alex.

Şi Rosamund făcea progrese considerabile. Sau dacă nu erau tocmai progrese sau tocmai considerabile, măcar se putea spune că încetase să ridice bariere cu încăpăţânare. Fata fusese dintotdeauna o cititoare avidă, iar nivelul la care ajunsese să folosească cifrele era mult mai avansat comparativ cu vârsta ei. Aproape că nu mai avea nevoie de nicio lecţie. Ceea ce avea însă nevoie erau anumite lucruri pe care nu le-ar fi cerut niciodată şi pe care le-ar fi acceptat numai ocazional şi cu multă reticenţă. Lucruri precum laude şi bătăi pe umăr afectuoase şi încurajatoare. Alex ştia că mai avea drum lung până să ajungă la îmbrăţişări adevărate.

Una peste alta, se simţea extrem de încurajată şi de încrezătoare, încă avea multe de făcut până la sfârşitul verii, dar atât Rosamund, cât şi Daisy erau pe drumul cel bun.

Şi apoi era Chase.

Poate că întâlnirea lui amoroasă cu Winifred nu fusese fructificată, însă păruse a avea efectul dorit. Pentru că acum Chase o evita pe Alex cu un succes fără putinţă de tăgadă. Cu excepţia momentelor de condoleanţele formale de dimineaţă – scrofuloza fiind ultima boală care îi curmase viaţa bietei Millicent nu-l mai văzuse de o săptămână.

Şi, implicit, nici fetele.

Rosamund şi Daisy ar fi putut memora enciclopedia şi tot nu ar fi fost cu adevărat pregătite să plece la şcoală –

nu dacă nu ştiau că aveau o casă plină de iubire unde să se întoarcă. Şi exista o singură persoană care să le poată oferi asta. Iar când persoana în cauză nu lucra cu domnul Barrow, bocănea cu ciocanul în Salonul de Crai.

Alex ştia că între ei exista o atracţie de netăgăduit, dar ea nu putea fi *chiar* atât de irezistibilă. Poate găsea o modalitate prin care să devină complet neatractivă în ochii lui. Oare i-ar fi recomandat Daisy o boală de piele odioasă şi dezgustătoare?!

— Ce e asta? întrebă Daisy, zvârcolindu-se în poala lui Alex. Trase de panglica legată în jurul gâtului lui Alex şi îi scoase la iveală de sub rochie pandantivul în formă de cruce cu mărgele.

— Nu o dai niciodată jos.

— Mărgelele au fost un dar de la mama mea, zise Alex, desfăcându-şi panglica de la gât. Poţi să te uiţi la ea dacă vrei.

Daisy îşi alunecă degetele de-a lungul mărgelelor roşietice.

— Şi de ce nu le-ai pus pe un lanţ normal, cum se face?

— Guvernantele nu-şi permit lănţişoare de aur.

Chiar şi aşa, Alex le păstra cât de bine putea – legate individual, pe o panglică pe care o schimba la trei luni, ca nu cumva să se uzeze şi să-şi piardă comoara.

— Sunt *corali,* îi spuse lui Daisy. Mărgele roşii de coral. Unde m-am născut eu, mamele fac o brăţară din ele şi o leagă în jurul încheieturii bebeluşului nou-născut. Se întinse, o luă pe Millicent şi făcu exact ce spunea, înfăşurând panglica în jurul braţului păpuşii, în locul unde mâna cioplită din lemn se întâlnea cu braţul îndesat. Uite aşa. E pentru protecţie.

— Pentru protecţie? Întrebarea aceea sceptică venea din partea lui Rosamund. Se părea că fusese şi ea atentă, din colţul celălalt al camerei. Protecţie împotriva a ce?

— Împotriva a tot soiul de lucruri îngrozitoare. Boală. Deochi. *Aswang,* adică vrăjitoare. Există pe lume tot felul de creaturi înspăimântătoare. Cum ar fi *manananggal,* de

exemplu.

— Magana… ce?

— *Manananggal,* repetă Alex, coborându-şi glasul într-o şoaptă întunecată şi misterioasă. Este o lady vampir care se poate împărţi în două. Picioarele ei rămân ancorate ferm în pământ, ca un ciot de copac, iar restul corpului zboară în noapte. Intestinele i se desfac şi flutură ca o sfoară în spate. Se duce la vânătoare de mame şi de copii. Stă şi aşteaptă pe acoperişul unei case şi apoi îşi foloseşte limba foarte-foarte lungă ca să ajungă la prada ei care doarme, îi intră pe gât şi îi suge tot sângele din corp.

— Mie n-o să-mi fie frică de creaturile astea, zise Daisy. Intestinul nu are decât vreo şapte metri şi ceva lungime, iar Insulele Filipine sunt prea departe ca să poată ajunge aici o manana-chestie.

— Poate că nu.

— Şi eu am un lănţişor de la mama mea, zise Daisy şi fugi către cufărul care servea uneori drept cufăr de comori şi sicriu de înmormântare pentru Millicent.

Rosamund privea prudentă cum sora ei scotocea înăuntru, scoţând apoi la iveală o cutiuţă aurită, gravată cu motive franţuzeşti pictate pe porţelan.

Odată întoarsă la pat, Daisy deschise cutiuţa şi scoase din ea un pandantiv mic de aur, pus pe un lănţişor subţire.

— Uite…

— Oh, e foarte frumos! zise Alex.

— E un medalion cu poză, zise Daisy cu mândrie, după care deschise încuietoarea mică, dezvăluind o miniatură pictată. Asta e mama.

Alex luă medalionul îşi îl examină cu atenţie.

— Era foarte frumoasă…

— Oh, da! Chiar *era* foarte frumoasă. Cânta minunat şi ştia să joace cărţi excelent! Şi mai era foarte inteligentă. Ştia mereu cum să te facă să te simţi mai bine dacă aveai o durere de stomac sau tuse.

— Mda… Ar fi fost mai bine dacă nu ar fi ştiut, zise Rosamund morocănoasă.

— De ce spui asta? o întrebă Alex.

— Păi aşa şi-a găsit moartea. Îl îngrijea pe băieţelul vecinului când a fost bolnav de putregaiul gâtului. El s-a făcut bine, dar nu înainte s-o îmbolnăvească pe ea. Bănuiesc că până la urmă nu era chiar aşa de deşteaptă.

— Ba *era,* ripostă Daisy furioasă.

— Nu ar fi trebuit să se ducă niciodată acolo. Oricine putea să-şi dea seama ce o să se întâmple. A fost prostesc din partea ei.

— Rosamund, o mustră Alexandra cu blândeţe.

Daisy sări imediat în picioare.

— Nu ai voie să spui aşa ceva. Retrage-ţi cuvintele şi cere-ţi scuze!

— Ba nu o să-mi retrag cuvintele. Rosamund aruncă deoparte cartea pe care o citea şi se ridică în picioare. Acesta e adevărul. Mama a fost proastă şi nesăbuită. A vrut mai mult să-l facă bine pe băiatul vecinului decât să rămână în viaţă pentru noi.

— Asta nu-i adevărat, ţipă Daisy cu ochii în lacrimi. Eşti rea şi urâcioasă şi te urăsc.

— Da, ei bine, şi eu o urăsc pe ea! exclamă Rosamund, smulgând colierul din mâna lui Daisy şi aruncându-l în cameră.

Acesta se lovi se perete şi ateriză pe podea cu o bufnitură surdă. Rămase o clipă nemişcată, uitându-se la perete şi respirând greu. Şi în mod evident străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

Alex se apropie de ea cu prudenţă.

— Rosamund…

— Nu! mârâi fata cu glasul întretăiat, cutremurându-se. Nu mă atinge. Şi las-o în pace pe Daisy. Nu te preface că eşti mama ei. Tu pleci la sfârşitul verii. Şi când o să dispari, n-o să ne fie deloc dor de tine.

Rosamund fugi apoi din odaie. Daisy se retrăsese într-un colţ, unde se ghemuise cu genunchii la piept şi cu faţa îngropată în braţe şi plângea de mama focului.

Alex şi-ar fi dorit să le aline pe amândouă, dar ştia foarte bine – de pe vremea copilăriei sale – că pierderea părinţilor nu putea fi vindecată cu biscuiţi sau cu

îmbrăţişări. Fetele aveau nevoie de timp şi să ştie că erau în siguranţă. În siguranţă să facă crize de furie sau de plâns, fără să li se spună să tacă din gură. Şi în faţa ei chiar nu trebuiau să pretindă că nu sufereau îngrozitor în sufletul lor. Şi dacă nu putea face nimic, măcar le putea oferi asta cel puţin câteva săptămâni.

Găsi medalionul şi îl răsuci pe toate părţile. Din fericire, părea teafăr după zborul dezastruos prin cameră şi izbitura de perete. Balamaua de îndoise un pic, dar reuşi să o îndrepte la loc prin câteva manevre delicate. După ce puse la loc medalionul în cutiuţa cu model franţuzesc, o duse înapoi în cufărul de la picioarele patului. Scotocind după comoara sa, Daisy făcuse un haos din toate jucăriile şi păturile care umpleau cufărul. Alex scoase totul afară, plănuind să aranjeze, să împacheteze şi să organizeze conţinutul în timp ce le punea la loc.

Cu toate acestea, când ajunse la fundul cufărului, dădu peste un pacheţel misterios, aproximativ de mărimea unui ceainic. Fusese împachetat strâns în pânză uleiată şi legat fedeleş cu sfoară.

Iar sfoara era strânsă într-un nod superficial.

Alexandra îşi alunecă degetele peste sfoară, cugetând. Copiii aveau nevoie de intimitate în aceeaşi măsură ca adulţii. Să îşi bage nasul prin secretele fetelor n-ar fi făcut decât să zdruncine şi mai mult încrederea fragilă dintre ele. Decise să pună la loc pachetul sub celelalte lucruri, să închidă cufărul şi să nu zică nimic.

Dar apoi se răzgândi.

O greutate tulburătoare i se ghemui în stomac. Suficient de grea ca să o pironească pe podea. Nu putea sta liniştită până când nu descoperea ce se ascundea în pachet.

Aruncă o ocheadă peste umăr, deschise cu iscusinţă nodul şi despachetă cu grijă pânza uleiată. Şi ceea ce găsi înăuntru îi făcu inima să i se strângă.

Tot ce ar fi avut nevoie două fetiţe dacă ar fi vrut să fugă de acasă.

Bani, mai exact. Alex numără rapid monedele şi în

total erau peste zece lire. Era un număr impresionant de monede, fără îndoială şterpelite una câte una din buzunarele lui Chase şi economisite luni de-a rândul.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Rosamund tot făcea aluzii la planul ei de evadare, dar Alex crezuse mereu că fata glumea. Însă pregătirile reflectate de grămada de monede erau ceva foarte real şi serios.

Pe lângă săculeţul cu monede, Alex găsi acolo un carneţel în care era notat orarul diligenţelor, hărţi ale Londrei şi ale Angliei, un cremene şi o cutie de chibrituri, un cuţit de buzunar, un ghem de sfoară şi o busolă. Aceeaşi busolă care dispăruse în mod misterios cu câteva săptămâni în urmă. Se părea că nu dispăruse deloc misterios. Ci se alăturase celorlalte obiecte în ascunzătoarea secretă a lui Rosamund.

Ultimul lucru pe care-l găsi fu o trusă de cusut. Nişte gămălii de ace, aţă şi o foarfecă mică. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet dulce-amărui. Cel puţin o convinsese pe Rosamund de valoarea lucrului manual.

Alex se grăbi să le împacheteze la loc, aşezând cu atenţie obiectele aşa cum le găsise, apoi legă sfoara într-un nod identic. Îngropă pachetul la fundul cufărului şi îl închise.

Un lucru era clar. Trebuia să-şi înteţească eforturile în privinţa lui Chase. Nu voia să trădeze încrederea fragilă a lui Rosamund spunându-i tutorelui despre pachetul pregătit de evadare, dar erau mai multe în joc decât realiza el. Rosamund era o fată capabilă şi foarte hotărâtă, iar dacă decidea să o ia pe Daisy şi să fugă, nicio directoare de şcoală de pe lumea asta nu ar fi fost suficient de aspră sau autoritară ca să le împiedice şi nici suficient de rapidă ca să le dea de urmă. Strânseseră suficienţi bani ca să poată pleca oriunde în Anglia. Sau poate chiar mai departe.

Iar dacă Chase nu avea grijă, să le trimită la şcoală pe fete însemna să le piardă. Definitiv.

Capitolul 18

Cu o lovitură satisfăcătoare, Chase bătu ultimul cui în perete. „Gata!”

Îşi scoase cămaşa peste cap şi o folosi ca să-şi şteargă sudoarea de pe faţă, înainte de a o da deoparte. După aceea făcu un pas în spate ca să-şi admire capodopera.

Sanctuarul său de domn era în sfârşit finalizat. Pregătit să fie numit aşa cum se cuvenea. Până în momentul acela, i se oferiseră o multitudine de variante de nume: Peştera Poftelor Trupeşti, Bârlogul Libertin, Salonul de Crai, Palatul Pasiunilor.

În ultima vreme însă fusese mai degrabă Sanctuarul Autosatisfacerii. Nu îl mai împărţise cu nimeni altcineva, decât cu propria mână, de când sosise Alexandra Mountbatten la conac. La drept vorbind, chiar şi în acele momente când îşi oferise singur plăcere ea fusese acolo – în spirit. În fantezie.

Era ca şi când din clipa în care intrase pe uşă, cu părul negru strâns cu grijă într-un coc şi cu săculeţul acela uzat în mână, revendicase întreg conacul. În timp ce se uita în jur, contemplând rezultatul ultimelor săptămâni de muncă, realiza că spaţiul care era menit să găzduiască o succesiune lungă de întâlniri amoroase fără însemnătate avea de fapt o însemnătate.

Într-o parte era fotoliul pe care stătuse Alexandra în timp ce-i enumerase toate defectele de caracter.

În cealaltă parte se afla bucata de lambriu pe care o agăţa pe perete când se tăiase la deget şi o surprinsese în bucătărie şi apoi îi oferise cel mai tulburător şi fierbinte sărut din toată viaţa lui.

Mai era raftul de sticlă pe care-l meşterise într-o noapte când îl chinuise dorinţa, pierdut în fantezii despre cum ar fi legat-o goală de stâlpul patului şi i-ar fi lins tot corpul de sus până jos.

Ea era prezentă în fiecare colţ şi ascunziş din

încăperea aceea. Aşa că îi era destul de greu să îşi imagineze că o putea împărţi cu altă femeie. Şi dacă nu acţiona curând, Grota Desfrânării ar fi fost închisă înainte să fie vreodată deschis pentru vizitatori.

„Alexandra, Alexandra, ce naiba o să fac eu cu tine?”

Nimic, desigur, era răspunsul. Nu putea face nimic cu guvernanta lui minionă şi ispititoare, iar asta era afurisita lui problemă.

Cineva ciocăni la uşă. Pentru că nu răspunse imediat, ciocănitul se înteţi. Oricine stătea în stradă, de cealaltă parte a uşii, bătea ca şi când ar fi fost la fel de disperat cum se simţea Chase. Iar în clipa aceea îşi făcu un jurământ.

Dacă femeia din spatele uşii era disponibilă şi dispusă, atunci avea să o bage înăuntru şi să facă dragoste cu ea dulce şi fierbinte.

Şi gata cu orice discuţie!

Când deschise uşa, i se aminti instantaneu de ce nu ar fi trebuit să facă absolut niciodată vreun fel de jurământ.

Femeie care se afla de cealaltă parte a uşii era Alexandra.

— Ai oaspeţi? îl întrebă ea.

Chase clătină din cap.

— Bine atunci.

Intră fără să mai aştepte invitaţia lui, trecând glonţ pe lângă el şi oprindu-se în mijlocul camerei.

— Îmi pare rău că deranjez. Am ieşit în curte să urmăresc un obiect celest pe care nu-l puteam vedea de sus din camera mea. Şi, în grabă, m-am încuiat afară din casă. În noaptea asta e mai rece ca de obicei. Slavă Domnului că te-am găsit treaz! Se uită în jur şi apoi adăugă: Şi singur.

Era îmbrăcată doar în cămaşă de noapte şi îşi ţinea braţele strânse la piept ca să-şi domolească tremuratul. Dumnezeule, deja o văzuse de prea multe ori în cămaşă de noapte! Nu se putea gândi la altceva decât la dorinţa de a o vedea fără ea. Se străduise zile la rândul să-şi alunge acea fantezie din minte şi în final se dovedea că toată strădania lui fusese în zadar. Ea stătea în faţa lui, un vis devenit

realitate, şi el fu cuprins de o stranie disperare de a o strânge în braţe, ca nu cumva să dispară ca o nălucă.

Luă repede o pătură de pe canapea şi i-o aşeză în jurul umerilor, mai mult pentru a se proteja pe sine.

— Şi a fost o cometă? o întrebă el.

— Mă tem că de data asta nu. Ea şovăi o clipă, cercetându-l din priviri. Mă bucur să te văd.

Chase simţi cum îi tresări inima.

— N-am mai vorbit de ceva timp, zise ea. Şi fetelor chiar le-a fost dor de tine.

— Serios? zise el într-o şoaptă scăzută, tărăgănată, ca de flirt. Dar ţie, domnişoară Mountbatten? Ţi-a fost şi ţie dor de mine?

Ea îşi mută privirea, tulburată.

Era un laş că îmbrăca întrebarea aceea într-un flirt lasciv şi superficial, când de fapt îşi dorea foarte mult să afle răspunsul. Pentru că lui, unul, îi fusese incredibil de dor de ea.

Ea îşi aruncă privirea prin cameră.

— Doamne! Chiar ai fost tare ocupat, nu-i aşa?! Atâtea îmbunătăţiri… Ai făcut singur toate astea?

El ridică din umeri, modest.

— Aproape toate, da.

Lucrase totul cu mâinile lui, dar nu voia să pară aşa de disperat după admiraţia şi aprobarea ei. Îşi spusese că făcuse toate acele lucruri ca să nu se mai gândească la ea, iar acum se întreba dacă nu cumva se minţise singur. Poate că, de fapt, făcuse totul *pentru* ea. Nu ca să o seducă, ci ca să o impresioneze. Ea îi complimentase, la urma urmei, talentul într-ale tâmplăriei. Ba chiar îl enumerase printre calităţile lui izbăvitoare.

„Eşti foarte priceput la lucrul cu mâinile!”

Privirea ei se opri pe ciocanul şi cuiele pe care tocmai le lăsase deoparte şi se duse apoi către proiectul lui proaspăt terminat – un dulap mare şi înalt, cu uşi glisante.

— Acesta este un dulap nou? întrebă aşezând mâna pe mânerele uşilor.

La naiba!

— Alex, stai! strigă şi se aruncă în faţă chiar când ea trase de mânere, prinzând-o în braţele lui şi trăgând-o într-o parte. În timp util. Conţinutul dulapului se prăvăli în faţă, după cum fusese proiectat, revărsându-se spre centrul camerei şi aterizând zgomotos.

Inima îi bătea puternic după graba de a o trage din calea pericolului. Şi bubuia de-a dreptul din pricina exaltării de a o avea în braţele lui.

Şi nici ea nu părea deloc grăbită să pună distanţă între ei. În schimb, se uita la noile decoraţiuni ale încăperii şi râse încet.

— Vai, mie! Asta cu siguranţă e foarte impresionant.

*

Alex era uluită şi şocată.

Un pat.

Un pat adevărat. Un *pat* ascuns. Asta întrecea cu mult coarnele de cerb, sau picturile lascive de pe pereţi, sau draperiile de catifea. Chase ascunsese o saltea şi un cadru de pat într-un dulap, fixându-l într-un capăt astfel încât, când se deschideau uşile, patul să iasă din perete, gata pentru a fi folosit.

Era ceva absolut ingenios în absoluta lui depravare.

Braţele lui puternice rămaseră în jurul ei. Probabil ar fi trebuit să-şi exprime mulţumirea faţă de mişcarea lui abilă, din moment ce o salvase de la a fi zdrobită de pat. Doar că în acea clipă era prea uluită de invenţia lui. Se trase cu blândeţe din îmbrăţişarea lui şi dădu târcoale patului, uitându-se sub cadru şi cercetând mecanismele.

— Ai inventat tu asta?

— Nu sunt primul care se gândeşte la un pat pliabil, dacă la asta te referi… Dar da, am făcut propriile modificări şi îmbunătăţiri.

— Şi de unde au apărut picioarele astea de lemn? Dulapul nu este suficient de adânc ca să le încorporeze.

— Sunt pliate şi ele sub cadrul patului. Când patul e coborât, se desfac sigure ca să-l susţină.

— Remarcabil! Are chiar şi aşternuturile gata puse, zise alunecând degetele pe cearşafurile de satin. Când ajunse la capătul patului, aruncă o privire în fundul dulapului. Oh, ce să vezi?! E şi o oglindă acolo! Chiar eşti complet neruşinat, nu-i aşa?

— Nu am pretins niciodată că n-aş fi. Veni în spatele ei, ca să se vadă în oglindă. Ar trebui să fie prins cu o coardă. Tocmai ca să nu se întâmple astfel de accidente. Dar încă n-am avut timp să o prind. Abia ce l-am terminat astăzi.

Deci abia îl terminase şi nu urma să aibă companie în seara aceea… Asta însemna că patul încă nu fusese folosit.

Foarte bine.

Gândul că ar fi putut ocupa patul acela cu altă femeie îi dădea fiori de nemulţumire.

Pentru că îl voia numai pentru ea.

Deja nu mai putea nega lucrul acesta. Mai trebuia doar să decidă dacă şi ce avea să facă în privinţa aceasta.

Alex se privi în oglindă, consultându-şi conştiinţa. În anii care aveau să urmeze, amintirile ei despre următoarele momente aveau să fie ori încărcate de mândrie şi de satisfacţie, ori o sursă de regret profund. Dar într-un fel sau altul, viaţa ei avea să se schimbe pentru totdeauna.

— În noaptea aceea, la tine în dormitor… zise ea întorcându-se spre el. Mi-ai spus că există multe moduri de a oferi şi a primi plăcere. Foarte multe moduri.

El încuviinţă încet din cap.

— Da.

Alex îşi adună tot curajul.

— Învaţă-mă o lecţie!

În timp ce Chase se uita la ea cu ochii cât cepele, Alex simţea cum terminaţiile nervoase i se făceau numai noduri şi noduri. Individuale. Şi până când el vorbi în sfârşit, se simţea ca o plasă de noduri.

— Doar nu vorbeşti serios, replică Chase.

— Înainte să protestezi, dă-mi voie să te asigur ca… m-am gândit foarte bine la toată treaba asta.

Părea complet uluit.

— Sigur că da…

Alex trecu pe lângă el şi se duse către bufetul bine aprovizionat.

— Hai să numărăm avantajele… Alunecă un decantor de whisky pe tejghea. E prea multă tensiune între noi. Dacă putem să o mai risipim un pic, de ce să n-o facem? Suntem amândoi adulţi. Împinse apoi o sticlă de şampanie lângă cea de whisky. Tu eşti frustrat, adăugă mutând o sticlă de coniac de mere, iar eu sunt curioasă.

Chase nu ştia ce să-i răspundă.

— Ai spus cu gura ta că eşti absolut scrupulos în a preveni concepţia şi boala. Şi asta înseamnă că sunt scutită de aceste două riscuri, la rândul meu. Mai mută câteva sticle lângă celelalte, după care făcu un pas în spate. Uite-te cum se înclină balanţa! Concluzia e evidentă.

El clipi, confuz, uitându-se la şirul de sticle şi decantoare.

— Concluzia pe care o trag eu este că ar trebui să te trimit la culcare şi apoi să mă îmbăt criţă.

— Nu fi absurd! Nu-mi trece prin minte nici măcar un singur dezavantaj, dacă nu cumva… îi aruncă o privire sfioasă şi mişcă o sticlă de vin spre partea *contra…* Dacă nu cumva s-ar putea să nu fie bine.

El pufni scurt, după care se duse la bufet, luă sticla de vin şi o aşeză cu fermitate printre celelalte care marcau balanţa de argumente pro.

— Nu *are* cum să nu fie bine.

— Sau poate… Se întinse şi împinse din nou sticla spre partea negativă. Sau poate că nu mă doreşti. Ştiu că ai putea avea orice amantă ţi-ai dori.

— Pe toţi dracii! Mâna lui se întinse peste a ei într-o strânsoare de fier, ţinând ferm sticla la locul ei. Ştii bine că nu asta e cauza şovăielii mele. Nu am mai dorit nicio femeie cu intensitatea cu care te doresc pe tine. Nu de…

Alex aştepta cu sufletul la gură să audă finalul acelei afirmaţii.

De când?

De săptămâni? Sau de luni? Sau de ani, sau zeci de

ani… sau niciodată într-o viaţă întreagă?

Dar în loc să-şi termine ideea, el o lăsă în aer. „Ce om imposibil!”

Chase îi dădu drumul la mână şi mărşălui până în celălalt colţ al camerei.

— Alex, actul de a face dragoste este ceva ce ar trebui să explorezi cu un soţ. Sau cel puţin cu cineva care te iubeşte.

— Dar tu nu eşti căsătorit. Şi nu iubeşti.

— Nu, şi nici nu intenţionez vreodată.

— Atunci cum se face că întâlnirile amoroase sunt acceptabile pentru tine, dar nu şi pentru mine? Motivul nu poate fi faptul că sunt femeie. Tu îţi iei tot timpul femei ca amante…

— Nu femei fără experienţă.

„Fără experienţă? Ei bine, era deja prea mult. Alex îndurase de-a lungul vieţii mai multe decât şi-ar fi putut imagina el vreodată.

— Nu ai de unde să ştii ce experienţe am avut eu în viaţa mea. Doar pentru că sunt virgină nu înseamnă că nu mi-am trăit viaţa. Aşa că mi-am câştigat dreptul de a lua propriile decizii, mulţumesc!

El îşi frecă faţa cu mâna, vădit confuz.

Alex se duse spre el.

— Ştiu că nu o să existe niciun fel de promisiune, îi şopti ea. Şi nu mă aştept la niciuna.

— Dar *ar trebui* să te aştepţi. Braţul lui se strânse în jurul taliei ei, iar privirea lui intensă îi cercetă chipul înainte de a se odihni pe buzele ei. Pentru că meriţi. Am fost complet neruşinat şi de neiertat că te-am lăsat să iroseşti pe mine primele căutări ale pasiunii. Într-o zi, vei întâlni un bărbat care o să-ţi poată promite lumea întreagă. Şi luna, şi stelele, şi câteva comete.

Foarte curios că menţiona cometele. Pentru că în clipa aceea inima ei ameninţa să-i explodeze în piept şi să zboare pe cer într-un arc de foc.

— Ei bine… Alex se uită ostentativ în cameră, făcând un efort ca să studieze fiecare colţişor, apoi continuă: Dacă

nu cumva îl vezi pe bărbatul acela pe aici pe undeva, sunt bucuroasă să fiu cu tine.

— Alex…

Fără a se lăsa descurajată, ea îi mângâie uşor obrazul, delectându-se cu favoriţii lui ţepoşi. Şi apoi răsuci mâna şi îşi aşeză degetele pe gâtul lui. În cea mai bună tentativă de a juca rolul unei femei seducătoare, le alunecă într-o mângâiere continuă şi sinuoasă peste mărul lui Adam şi mai jos de claviculă.

Când atinse osul pieptului, ajunsese la capătul bravadei sale.

Inima lui bătea tare sub atingerea ei. Pieptul i se ridică şi se cobora cu fiecare respiraţie. Dar restul corpului rămânea nemişcat ca o statuie, şi Alex simţi cum i se strânse stomacul de îndoială.

„Te rog!”, îl imploră în tăcere. „Te rog, preia controlul! Fă următorul pas! Nu mă face să merg mai departe pe drumul acesta!”

După câteva clipe care i se părură o eternitate, singura ei opţiuni era să acţioneze sau să-şi petreacă tot restul vieţii uitându-se amorţită la areola plată şi întunecată a sfârcului lui.

Aşa că îşi adună şi ultimele vestigii ale curajului şi ridică privirea.

— Cha…

Gura lui o acoperi pe a ei înainte să apuce să termine cuvântul. Când mâna lui se strânse în părul ei, trăgând-o aproape, într-un sărut pasional, Alex simţi uşurarea revărsându-se prin ea.

El rupse sărutul şi rămase o clipă uitându-se în jos la ea şi umplându-i ochii cu prezenţa lui masculină, puternică. Alex nu mai putea vedea nimic altceva.

Ci numai pe el.

Iar când vorbi din nou, vocea lui era periculos de joasă, încât avea nevoie de o barieră şi de un semn ce prevestea primejdia.

— Dacă o lecţie într-ale plăcerii e ceea ce îţi doreşti cu adevărat…

— Este.
— Atunci o lecţie vei primi.

Capitolul 19

Oh, Slavă Domnului că funcţionase strategia!

Printr-o singură mişcare fluidă, Alex se pomeni ridicată de pe picioare şi aşezată pe pat. O puse pe spate şi apoi i se alătură, întinzându-se pe o parte şi ridicându-se într-un cot.

— După cum ţi-am spus, există foarte multe modalităţi, zise el, dezmierzându-i gâtul şi alunecându-şi degetele pe braţul ei, de la degete până la cot. Şi poate că ai descoperit singură câteva dintre ele. În pat, noaptea, cu mâinile pe sub cămaşă. Sau într-o baie cu aromă de flori de portocal, când nu porţi nimic. Explorând toate secretele corpului tău, descoperind unde se adună plăcerea cea mai mare şi cum explodează…

Ea încuviinţă din cap, îmbătată de noile senzaţii.

— E diferit, murmură el, când atingerea vine din partea altcuiva. Aşteptarea şi dorinţa îţi aprind focul în sânge. Iar cea mai mică mângâiere devine o scânteie.

Dumnezeule sfinte! Aceasta era o lecţie de care Alex nu avea nevoie. Abia dacă o atinsese şi era deja pe punctul de a exploda.

Mâna lui se odihni atunci pe abdomenul ei.

— Dacă vrei să mă opresc, trebuie doar să-mi spui. M-ai înţeles?

Ea nu îi putea răspunde. Pentru că nu mai putea nici respira.

— Alexandra… şopti Chase, întorcându-i privirea spre el. Când îţi pun o întrebare, am nevoie de un răspuns.

Ea reuşi cumva să încuviinţeze din cap.

— Am înţeles.

— Bine. Ochii lui sticloşi şi plini de dorinţă coborâră spre sânii ei. Murmurul lui părea să vină de la kilometri

distanţă. Bine…

Mâna lui fermă şi plină de bătături de la munca pe care o făcuse îi revendică sânul. Pipăind şi luând forma movilei moi prin materialul subţire al cămăşii. Trase apoi de material, iar sfârcul ei întunecat şi tare ieşi în relief.

El înclină uşor capul, trecându-şi limba peste mugurul acelea chinuit şi plin de dorinţă. Iar ei i se taie respiraţia din cauza senzaţiei în timp ce-şi muta mâna pe celălalt sân, îi împrăştia sărutări fierbinţi pe buze, pe gât şi pe ureche.

— Am nevoie să te văd, zise Chase, şoapta lui mângâindu-i părui Alexandra, lasă-mă să te văd…

Ea încuviinţă din cap.

Chase ridică uşor capul, uitându-se la ea în timp ce îi desfăcea nasturii cămăşii de noapte. Primul cedă foarte uşor. Şi se grăbi să plaseze un sărut pe peticul de carne pe care-l dezvelise.

Apoi se opri imediat ce mâna lui atinse al doilea nasture.

— Am o idee mai bună.

— Da?

Se ridică în genunchi lângă ea, îşi alunecă degetele mari prin butonierele de la poale şi trase tare, sfâşiindu-i pe din două partea de sus a cămăşii de noapte. Nasturii zburară în toate părţile.

Ea rămase şocată, uitându-se la el.

— De ce?

— Ca să pot să-ţi cumpăr una nouă. Una care să fie mai călduroasă şi mai fină. Şi la fel de frumoasă ca femeia care o poartă, spuse alunecându-i de pe umeri veşmântul ruinat. În plus, mereu mi-am dorit să fac asta.

— A fost destul de excitant, trebuie să recunosc…

Buzele lui luară forma unui zâmbet de lup.

— Foarte bine. Pentru că nu am niciun regret. Privirea lui călători peste sânii ei dezgoliţi, făcându-i carnea fragedă să se înfioare şi să se cutremure. Doamne! Eşti absolut splendidă!

În loc să se întindă lângă ea, de data aceasta veni deasupra ei. Îşi încolăci picioarele cu ale ei, lipindu-şi o

coapsă lată şi musculoasă direct pe sexul ei. Lui Alex i se tăie respiraţia când plăcerea se revărsă prin ea.

Şi, dintr-odată, părea să o atingă peste tot. Lingându-i şi sugându-i sânii, plimbându-şi mâna în jos pe trupul ei ca să apuce tivul cămăşii de noapte, frecându-se de sexul ei într-un ritm minunat şi înnebunitor. Dorinţa îi năvălea prin trupul ca o haită de fiare sălbatice şi înfometate. Nicio parte din fiinţa ei nu era în siguranţă. Nu avea unde să se ascundă.

Şi atunci se gândi, destul de târziu, că poate ar fi trebuit să facă şi ea ceva. Îşi alunecă mâinile pe umerii lui, apucându-l strâns.

Apoi Chase se lăsă mai jos, mutându-şi greutatea de deasupra trupului ei şi alunecându-i o mână pe sub cămaşă. Degetele lui urcau pe panta tremurătoare a coapsei interioare, trăgând odată cu ele materialul fragil.

Iar când mâna lui se mută spre centru, îi captură privirea cu a lui. Degetele lui atinseră încet şi blând locul ei femeiesc.

Oh, Doamne sfinte din ceruri!

Chase o explora cu aceeaşi atingere uşoară şi blândă. Nu invadându-i trupul, ci aşteptând invitaţia moale şi umedă. Degetul lui mare se lipi de mugurul de carne umflat, iar ea simţi cum vârful degetului îi alunecă în ea.

Alex se încordă şi scoase un sunet slab şi un suspin de încântare.

El se opri.

— Tot vrei să continui?

Ea îşi muşcă buza şi încuviinţă din cap.

— Da.

„Da!”

Îi urmărea reacţiile cu o asemenea intensitate, încât începu să se simtă jenată şi fu nevoită să închidă ochii în întuneric, conştientizarea se concentră pe plăcerea dulce şi vibrantă dintre coapse. Scânteia se mărea şi strălucea tot mai puternic ca un foc aţâţat, până când…

„Da!”

Şi da, da, da!

O mângâie în timp ce plutea înapoi spre pământ, alunecându-şi degetele prin părul ei desfăcut şi murmurând cuvinte pe care ea nu le prea putea înţelege, dar care păreau afectuoase, pline de mulţumire şi de aprobare.

Iar când deschise din nou ochii, el o sărută pe frunte.

— A fost magnific.

— Cred că eu sunt cea care ar trebui să spună asta…

— Da, poţi s-o spui şi tu dacă vrei. Buzele lui luară forma unui rânjet strâmb şi încrezut. Eu n-o să te opresc.

Alex se întoarse pe o parte şi îi oferi un zâmbet sfios.

— Eşti incredibil de arogant. Dar se pare că aroganţa ta este binemeritată.

Se întinse după el, alunecându-şi degetele pe pieptul lui şi prinzându-se de betelia pantalonilor.

Dar el îşi aşeză mâna peste a ei, oprind-o.

— Nu vrei să… începu ea, cu privirea aţintită spre umflătura pronunţată din pantalonii lui. Vreau să spun… se pare că ai şi tu *nevoie* de o mică eliberare.

— Plăcerea mea a fost să-ţi produc ţie plăcere. Nu vreau să te simţi obligată să faci acelaşi lucru. A face dragoste nu este un schimb. Sau cel puţin nu aşa cum îl practic eu.

— Nu mă simt obligată în niciun fel. Sunt curioasă. Mi-ai promis o lecţie. Dar deja îmi cunosc corpul. Pe al tău nu… îşi aşeză apoi mâna pe umflătura din pantalonii lui, cuprinzându-i erecţia şi trasându-i forma prin lâna groasă a pantalonilor. Îmi dai voie?

El gemu încet.

— Fă ce vrei cu mine. Nu mai am niciun strop de forţă să protestez.

Ea găsi atunci nasturii pantalonilor lui şi îi desfăcu unul câte unul.

Cu toate acestea, odată ce descheie şi ultimul nasture, simţi cum îi dispăru curajul.

Ce urma după asta?

Oare trebuia să-i dea pantalonii jos şi să-i elibereze mădularul? Oare trebuie să îl apuce de la vârf sau de jos? Cum ar fi trebuit să reacţioneze la prima atingere? Oare să-i

complimenteze forma nobilă sau mărimea?

Alex era complet neştiutoare când venea vorba de comportamentul amanţilor. Şi se temea să nu dea greş.

Simţindu-i şovăiala – sau poate că era prea nerăbdător ca să-i îngăduie şovăiala –, Chase îi luă mâna şi i-o ghidă în interiorul pantalonilor, făcând ca primul pas să fie atingerea, nu vederea mădularului.

Oh, era mult mai bine!

Prima senzaţia pe care o simţi fu cea de moliciune. Nu se aşteptase ca o piele atât de moale şi de mătăsoasă să o întâlnească pe a ei. În timp ce îşi aluneca degetele pe lungimea lui, trasându-i uşor conturul de la bază până în vârf, auzi cum el respira întretăiat. Şi apoi îşi strânse degetele în jurul mădularului, strângând şi permiţând tăriei lui să-i umple palma.

El ridică şoldurile, împingându-şi pantalonii până pe coapse. Mădularul lui se eliberă, apărând în toată splendoarea. Alex îşi continuă explorarea, fascinată de forma tare, de vârf şi de vinişoarele care se întrezăreau pe lungime şi îi tremurau pe sub piele. Chiar şi când respiraţia lui deveni accelerată şi superficială, tot îi permise să îl atingă şi să îl mângâie atât de încet şi de uşor pe cât voia.

Ridică privirea şi îl găsi uitându-se la ea, cu fruntea încruntată şi cu maxilarul încleştat.

Îşi muşcă buza, simţindu-se dintr-odată nesigură.

— Este în reg…?!

El încuviinţă din cap scurt şi ferm.

— Este.

— Adică fac…

— Oh, da! Faci! Se aplecă apoi să-i mângâie obrazul, iar degetul lui mare îi trasă conturul buzelor. Eşti perfectă.

Ea inspiră şi expiratră uşurată, simţindu-se mândră de sine.

O picătură de umezeală apăru în vârful mădularului, iar ea o acoperi cu degetul mare, împrăştiind-o în cerculeţe pe vârful mare şi fin.

El îşi simţi mădularul zvâcnind în mâna ei, iar muşchii abdomenului îi deveniră tari precum caldarâmul.

Chase închise ochii strâns şi bălmăji o înjurătură. În timp ce ea îl atinse din nou, şoldurile începură să i se cutremure şi mădularul îi pulsa în mâna ei.

Alex nu se simţise niciodată mai puternică decât acum. Cu toată ignoranţa ei, îl putea reduce pe acest bărbat puternic şi impunător la fiori tremurători de plăcere. Îl avea, literalmente vorbind, în palmă.

— Învaţă-mă, şopti ea. Învaţă-mă ce să fac. Ce îţi place…

El se aplecă şi îi acoperi mâna cu a lui, ghidând-o într-un ritm de mişcări rapide şi apăsate. Mişcându-se tot mai rapid, până când mâinile lor deveniră o imagine neclară. Îi privi chipul schimonosindu-se şi trecând rapid de la o expresie de plăcere la una de durere. Ţinea capul lăsat pe spate şi ochii închişi strâns.

Părea să se fi dus în altă parte. Undeva în interiorul lui. Alex se întrebă în ce călătorie plecase mintea lui. Dacă era cu ea sau cu altcineva. Sau poate că fusese transportat într-un tărâm unde nu existau nume sau fete, ci numai senzaţii.

Un mârâit primordial şi gutural se eliberă cu forţă printre dinţii lui încleştaţi. Trupul i se cutremură cu eliberare. Simţi o căldură lichidă revărsându-se peste degetele ei. El îi dădu drumul la mână, iar ea îl mângâie uşor, la fel de fascinantă de felul în care i se înmuia mădularul pe cât fusese de tăria lui.

— Alexandra, răsună o şoaptă răguşită.

Mâna lui alunecă spre părul ei şi îşi împletici degetele în părul desfăcut, apropiind-o pentru un sărut.

Oriunde călătorise mai devreme, acum se întorsese. Se afla din nou acolo. Cu ea.

În timp ce respiraţia lui revenea la un ritm normal, Alexandra cugetă asupra opţiunilor pe care le avea. Să zică un „mulţumesc” rapid şi să fugă în camera ei? Să se prefacă brusc că adormea şi să se strecoare apoi în mijlocul nopţii? Ambele variante i se păreau sub demnitatea ei.

În schimb, se întoarse pe o parte, cu faţa spre el. Dacă îl evita acum, lucrurile ar fi devenit şi mai ciudate.

Ceea ce se întâmplase între ei trebuia să fie confruntat şi discutat.

El rămase privind spre tavan.

— A fost… a fost incredibil!

Ea zâmbi, încântată de satisfacţia lui şi un pic mai mândră de sine.

Până când el continuă să vorbească:

— Şi atât de necugetat. Complet nepotrivit. De neiertat din partea mea. Se ridică, îşi puse pantalonii şi se întinse după o batistă cu care să şteargă orice dovadă a întâlnirii lor. Îmi pare rău, Alexandra. Ar trebui să te duci sus în camera ta şi o să fim de acord că asta nu s-a întâmplat nicio…

— Nu, zise ea hotărâtă, sărind în picioare. Să nu îndrăzneşti să spui că asta nu s-a întâmplat niciodată! Pentru că *s-a întâmplat.* Şi mă bucur foarte mult că s-a întâmplat. Şi vreau să se mai întâmple.

— Serios?

Oare aceea putea să fie o urmă de nesiguranţă şi de nelinişte în ochii lui?

Bineînţeles că nu. Craii scandaloşi şi infami nu erau nici nesiguri, nici nelinişti cu femeile. Şi nu cu femei ca Alexandra.

— Da, foarte serios, îl asigură ea. Îmi doresc asta.

„Îmi doresc asta. Te vreau pe tine. Vreau să mă simt dorită. Chiar dacă numai pentru scurtă vreme!”

Alexandra ştia că ignora posibilele dezavantaje ale *legăturii amoroase* pe care ea o propusese. Fără îndoială, existau multe pericole. El ştia cum să prevină atât sarcina, cât şi ataşamentul emoţional. Ea, pe de altă parte, nu putea fi sigură decât de evitarea primei probleme. După întâlnirea lor de la librărie, fusese luni întregi îndrăgostită de el, numai după o conversaţie scurtă şi umilitoare, când îi văzuse ochii verzi şi zâmbetul fermecător. După o vară întreagă de lecţii senzuale, nici nu voia să se gândească ce fel de fantezii aveau să înflorească în imaginaţia ei.

Dar visurile exact asta erau – visuri. Şi avea tot restul vieţii la dispoziţie ca să le uite.

Dar s-o ajute Dumnezeu, pentru că nu credea că avea să uite vreodată – oricât de mult ar fi trăit pe acest pământ – imaginea de acum din fata ochilor ei!

Sub privirea ei, Chase începu să ridice marginea patului, salteaua şi cadrul greu, ca să le împingă înapoi în dulap, unde le era locul. Muşchii puternici ai braţelor erau etalaţi în mod minunat.

Se flexau.

Se încordau.

Erau luminaţi de limbile de ambră ale flăcărilor lumânărilor. Dumnezeule, era un bărbat superb!

Mârâitul lui gutural din pricina efortului o scoase din reverie. „Trezirea, Alexandra! Poate că ar trebui să-l ajuţi”.

Se grăbi să-l ajute să pună salteaua la loc, să plieze picioarele de lemn şi să încuie dulapul. După ce reuşiră, se întoarseră să se uite unul la celălalt, odihnindu-şi câte un umăr de uşile închise ale dulapului.

— Deci ne-am înţeles? Cu continuarea… lecţiilor?

El îi cercetă o clipă chipul.

— Dacă eşti sigură că asta îţi doreşti…

— Absolut sigură. Şi în plus, e o idee bună. Singura alternativă este să ne evităm tot timpul şi să devenim tot mai frustraţi. Şi nu ar fi bine pentru nimeni din casă. Aruncă apoi o privire prin cameră. Şi datorită efortului tău, avem un loc privat şi izolat pentru întâlniri.

— Trebuie să redenumesc locul…

— De ce? Peştera Poftelor Trupeşti nu i se mai potriveşte? Parcă ai comandat deja o placă.

— Dacă îţi dau astfel de lecţii, cred că are nevoie de un nume mai… potrivit. Şcoala Senzualităţii, propuse el. Clasa Orgasmului. Sau poate… Biroul Orgasmelor?

— Orice e mai bine decât Pivniţa Virilităţii, zise Alex zâmbind. Îi fusese dor de dialogurile acestea spirituale. Se uită apoi spre şemineu. Bănuiesc că nu vrei să dai jos coarnele de cerb, nu?

— Dar ce ai tu, de fapt, cu coarnele de cerb?

— Cred că ar putea fi înlocuite cu ceva mai primitor. Poate un peisaj frumos, zise aruncându-i o privire

tachinătoare. Sau o mostră de lucru manual? Acestui loc i-ar prinde bine atingerea unei femei.

El o apuca de talie şi o trase în braţe.

— E un singur lucru în camera asta care are nevoie de atingerea unei femei…

Oh, mârâitul acela seducător din vocea lui îi trimitea fiori incredibili prin tot corpul!

— Desigur, zise ea, pe cea mai fermă voce de guvernantă. Şi este de la sine înţeles că trebuie să fim complet şi absolut discreţi.

— Nu-ţi face griji. Nu vor şti niciodată. De ce crezi că am pus lambriuri noi pe pereţi? Ca să nu scape niciun sunet. Draperiile sunt suficient de groase ca să ţină lumina afară. Iar uşa, zise încuviinţând din cap spre uşa ce dădea spre bucătărie, are trei zăvoare.

Dar se părea că niciunul dintre acele trei zăvoare nu era închis în acea clipă. Uşa se deschise tare de perete.

— Domnule Reynaud? Domnişoară Mountbatten? întrebă Daisy, frecându-se la ochi în timp ce dădea buzna în cameră.

Alexandra sări un pas în lateral, punând o distanţă considerabilă între ea şi Chase şi îşi strânse braţele în jurul cămăşii de noapte sfâşiate.

— Daisy! Ne-ai speriat!

— Nu vă găseam!

— Şi acum ne-ai găsit. Aşa că hai înapoi în pat!

Fata se uită de la Alex la Chase.

— Ce faceţi aici jos în mijlocul nopţii?

— Oh, doar stăteam un pic de vorbă. Despre… tărăgănă Alex, căutând în minte un subiect adecvat. Despre lucrul manual.

Ar fi fost un răspuns excelent dacă Chase nu ar fi vorbit în acelaşi timp cu ea:

— Coarne de cerb.

Daisy se încruntă confuză.

— Lucru manual pentru coarne de cerb, zise Chase cu glas ferm şi autoritar. Este o veche tradiţie de lucru manual în Laponia finlandeză.

Alex se uită la el cu ochii cât cepele.

„Lucru manual pentru coarne de cerb?”

El ridică din umeri.

— M-am tot interesat despre şcolile de acolo, după cum ştii. Aşa că este un subiect educativ important. Unul care nu mai putea aştepta până mâine-dimineaţă.

Alexandra se duse spre fată.

— De ce te-ai trezit, scumpo?

— Millicent are o mică obstrucţie intestinală.

— Vai, mie! În cazul acesta ar trebui să ne grăbim să-i facem o infuzie de ceai de cruşin, nu-i aşa? Aruncă apoi o privire prudentă spre Chase. Ai vrea şi tu o ceaşcă de ceai?

— Mulţumesc, nu.

Cuvintele lui o dezamăgiră pe Alex. Poate că întreruperea lui Daisy îl făcuse să se răzgândească şi avea de gând să pună capăt aranjamentului lor, înainte să fi început măcar cum se cuvenea, în schimb, el căută ciocanul, îl luă şi zise:

— Eu am de montat un zăvor. Al patrulea.

— Ah… şopti Alex, zâmbind şi încuviinţă din cap. Bine atunci.

Capitolul 20

Alex se trezi din nou în mijlocul nopţii tremurând din toate încheieturile şi cu buzele uscate şi crăpate de sete.

Cumva, episoadele acelea veneau şi treceau într-un ritm insidios, dispărând suficient de repede ca să uite de ele şi să se simtă în siguranţă, înainte de a apărea din nou cu o răzbunare crudă. Încă era prizoniera trecutului şi renunţase de mult la încercarea de a se elibera. Tot ce putea face era să ţină un pahar plin cu apă pe noptiera de lângă pat. Bău în grabă aproape tot paharul şi păstră un pic de apă cu care să ude o cârpă şi să îşi şteargă gâtul de sudoare.

Răsăritul începea să-şi facă lent prezenţa în casă. Ştia

că nu mai putea adormi şi că fetele aveau să se trezească peste câteva ore – sau cel puţin aşa spera.

Din moment ce era trează, se hotărî să se îmbrace şi să se ducă în linişte până jos. Chiar şi după atâtea săptămâni, tot rămăseseră părţi din casă pe care nu le explorase încă.

Biblioteca, mai exact.

Iar camera aceea o chema. De fapt, orice încăpere plină de cărţi o chema, dar această bibliotecă părea precum cântecul de sirenă.

Poate că avea noroc şi undeva printre rafturile acelea se regăsea copia ei pierdută din cartea lui Messier, *Catalogul despre constelaţii şi nebuloase.* Cartea pe care i-o luase după prima lor ciocnire de la librăria Hatchard. Aceeaşi pe care îşi imaginase că el o ţinuse ascunsă în buzunarul de la piept, în timp ce sperase cu ardoare să o revadă.

Simţi cum i se strânge stomacul din pricina acelei amintiri.

Începu căutările pe raftul cel mai de jos, cercetând întreaga întindere a bibliotecii înainte de a se muta mai sus. Până când ajunse la cel de-al patrulea raft, deja stătea proptită pe vârfurile picioarelor şi abia dacă reuşea să descifreze titlurile. Al cincilea – şi cel mai de sus, de altfel – era mult dincolo de putinţa ei.

Se uită în jur după o scăriţă de bibliotecă sau un scăunel, însă căutările ei se dovediră inutile. Dezamăgită, dar nu gata să renunţe, împinse o canapea mică în dreptul rafturilor şi se cocoţă pe ea.

Mult mai bine.

— Bună dimineaţa.

Alexandra se dezechilibră. Şi se prinse cu mâinile de bibliotecă. Pentru o clipă, rămase balansându-se şi răsucindu-se în aer. Nu avea decât o singură opţiune – să-şi dea drumul la mâini şi să aterizeze pe podea. Ştia că trupul ei avea să supravieţuiască acelei căderi, chiar dacă nu se putea spune acelaşi lucru despre demnitatea sa. Era o distanţă de numai o jumătate de metru până la podea.

„Hai, fă-o atunci! Cu cât stai mai mult aşa atârnată, cu atât arăţi mai ridicol!”

Cu toate acestea, chiar în clipa în care dădu drumul la mâini, rafturile, care deja scârţâiau sub greutatea cărţilor, cedară trase de trupul ei.

Ateriză pe podea cu un zgomot surd. Şi apoi un raft întreg de cărţi se prăvăli peste ea.

Alex se ghemui, ascunzându-şi capul sub braţele încrucişate şi aşteptă să se termine. Tresări în timp ce volume întregi se prăbuşeau deasupra ei. Câteva dintre volumele mai grele o loviră cu suficientă forţă ca să o facă să ţipe.

Loviturile cărţilor încetară în cele din urmă.

Ridică prudentă capul şi se uită în sus. Poate că biblioteca îşi vomitase ultimele manuale de cunoaştere legate în piele.

Nu. Nu era cazul. Mai era o carte acolo. Un volum imens şi formidabil, de mărimea unei enciclopedii, legat în piele vişinie. Şi sub privirea ei îngrozită, alunecă şi acesta pe raftul lucios din lemn de nuc, îndreptându-se direct spre capul ei.

Alexandra se feri, închise ochii strâns şi se pregăti sufleteşte pentru ce era mai rău. Cu toate acestea, în loc de *bubuitura* sfărâmătoare de craniu care s-o arunce în inconştienţă, auzi doar un *poc* surd.

— Pe toţi sfinţii! Zi-mi că eşti vie sub toate alea!

— Da, sunt, zise ea cu glas slăbit. Deşi în clipa aceea ar fi preferat la fel de mult să nu fie. Cât privea moartea, aceasta cu siguranţă ar fi fost una blândă. Existau modalităţi mult mai urâte de a-ţi întâlni sfârşitul, decât să fii îngropat de viu în literatură. Iar Daisy i-ar fi putut enumera cu uşurinţă peste douăsprezece.

Când dădu să se ridice, Alex se pomeni ajutată de o mână mare şi puternică, care se strecură la subraţul ei.

Chase.

El dădu deoparte cartea pe care o prinsese, iar Alex o privi aterizând peste restul mormanului. Probabil prinsese enormitatea aceea cu o fracţiune de secundă înainte de a-i

strivi creierii.

Şi nu era deloc o exagerare că îi salvase viaţa. Şi în cel mai bun caz, o salvase de la o durere de cap sfâşietoare.

Se ghemui lângă ea.

— Crezi că ţi-ai rupt ceva?

— Nu, nu cred.

El îi cercetă privirea.

— În ce lună suntem?

— Iulie.

— Şi ce zi a săptămânii e?

— Miercuri.

— Câţi năsturaşi are rochia ta la spate?

— Nu ştiu. Cine ar sta vreodată să numele astfel de lucruri?

El ridică din umeri, fără nicio ruşine.

— Eu.

— Da, sigur că da… murmură ea, dându-şi după ureche o şuviţă rebelă. Sunt bine, mulţumesc. Doar că m-ai speriat.

— Cred şi eu. Chase Reynaud într-o bibliotecă? Şi nici mai mult, nici mai puţin, căutând registre lipsă de-ale moşiei. Cine *nu* ar fi surprins?

— N-am vrut să spun că…

Dar el flutură din mână neglijent, oprind-o din tentativa de a-şi cere scuze.

— În acelaşi timp, am băut mult vin şi am avut o grămadă de gânduri indecente, aşa că nu am făcut ceva complet neobişnuit. Coborî apoi vocea într-o şoaptă provocatoare: Dacă scotoceai după romanele erotice, să ştii că sunt ascunse în spatele celor bisericeşti, zise făcându-i semn din cap spre cealaltă parte a bibliotecii. Al doilea raft de jos în sus, chiar acolo…

Alexandra se îmbujoră de ruşine.

— Nu asta căutam.

— Să ştii că nu mi-aş schimba părerea despre tine în rău dacă asta căutai. Eu le citesc tot timpul.

— Mda, azi nu cred că ar fi deloc potrivite scopurilor

mele. Căutam materiale noi de citit pentru fete, zise lăsându-se în genunchi şi începând să adune cărţile căzute.

El i se alătură ca să o ajute.

— De ce? Am cumpărat o groază de cărţi de şcoală lunile trecute.

„Da, ştiu. Eram acolo, la Hatchard. Şi atunci m-ai făcut să-mi scap toate cărţile de mână. De fapt, cred că e posibil să fi purtat aceeaşi rochie ca acum…”

Amintirea aceea fu o rememorare bine-venită. Indiferent ce făceau ei doi în întunericul nopţii, nu se schimbase nimic. Aveau doar un aranjament fizic temporar. Şi nu trebuia sub nicio formă să îşi facă speranţe pentru ceva mai mult.

— Mda, ei bine, Rosamund a citit deja toate cărţile alea de vreo zece ori, iar Daisy are nevoie de altfel de materiale. Ceva potrivit cu interesele ei.

El se ridică şi se uită la raftul rupt, după care trase încet lemnul despicat.

— Hm… Pare-se că a putrezit de tot, afirmă el. Trebuie să înlocuiesc scândura aia.

— Bun. Atunci nu trebuie să-mi cer scuze. Ai putea chiar să-mi mulţumeşti că ţi-am găsit un nou proiect, zise ea ridicându-se. Uite, spuse frunzărind o carte de anatomie umană. Asta ar fi perfectă pentru Daisy, pentru doctorul din ea.

— Pentru *groparul* din ea, cred că vrei să spui.

— Doar uite-te la detaliile din ilustraţiile astea, rosti Alex, venind mai aproape de el şi înclinându-se uşor, ca el să se poată uita peste umărul ei.

El se întinse pe deasupra braţului ei şi dădu pagina. Şi făcând asta, îi atinse uşor umărul cu antebraţul.

Deja îi putea simţi respiraţia mângâindu-i urechea.

Alex se uita la reprezentarea lineară a sistemului respirator. Poate că ilustraţia aceea o putea ajuta şi pe ea să identifice cu exactitate care părţi din propria anatomie o făceau să respire greu, mai ales în apropierea lui.

— Am fost şi eu interesat de anatomie în copilărie, murmură el. Şi mi-am continuat studiile până la

universitate.

— Serios?

— Oh, da! Mi s-a părut absolut fascinantă. Doar că eu, unul, am învăţat mai mult din viaţă decât din cărţi. Luă apoi volumul din mâna ei şi îl lăsă deoparte. Ştii ceva? De fapt, cred că e timpul pentru altă lecţie.

Termină ce avu de zis, după care o răsuci spre el şi îi captură gura într-un sărut fierbinte. Mâinile lui făceau mişcări ample şi posesive, mângâindu-i sânii, coapsele şi şoldurile. Trezindu-i la viaţă fiecare terminaţie nervoasă din corp, în aceeaşi măsură în care răsăritul trezea pământul.

Iar când rupse sărutul, în ochii lui strălucea o licărire diavolească. O împinse să meargă cu spatele, până când se lipi cu şira spinării de corpul de bibliotecă.

Şi apoi se lăsă în genunchi.

*

Chase simţea cum i se înfiora pielea cu anticipare. Aşteptase mult timp momentul acela.

— Chase, şopti ea… Chase, ridică-te…

Să se ridice? Ba pe naiba! Abia se stârnise, îi adună fustele cu ambele mâini, ridicându-le suficient de sus ca că se poate strecura sub ele. Fustele ei vaporoase căzură în jos în jurul lui. Miroseau a scrobeală şi a săpun şi aveau un iz slab de apă de flori de portocal, pe lângă aroma îmbătătoare de mosc de pe pielea ei. Materialul drapat în jurul lui era templul secret şi ascuns al unei zeiţe păgâne, iar el era un credincios habotnic, căzut în genunchi în faţa ei.

Cu toate acestea, ofranda la care se gândea el nu era sub nicio formă un sacrificiu.

Îşi alunecă mâna în jos pe una dintre gambele înveşmântate în ciorap, îi îndoi piciorul de la genunchi şi i-l aşeză pe umărul lui. Iar după aceea o apucă de şolduri şi îi înclină pelvisul în faţă.

Gata. Acum era complet deschisă pentru privirea lui. Pentru atingerea lui. Pentru sărutul lui.

Îşi atinse nasul de coapsa ei goală, simţindu-i pielea mătăsoasă. Începu de la nivelul jartierei ei şi îi depuse sărutări în sus pe coapsă, într-o linie dreaptă spre mugurul ei.

I se încordă coapsa.

Se zvârcolea în strânsoarea lui.

— Ce faci?

Chase decise că răspunsul cel mai bun era o demonstraţie. Îşi alunecă degetul mare spre mugurul ei, deschizând-o cu o atingere blândă. Şi apoi se aplecă spre căldura ei, trecându-şi limba peste şanţul dulce şi mătăsos.

Ea smuci şoldurile şi-l lovi fix în rinichi.

— Chase… Mâinile ei se încolăciră în grabă în jurul spatelui şi umerilor lui, împreunându-se pe creştetul capului. Şi îl scuturǎ un pic. Chase… Nu putem face asta. Nu aici!

— Ba sigur că putem. Nu ştia dacă ea îl auzise, dat fiind faptul că vocea îi era înăbuşită de fuste, iar gura lui avea lucruri mult mai plăcute de făcut decât să vorbească. Exploră cu blândeţe comoara din faţa lui, cu atingeri blânde ale limbii, oferindu-i timp să se obişnuiască cu senzaţia.

Alexandrei i se tăie respiraţia şi se zvârcoli din nou.

— Este foarte greşit ce se întâmplă…

El rânji sub fustele ei.

— Şi tocmai asta face să fie atât de bine.

— Ar putea intra o servitoare în orice clipă…

— Atunci nu mă mai întrerupe.

Degetele ei încă erau în părul lui, dar măcar încetă să se zbată. Chase se întoarse la ceea ce făcea. Găsi mugurul umflat şi îl atinse cu limba.

Alexandrei îi scăpă un suspin erotic.

„Exact! Asta e! Lasă-te în voia plăcerii! Abandonează-mi-te!” Îşi alunecă palmele pe fundul ei, apucându-i strâns fesele cu ambele mâini şi trăgând-o mai aproape, pentru a săruta, a linge, a suge şi a degusta mai bine. Ascultându-i reacţiile, îşi dădu repede seama ce o făcea să suspine, să geamă, să scâncească şi să-şi înfigă unghiile în scalpul lui.

— Chase…

Auzindu-şi numele atât de uşor rupt de pe buzele ei era cel mai mare triumf dintre toate. Îi spunea clar că pentru ea nu era un amant anonim, ci un bărbat important – unul cu care avea să împartă cele mai intime locuri şi senzaţii. Un bărbat pe care îl considera demn de trupul şi de plăcerea ei. Şi, chiar dacă nu avea să fie niciodată demn de inima sau de mâna ei, era suficient.

Sau cel puţin îşi putea spune că era suficient.

Ea începu să mişte încet şoldurile, căutând mai multă atingere şi dorindu-şi un ritm mai alert. Un muşchi din coapsă îi tresări, iar el realiză că se apropia de orgasm.

„Termină! Hai, termină pentru mine…”

Încă vreo câteva atingeri zburdalnice ale limbii, şi ea explodă. Orgasmul veni cu gemete tremurătoare, când ea se propti pe capul şi pe umerii lui. Iar el nu opri până când plăcerea ei nu se diminuă – nici măcar atunci nu îi venea să se dezlipească de ea. Îşi lipi gura de coapsa ei, sugând-o şi muşcând-o încet, până când îi apăru o vânătaie rozalie pe carnea fragedă.

Gata. Acum îşi lăsase pecetea pe corpul ei: „Chase Reynaud a fost aici.”

Odată ce respiraţia ei se linişti şi piciorul atârnat pe umărul lui se înmuie, ieşi de sub fustele ei şi se ridică atent în picioare, susţinându-i greutatea în timp ce făcea asta.

Dumnezeule, era absolut splendidă! O îmbujorare senzuală îi cuprinsese gâtul, pieptul i se ridica şi se cobora în ritmul unor respiraţii adânci, iar ochii umbriţi se uitau în sus la el printre gene negre şi dese ca un evantai oriental. Avea părul ciufulit la spate din pricină că se frecase de rafturile corpului de bibliotecă. Lumina zorilor îi picta chipul în nuanţe de roz şi de auriu.

— Eşti… suspină ea. Îngrozitor.

— Şi tu eşti, zise el, lipindu-şi buzele de fruntea ei, absolut delicioasă. Apoi o sărută pe gât. Splendidă. Colţul gurii lui se arcui într-un rânjet scandalos. Irezistibilă.

Se aplecă spre ea, flămând pentru mai mult.

Dar ea îşi aşeză mâna pe pieptul lui, ţinându-l în loc.

Chase făcu un pas în spate, după care ridică privirea,

cercetându-i expresia de pe chip.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea, udându-şi buzele. Doar că…

— Hidropizie…

Chase se întoarse brusc, căutând sursa acelui diagnostic brusc. „Poftim?”

Rosamund stătea pe coridor.

— O să fie hidropizie astăzi, repetă ea. Înmormântarea e pregătită.

— Corect, rosti el, trecându-şi mâna prin păr. Eu şi domnişoara Mountbatten doar ne…

— Ne uitam pe cărţi, termină Alex.

— Normal, zise Rosamund aruncându-le o privire curioasă. Doar asta fac oamenii într-o bibliotecă, nu?

— Exact, afirmă ferm Chase. Ia-o înainte, atunci. Venim şi noi direct sus.

Odată ce Rosamund plecă, el şi Alex făcură schimb de priviri uşurate.

— A fost pe aproape, zise el.

— Mult prea aproape…

— Sunt de acord.

— Dacă ar fi ajuns cu trei minute mai devreme, Chase, imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat!

— Nu, zise el scurt şi ferm. Refuz să-mi imaginez asta şi nu mă poţi obliga. Se dădu apoi la o parte, ca ea să o ia înaintea lui, în timp ce plecau.

— Ai dreptate. Nu are sens să ne mai facem griji acum, spuse ea aranjându-şi coafura în timp ce mergea. Hidropizie, serios? Credeam că e o boală a bătrânilor.

— Da, ştii ce se spune. Numai cei din lemn mor tineri.

Alex se opri în mijlocul coridorului şi izbucni în râs.

— Asta, şuieră ea, a fost o glumă îngrozitoare. Teribil de îngrozitoare!

— O fi fost, dar te-a făcut să râzi, nu?

„În cele din urmă”.

Capitolul 21

— Chase? Chase!

El îşi smulse privirea de la ceas.

— Hm?

— Şi...? Barrow îl privi nerăbdător. Ce aveai de gând să faci în legătură cu exploatarea minieră?

— Ce exploatare minieră?

— Cea despre care discutăm de o oră. Cărbunele din Yorkshire. Îţi spune ceva treaba asta?

— Ah, da. Corect. Cărbunele. Scuze.

Nu memoria era problema lui Chase. Poate că era prea bună fiindcă i se învârteau şi i se înghesuiau prin minte tot felul de amintiri. Problema era că în acele amintiri Alexandra se afla sub el, goală şi strângând cearşafurile de extaz. Chiar dacă trupul lui era fizic în birou cu Barrow, mintea îi era jos, în sanctuar. Care nici măcar nu se mai putea spune că era sanctuarul lui. Pentru că în ultimele două săptămâni fusese sanctuarul *lor.*

Chase se îndreptă în scaun şi frunzări raportul din faţa lui.

— Mai aşteaptă cu minele, mai ţine-le! Rezerva nu-i nici pe departe epuizată, iar cererea de cărbune o să crească.

— Sunt de acord. Barrow înmuie peniţa în cerneală şi se aplecă la biroul de scris. Chase, ştiu că nu-ţi place să se amestece cineva în treburile tale personale, dar asta e ceva diferit. Trebuie să încetezi.

— Ce să încetez?

— Orice faci cu domnişoara Mountbatten.

Chase îi aruncă o privire tăioasă.

— Ce te face să crezi că aş face ceva cu domnişoara Mountbatten?

— E, haide acum, zise Barrow, lăsând jos peniţa. Ori de câte ori se află în încăpere, vă aruncaţi unul altuia

priviri… flămânde. E evident că se întâmplă ceva.

— Nu e deloc evident.

Barrow ridică din sprâncene, iar Chase realiză prea târziu că se dăduse de gol.

— Nu la asta mă refer. Nu e nimic evident pentru că nu are ce să fie… Nu se întâmplă nimic între noi.

— Lucrările la sanctuarul tău de gentleman par să se fi oprit. Nu mi-ai mai cerut nicio părere cu privire la aşternuturile de mătase sau la tablourile erotice de pe pereţi…

— De fapt, chiar voiam să îţi cer părerea despre uleiuri parfumate senzuale, zise Chase sec, dar apoi am decis să nu-ţi stric surpriza cu cadoul de Crăciun.

Cineva bătu la uşă.

— Cha… începu Alexandra, băgând capul pe uşă. Dar închise imediat gura şi se îmbujoră când văzu că nu era singur. Oh, domnule Barrow, nu ştiam că eşti aici. Mii de scuze pentru deranj.

— Nu-i niciun deranj, zise Barrow, aruncând o privire plină de subînţeles în direcţia lui Chase. Se pare că nu discutam despre nimic.

— Ei bine, dacă este aşa, spuse Alex, intrând în încăpere. Domnule Reynaud, mă gândeam că ai vrea să ştii că Rosamund şi Daisy sunt pregătite.

Pregătite? Pregătite pentru ce?

Încă o dată, Chase părea să-şi fi pierdut complet facultăţile mintale. Pentru că ea stătea în pragul uşii, îmbrăcată într-o rochie galbenă vaporoasă şi destul de transparentă, iar singurul lucru care părea să conteze era cât de pregătit se simţea el s-o strângă în braţe.

Când o vedea, pur şi simplu i se tăia respiraţia.

Chase se ridică. Eticheta nu cerea ca un gentleman să se ridice în picioare când intra în încăpere o femeie din personalul său. Alexandra ştia asta, iar expresia de pe chipul ei reflecta în totalitate ciudăţenia gestului.

Dar lui Chase nu-i părea rău. Un bărbat se ridica în picioare când în încăpere intra o lady, o doamnă, regina lui sau o fiinţă angelică, iar ea se încadra în cel puţin o

categorie dintre acestea, dacă nu chiar în toate.

— Fetele sunt îmbrăcate şi le-am pregătit pentru ieşire. Când el nu răspunse nimic, ea adăugă: îţi aminteşti că le-ai promis o ieşire azi, nu? Am discutat despre asta acum două seri şi ai fost de acord. Ochii ei căpătară o strălucire senzuală când zise: Ba chiar cu destul de multă emfază.

Ce femeie obraznică! Numai diavolul ştia de câte ori auzise ea cuvântul *da* de pe buzele lui în oricare dintre ultimele seri. Probabil îl păcălise să fie de acord cu asta când era înnebunit de plăcere.

Chase replică:

— Eu şi Barrow avem foarte multe de făcut astăzi.

— Te rog, le-ai promis lui Rosamund şi lui Daisy! Fetele vor fi extrem de dezamăgite.

Le promisese deja? La naiba! Promisiunile încălcate erau ceva ce el evita cu orice preţ. Şi cea mai simplă modalitate de a le evita era să nu le facă de la bun început. În seara aceea, avea să o mustre straşnic pentru că făcuse promisiuni în numele lui.

Şi poate că o mică bătaie la fundul gol era întocmai ce trebuia pentru a se face înţeles clar.

Dar asta avea să fie mai târziu. Cât despre după-amiaza aceea, frumoasa rochie galbenă pe care o purta pur şi simplu implora prin fiecare fibră să iasă la plimbare. Îşi dorea să vadă briza fluturând materialul acela subţire în jurul picioarelor ei. Îşi dorea s-o vadă desfăcându-şi panglica bonetei cu o mână înmănuşată şi aruncându-i un zâmbet sfios.

Şi ceea ce nu-şi dorea sub niciun chip era să mai petreacă încă o după-amiază închis în birou cu Barrow.

— Lasă-mă o oră să fac nişte aranjamente, zise el. Şi spune-le fetelor că o să mergem în parc.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc, domnule.

După plecarea ei, Barrow se întoarse spre el şi zise sec:

— Oh, da, n-a fost evident deloc!

— Ştii, m-am tot gândit, zise Chase, întinzându-se să-şi ia haina şi *pălăria.* Chiar mi se pare că *petrecem prea* mult timp împreună.

— Nu pot să te contrazic, replică Barrow, bătând uşor cu peniţa pe marginea călimării şi continuând pe un ton sobru şi serios: Ai grijă, Chase. Ea nu e singura care riscă să fie rănită!

— Nu-ţi face griji. Fetele nu ştiu nimic.

— Nu mă refeream la fete, ci la tine.

Chase pufni scurt.

— Acum chiar că eşti absurd.

— Oare?

— Da, răspunse Chase ferm şi părăsi încăperea, părând mult mai autoritar decât se simţea.

*

— Am ajuns? se tângui Daisy, târându-şi picioarele pe cărarea aceea bătătorită.

Chase nici măcar nu încetini ritmul.

— Nu.

— Atunci ai putea să mergi mai încet un pic, îi sugeră Alex pe o voce mieroasă. De dragul fetelor. „Şi al meu!”

După ce se ţinuseră după el aproape o jumătate de oră, deja respirau greu şi transpirau sub soarele călduros de vară. Ajunseseră la jumătatea drumului spre centrul Hyde Park, unde cărările se lăţeau spre lacul Serpentine.

— Se poate cumpăra îngheţată din parc? întrebă Rosamund.

— Habar nu am, răspunse Chase.

— Ni s-a promis o clipă de răsfăţ, nu un marş militar.

Daisy se opri în mijlocul drumului.

— Millicent are dizenterie.

Chase mârâi nemulţumit.

— Ba nu, nu are. Se simţea perfect acum o clipă.

— Ritmul acesta de mers istovitor a fost prea mult pentru ea. Acum ar putea muri în orice clipă.

Alexandra hotărî să intervină:

— Poftim, zise, dezlegându-şi panglica de la ceafă, scoţând pandantivul cu corali şi legându-i-l la gât lui Millicent.

— Dar a fost al mamei tale.

— Millicent îl poate împrumuta pentru azi. Este deosebit de eficient împotriva dizenteriei. Iar domnul Reynaud promite să meargă un pic mai încet.

— De fapt, chiar nu mai avem mult de mers, zise Chase. Iată şi surpriza voastră, fetelor! Vă aşteaptă chiar acolo, pe mal.

Când Alex văzu spre ce arăta Chase, i se strânse stomacul într-un nod chinuitor. O barcă mică şi lucioasă plutea pe apă, ancorată de creanga unui copac de pe marginea lacului. Corabia aceea în miniatură fusese pictată în culori vesele şi arbora o pânză albă ca zăpada şi un steguleţ mic şi roşu.

— Adică… vrei să le duci pe fete la plimbare cu barca pe lac?

— Nu. O să patinăm pe lac. Da, normal că la o plimbare cu barca… Mă rog, dacă o poţi numi aşa, la cât de mic este lacul. Şi nu vreau să le duc numai *eu* pe fete. Pentru că vii şi tu.

— Oh… şopti ea, înghiţind apăsat, simţindu-şi gâtul ca şi când ar fi încercat să înghită o bucată de hârtie. Foarte frumos din partea ta, dar eu o să vă aştept pe bancă.

— Prostii, zise el, scoţându-şi haina şi agăţând-o pe o creangă înainte de a-şi rula manşetele. Pur pariu că mori de nerăbdare să ajungi din nou pe apă. Nu o să fie tocmai un voiaj pe mare, dar măcar e ceva. Doar asta pot să-ţi ofer deocamdată.

Dragul de el! Nu aranjase asta numai ca o ieşire pentru fete, ci şi ca pe un dar pentru ea. Acum putea înţelege motivul marşului său grăbit prin Mayfair şi prin parc. Fusese entuziasmat.

Lui Alex îi venea să plângă. Fiecare fibră a fiinţei ei urla de dorinţa de a evada. Cum putea să-l dezamăgească pe Chase?

„O să te foloseşti de judecata ta sănătoasă, asta o să

faci. Fii raţională! După cum a zis şi el, nu-i o navă comercială care se luptă cu valurile învolburate şi ameninţătoare ale unei furtuni sălbatice pe mare. Şi nu-i nici măcar o barcă de pasageri pe Tamisa. Este un schif pe lacul Serpentine, într-o marţi de august, exact în centrul Londrei. Nu ai niciun motiv întemeiat să-ţi fie frică, aşa că fă-ţi curaj şi du-te!”

Ea îl luă de mână.

Ochii lui se îndulciră imediat.

— Aşa te vreau!

Inima ei tresărea şi ţopăia la fel ca o panglică ce flutura în bătaia vântului.

Fetele se urcaseră deja la bordul schifului şi începuseră să se pregătească pentru voiajul lor inaugural ca piraţi adevăraţi. Millicent stătea ca o sirenă la prova bărcii.

În timp ce fetele desfăceau pânza mică a schifului, Alex le studia fiecare mişcare.

— Rosamund, îndepărtează-te imediat de la marginea bărcii!

Cu o mişcare aproape insesizabilă, Chase întinse braţul, cuprinzând-o de spate.

— Ia-ţi după-amiaza asta liberă, domnişoară Mountbatten. Astăzi te eliberez de responsabilităţile de guvernantă.

Îşi putea lua o după-amiază liberă de la a fi guvernantă. Dar nu îşi putea lua liber în după-amiaza aceea de la a fi ea însăşi. Era încă a ea fetiţa care tremura pe întuneric, prinsă între o ploaie mocănească rece şi marea înfometată de sânge. Încă era femeia aceea care se bâlbâia în librăria Hatchard, fermecată de nişte ochi verzi şi de aromele de mentă şi de lemn de santal.

Alex era tot Alex. Chase era tot Chase. Şi deja nu mai putea nega că era înnebunită după el, în ciuda faptul că avea toate argumentele raţionale posibile contra acestui fapt. Se amorezase complet de el din clipa în care se ciocniseră în librărie, iar acum nu-şi mai putea imagina că se putea elibera vreodată.

Iar dorinţa ei fără speranţă avea să îi aducă sfârşitul. Sau cel puţin sfârşitul oricărei judecate sănătoase.

— Am adus şi provizii, zise el, scoţând din buzunar un borcănel cu capac şi ridicându-l triumfător. Avem grog.

Fetele scoaseră câteva chiote. Chase desfăcu borcanul şi i-l dădu lui Daisy, care se chinui să îl ridice la buze.

— Nu-ţi face griji, îi şopti la ureche lui Alex. E numai apă amestecată cu melasă.

— O să le doară burta…

Chase apucă schiful de proră şi gemu când împinse barca de la mal. Atunci se auziră din nou chiotele fetelor, de data aceasta mai puternice şi însoţite cu urale. El îşi propti ferm un picior pe mal şi pe celălalt îl ancoră în barcă, ţinând schiful aproape.

Apoi îi făcu semn lui Alex.

— Haide, odată! Te ajut eu să urci.

Ea şovăia la nicio jumătate de metru de apă. Simţea cum creştea panica în interiorul ei. Inima îi bătea atât de tare încât ameninţa să-i iasă din piept şi nu mai putea auzi nimic, cu excepţia propriului puls frenetic.

„Nu pot! Nu pot face asta!”

— Serios, eu aştept aici. E prea mică pentru patru persoane.

— Ba nu e deloc, o contrazise Rosamund. E destul loc.

Daisy îşi aşeză mâinile în şolduri şi strigă:

— Domnule Reynaud, trebuie să o convingi să vină.

— Da, sunt de acord. Dacă nu vrea să vină de bunăvoie, atunci pirateria rămâne singura soluţie. Chase se aplecă, o apucă pe Alex de talie şi o ridică, smulgând-o din siguranţa malului şi ridicând-o spre barcă.

— Nu pot, zise ea. Te rog. Nu pot…

În timp ce Chase voia să o aşeze pe bancă, ea se agăţă de gâtul lui. Doar că Daisy o trăgea de fuste.

Alex începu să se zbată, neavând nimic în minte decât dorinţa de a se lupta pentru a ajunge înapoi pe mal. Barca se aplecă şi mai mult, înrăutăţind lucrurile. În panica ei frenetică, lovi puternic cu piciorul.

O lovitură care o nimeri pe Millicent şi o trimise zburând în aer.

Păpuşa ateriză în mijlocul lacului, cu un pleoscăit foarte zgomotos.

Daisy ţipa cât o ţineau plămânii.

La început, capul de lemn al păpuşii o ţinu la suprafaţa apei şi timp de câteva secunde părea că totul avea să fie bine – doar trebuia să vâslească iute cineva până în mijlocul apei pentru a o pescui cu un băţ lung şi nu avea să păţească mare lucru de pe urma întregii aventuri. În fond, supravieţuise deja după nenumărate încercări.

Dar, pe măsură ce corpul ei plin de lână începu să se ude, se petrecu ceva de neînchipuit.

Rezistenta, indestructibila şi temerara în faţa morţii Millicent – şi odată cu ea pandantivul cu corali al lui Alex – începu să se scufunde vertiginos.

— Nu! ţipă Daisy. Se îneacă!

Chase o lăsă pe Alex pe uscat.

— Nu sub privirea mea!

Îşi scoase cizmele şi haina în doar câteva secunde. Fără îndoială, un talent pe care-l dobândise în urma multor ani în care se dezbrăcase în grabă. Odată ce rămase doar în cămaşă şi pantaloni, Chase plonjă în apă.

Înotă până în mijlocul lacului, îndreptându-se direct spre zona în care dispăruse păpuşa. Se scufunda iar şi iar şi uneori chiar rămânea sub apă mai mult, probabil căutând, înainte de a ieşi la suprafaţă cu mâna goală.

De fiecare dată când se scufunda şi dispărea, Alex îşi ţinea respiraţia. Daisy era de neconsolat. Chiar şi Rosamund se ţinea strâns de Alex.

Se scufundase deja de şapte ori şi niciun rezultat. Cu siguranţă, începuse să obosească.

Alex îşi făcu palmele căuş în jurul gurii ca să-l strige:

— Domnule Reynaud! Vino înapoi la mal!

— Nu! îi strigă el, ca răspuns şi îşi dădu părul la o parte de frunte. Nu fără afurisita aia de păpuşă!

Se scufundă încă o dată şi de data aceasta rămase sub apă câteva secunde care părură cu o eternitate. Alex

era înspăimântată.

Poate că îl copleşise oboseala, ori leşinase din cauza lipsei de aer, ori se prinsese în rădăcinile de pe fundul apei… Erau nenumărate moduri în care un om putea muri în apă, iar ea fusese martoră la prea multe.

Păpuşile puteau fi înlocuite. În unele cazuri, chiar înviau. Şi poate că *pandantivul cu corali* era într-adevăr tot ce îi rămăsese de la mama ei, dar tot nu era un suflet viu, în carne şi oase. În clipa aceea nu mai conta nimic altceva. Nimic în afară de el.

— Chase! strigă ea.

În cele din urmă, el ieşi la suprafaţă. Nu în centrul lacului unde se scufundase, ci mai aproape de mal şi luând-o complet pe nepregătite.

Ieşi din apă ca la un soi de paradă, cu cămaşa transparentă lipită de trunchi şi cu părul lins pe spate. Precum zeul Poseidon care se ridica din mare, ţinând triumfător în mână o păpuşă udă leoarcă în locul unui trident.

Chase Reynaud, zeul lacului Serpentine.

Oh, şi ce să vezi? Părea complet pregătit să se bucure de o oarecare venerare.

Şi rânji la ea! Om îngrozitor ce era! Ca şi când nu ar fi speriat-o de moarte, iar ultimele zece minute fuseseră o obişnuită ieşire în Hyde Park.

Se apropie şi îi întinse păpuşa lui Daisy.

— A înghiţit destul de multă apă, dar cred că o să-şi revină.

Doar că, în loc să strângă păpuşa în braţe, Daisy se lipi de piciorul lui, agăţându-se de el cu mâinile şi cu picioarele. Alex îşi dorea să fi putut face acelaşi lucru.

Chase scutură din picior, iar Daisy îl strânse şi mai tare. Şi se uită spre Alex.

— Dintre noi toţi, tu eşti marinarul. Cum se scapă de o lipitoare?

*

Se simţea al naibii de bine să fie el eroul – chiar dacă era unul mic şi neînsemnat.

Cu toate acestea, în drum spre casă, strălucirea de triumf a lui Chase se transformă în epuizare fizică, dar şi mentală.

Când ajunseră acasă, Alexandra le grăbi imediat pe Rosamund şi pe Daisy în sus pe scări.

— Mai întâi faceţi baie, fetelor. Şi apoi cina.

Chase se gândi că era o idee excelentă. După ce se spălă de noroi, mâl şi apă împuţită de lac, luă cina în biroul lui şi deschise o sticlă de bordeaux ca să-i ţină companie în timp ce se uita peste un registru de acte ale moşiei.

Era aproape miezul nopţii când i se alătură Alex. Se părea că aleseseră amândoi activităţi similare – şi ea avea părul ud şi împletit după baie şi avea o carte sub braţ.

— Vin, oftă ea. Ce idee excelentă!

— Alătură-te, te rog. Salvează-mă de preţul fluctuant al porumbului din 1792!

Chase îi turnă un pahar de vin, pe care îl acceptă bucuroasă, dând pe gât dintr-o înghiţitură o jumătate de pahar. Îi rugase pe servitori să aprindă focul în şemineu în noaptea aceea, deşi era destul de cald.

— Nu eram sigur că o să cobori. Credeam că ai adormit şi tu.

— A fost destul de greu să le bag la culcare pe fete. A trebuit să le citesc o oră din *Robinson Crusoe* şi să le dau câte două porţii de budincă.

— Budincă? Dar eu am interzis budinca.

— Atunci data viitoare n-ai decât să le culci tu, îl tachină ea. Din moment ce ai cele mai bune metode.

— Bănuiesc că pot să trec cu vederea… de data asta.

— Şi oricum, după ce au adormit, aveam nevoie să mă liniştesc un pic, zise trecându-şi degetul pe gura paharului. Şi pentru asta nimic nu se compară cu o oră sau două de privit prin telescop. Când mă concentrez la stele şi la spaţiile dintre ele, toate celelalte griji se topesc în întuneric.

Chase ura faptul că ea avea griji, de orice fel ar fi fost.

Şi detesta şi mai mult faptul că multe dintre ele erau din cauza lui.

— Eşti un erou acum, zise ea.

— Eh…

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. A fost numai vina mea.

— Ba nu, a fost vina mea. Nu ar fi trebuit să te oblig să vii. Dar nu mi-am dat seama cât de înspăimântată erai, zise şi îi întâlni ferm privirea. Spune-mi ceva, de ce i-ar fi teamă de apă fiicei unui căpitan de corabie, care a crescut pe mare?

Spaima ei fusese într-adevăr palpabilă în după-amiaza aceea. O simplă şovăială ar fi fost de înţeles. Tatăl ei pierise pe mare. Dar o asemenea panică de netăgăduit? Poate că se întâmplaseră mai multe atunci…

Chase simţi imediat că ea nu voia să-i răspundă la întrebare. Şi hotărî să nu insiste.

— Şi eu sunt curioasă să aflu ceva, zise ea. De ce unui om care are un suflet bun şi este mai mult decât dispus să se arunce în apă pentru a salva o păpuşă zdrenţuită i-ar fi teamă să crească două fete orfane?

— Nu era doar păpuşa.

— Ştiu. Mulţumesc.

Alex atinse cu vădită uşurare şi recunoştinţă pandantivul cu corali pe care-l purta la gât. Şi el se bucura să îl vadă acolo unde îi era locul. Îl înnodase pe o panglică nouă – de data aceasta, de un albastru ca safirul.

— Eşti foarte priceput la treburile astea… continuă ea. La alinare, la afecţiune. Poţi fi un tutore excelent. Să rămână să locuiască cu tine ar fi de o mie de ori mai bine pentru ele decât să se ducă la ştiu eu ce şcoală cu internat.

— Poate că o să le placă la şcoală. Mie mi-a plăcut.

— Normal că *ţie* ţi-a plăcut. Anii tăi de şcoală au însemnat numai năzbâtii, sporturi şi studiul unor materii adevărate. Nu lucru manual şi etichetă socială. Tu ai fost învăţat să ieşi cu încredere şi să cucereşti lumea. Ele vor fi învăţate să locuiască într-un buzunăraş de satin. Şi, crede-mă, ştiu ce spun. Am fost şi eu la o şcoală de-asta. Şi, la fel

ca Rosamund şi ca Daisy, am fost trimisă acolo de rude care nu voiau să aibă de-a face cu mine.

— Asta e ceva diferit.

— Oare? Le respingi, asta faci. La fel ca toată lumea. Şi să nu crezi că nu simt şi ele asta. Iar dacă le trimiţi de aici, sigur nu vor mai avea încredere în nimeni niciodată. Ele nu vor decât atenţia ta, chiar nu înţelegi? Chiar dacă trebuie să te lege cu sfoară, să te stropească cu apă ori să născocească o înmormântare nouă în fiecare dimineaţă. Uneori, cred că Daisy face asta ca să aibă o scuză să te ţină de mână o dată pe zi. Ar trebui să observi felul în care se uită la tine Rosamund când eşti prea ocupat ca s-o vezi. Nu ar recunoaşte asta nici în ruptul capului, desigur, dar îşi doreşte cu disperare aprobarea ta. Se întinse să-l ia de mână. Ele te iubesc deja, Chase.

Cuvintele acelea îl zguduiră din temelii. Dar tot nu schimbau nimic. El nu putea şi nu trebuia să fie responsabil pentru siguranţa nimănui. Nici măcar dacă ţinea sau – să-l ajute Dumnezeu – daci o iubea pe persoana în cauză. Să cedeze în faţa dorinţei de a avea companie ar fi fost un lucru extrem de egoist din partea lui.

— E imposibil, Alexandra. De neconceput.

Ea oftă exasperată.

— Mereu spui asta…

— Şi am un motiv foarte bun pentru care o fac, zise el foarte ferm.

— Şi care este acest motiv foarte bun?

— Ultima dată când am promis să am grijă de cineva, a sfârşit mort!

Capitolul 22

„Mort?”

Alex îi cercetă ochii. Primul ei impuls fu de a-i ignora cuvintele, de a presupune că probabil exagera. Dar privirea lui intensă şi sfidătoare vorbea despre un soi de accident

sau de neînţelegere. Despre regret. Despre vinovăţie. Despre durere.

Oh, Dumnezeule, cât de multă durere!

— Povesteşte-mi, zise ea, transformând propoziţia aceea mai degrabă într-o cerinţă decât într-o rugăminte.

Orice secrete ascundea, Chase avea nevoie să le exteriorizeze înainte să-l devoreze cu totul pe dinăuntru.

— Chase, povesteşte-mi!

Atunci se auzi clopoţelul.

— Fir-ar să fie! murmură ea.

Chase fu şocat.

— Nu te-am auzit niciodată blestemând.

— Mă străduiesc pe cât posibil să evit orice fel de vulgaritate. Dar am crescut printre marinari. Fii sigur că ştiu să înjur.

Vizitatorul din miez de noapte abandonă clopoţelul în favoarea ciocănitului. Chase se uita în direcţia uşii ca şi când ar fi aşteptat să se deschidă singură, ca să-l scutească pe el, dar se păru că un servitor rezolvă problema. Vizitatorul nu mai aşteptă nicio introducere, ci dădu buzna în încăpere.

— Unde e Alexandra? ceru el să ştie morocănos.

— Am eu o întrebare mai bună, rosti Chase, păşind între ea şi intrus. Cine naiba eşti tu?

Alex zâmbi.

— Este ducele de Ashbury.

Pentru că nu avea cum să fie altcineva. Nu era ca şi când existau în Anglia doi duci înalţi, bruneţi şi impunători, care să poarte pe jumătate din corp semnele unui proiectil explodat la Waterloo. Faţa lui plină de cicatrici îi dădea lui Ash un aer intimidant, ba chiar înspăimântător. Dar Alexandra ştia că sub toate cicatricile acelea era un om tandru şi complet devotat soţiei, în plus, era un prieten bun.

— Ash… Alex ieşi din umbră şi se grăbi spre el, îmbrăţişându-l strâns, înainte ca el să poată evita asta. De ce ai venit la Londra? Sper că nu s-a întâmplat nimic cu Emma sau cu copilul…

— Emma şi copilul sunt foarte bine. Apoi privi peste

umărul ei, uitându-se încruntat în direcţia lui Chase. Cât despre motivul pentru care sunt în Londra, am venit aici ca să-mi plasez cizma în fundul unui ticălos.

— Dar credeam că ai renunţat la obiceiul acesta.

— Aşa am crezut şi eu. Dar angajatorul tău m-a făcut să nu renunţ. Am venit de îndată ce am aflat că te-ai mutat în locul acesta. Trecu pe lângă ea şi mărşălui spre Chase, ca să-l privească fix în ochi. Meriţi să ştii ce ticălos bun de nimic este!

— Da! exclamă imediat Chase. Se întinse şi-l apucă strâns de mână pe Ashbury, scuturându-i mâna viguros în semn de salut. *Mulţumesc!* Am tot încercat să-i spun şi eu, dar pur şi simplu n-a vrut să asculte.

Ashbury părea uluit de invitaţia lui Chase. Îi aruncă imediat lui Alex o privire care parcă spunea: „Ce naiba e cu ăsta?”

Dar Alex nu putu decât să ridice din umeri drept răspuns.

— Luaţi loc amândoi, zise Chase şi se duse la decantorul de coniac de pe bar. Ashbury, pot să te servesc cu un pahar?

— Mi-am adus singur, răspunse Ash, scoţând o sticluţă din buzunarul jachetei şi desfăcându-i dopul.

— Şi mai bine atunci, răspunse Chase, turnându-şi un pahar de coniac. Dar, te rog, continuă. Nu mă aştepta pe mine.

Alex se aşeză pe canapea, ştiind foarte bine că niciunul din cei doi nu avea să se aşeze până ce nu lua loc ea. Poate că nu erau tocmai exemple perfecte de domni cinstiţi, dar erau capabili să se comporte frumos când voiau.

Ash se aşeză pe un fotoliu, apoi se întoarse către Alex, ignorând complet gazda şi vorbindu-i pe un ton serios şi şoptit.

— Ascultă-mă bine, Alexandra. Omul acesta este un libertin. Ştiam despre reputaţia lui dinainte să capăt rănile pe care le am. Toată lumea ştie. Nu este bine-venit în nicio familie bună.

— Vezi? contracară Chase, trăgându-şi un scaun şi alăturându-se grupului. Exact cum ţi-am spus şi eu, domnişoară Mountbatten. Sunt cel mai detestabil dintre crai.

— Nu pot spune că eram neştiutoare în ce priveşte popularitatea domnul Reynaud în rândul doamnelor, zise ea prudentă.

— Te-a atins în vreun fel?

Oh, şi în ce fel! Dar ceea ce se întâmpla între ei nu era nicidecum treaba lui Ash.

— Nu, în niciun fel nepotrivit.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură.

— Ei, haide, haide, interveni Chase, schimbându-şi poziţia pe scaun. Fii sinceră, domnişoară Mountbatten!

— Sunt complet sinceră. Domnul Reynaud nu mi-a acordat niciun fel de atenţii nedorite şi nici nu a profitat de mine în vreun fel.

Ash părea suspicios, dar nu insistă asupra întrebării.

— Chiar şi aşa, escapadele lui sexuale sunt doar vârful icebergului.

— Oh, nici măcar nu i-am făcut cunoştinţă cu vârful, glumi Chase.

Nu aşa cum se cuvine, cel puţin.

— Ignoră-l, îi spuse Alex ducelui. Continuă, te rog!

— Acum trei ani, a existat o afacere suspicioasă şi sordidă cu vărul lui.

— Oh, chiar mă întrebam când o să ajungem la asta, replică Chase, luând o înghiţitură mare de coniac. Urmează partea bună, aşa că fii atentă!

Ash îi aruncă o privire iritată.

— Te superi? Purtăm o conversaţie.

— Presupun că te referi la fiul fostului duce, continuă Alex. Cel care ar fi trebuit să devină ducele, dacă nu ar fi murit.

— Vărul în cauză nu a murit pur şi simplu, continuă Ash. A fost omorât.

— Oh, nu cumva îl acuzi pe domnul Reynaud de

crimă?!

— Ar putea foarte bine s-o facă, zise Chase. Vărul meu nu a murit de mâna mea, dar se poate spune că eu l-am omorât.

Ashbury îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă ai de gând să mă întrerupi la fiecare zece secunde, n-ai decât să îi spui tu.

— Asta chiar nu-i o idee rea, zise Chase, lăsând deoparte paharul de coniac. Da, continui eu povestirea, Ashbury. Vezi că sunt câteva reviste sportive pe măsuţa de ceai dacă vrei să te amuzi cu ceva între timp.

Ash îşi drese glasul tare şi pe un ton indignat.

Chase se aplecă în faţă, proptindu-şi braţele pe genunchi ţi împreunând mâinile.

— Era cel mai mic dintre cei trei veri ai mei şi cel mai de seamă dintre toţi. Era mai degrabă potrivit să îmbrace haina preoţiei decât să devină duce. Dar vărul meu mijlociu a murit în război, iar cel mai mare a avut un accident la călărie la puţin timp după aceea. Şi apoi, dintr-odată... Anthony a devenit moştenitorul de drept. Avea doar 20 de ani, niciun pic de experienţă de viaţă, fiind nepregătit pentru preluarea titlului. Încă îi jelea pe fraţii lui şi era incredibil de naiv. Unchiul meu l-a trimis la Londra pentru un sezon. Eu trebuia să-i arăt oraşul, să-l prezint în societate şi să-l ajut să-şi facă prieteni. Şi am promis că o să am grijă de el. Chase se lăsă pe spate şi oftă. Şi am eşuat.

— Ăsta-i un rezumat foarte generos, interveni Ash scurt şi ironic.

— Ajung şi la detalii, Ashbury, ripostă Chase, apoi continuă: Probabil nu-i nicio surpriză pentru nimeni că ideile mele despre societate şi cultură erau un pic diferite de ale unchiului meu. Aşa că am început să-l duc pe vărul meu în cluburi. În... grădini ale plăcerii. La teatre. Atât respectabile, cât şi mai puţin respectabile. Pentru că avea nevoie să capete un pic de experienţă printre nobili. Şi suficientă încredere în sine ca să se descurce pe cont propriu. Într-o noapte, am început cu un club. Apoi ne-am

dus după dansatoarele de la operă. Până când am ajuns la salonul de jocuri de noroc, ne distram pe cinste. Privind în urmă, cred că era mai beat decât îmi dădusem eu seama atunci. Mă rog, la drept vorbind, nici eu nu eram tocmai sobru. Şi a plutit pe lângă noi o bucăţică de satin foarte apetisantă. Mie îmi plăcea să flirtez pe vremea aia. Iar ea era disponibilă. Şi mi-am zis că Anthony o să fie bine. Trebuia să înveţe să aibă grijă de el singur în cele din urmă, nu? Aşa că am plecat cu ea. După aceea nu l-am mai văzut viu pe vărul meu.

Alex era tentată să-i spună nişte cuvinte care să-l aline, dar nu voia să-l întrerupă când era limpede că avea foarte multe de spus.

— A acuzat un bărbat că a trişat la masa de blackjack. Omul a negat, dar Anthony n-a vrut să o lase baltă. Era genul de chestiune pe care puteam s-o rezolv în câteva secunde dacă aş fi fost acolo. Doar că n-am fost. Aşa că cearta lor s-a amplificat. Au ieşit afară şi… Chase îşi frecă faţa cu ambele mâini, iar când ridică din nou privirea, avea ochii roşii. Dacă aş fi avut grijă de el aşa cum am promis, l-aş fi putut salva.

— Poate că n-ai vrut să-l salvezi, zise Ashbury. Ba chiar se zvoneşte l-ai omorât cu mâna ta.

— Ash! exclamă Alexandra îngrozită.

— N-a fost nimeni care să fi văzut aşa-zisa luptă care a avut loc pe alee. Şi, în mod convenabil, Reynaud nu era de găsit.

— Ţi-am zis că eram cu o…

— Cu o femeie, da, da. Ce femeie zicea că era?

Chase îşi încleştă maxilarul, ca şi când nu voia să răspundă.

— Nu ţi-aş putea spune numele ei pentru că nu l-am aflat niciodată.

— Dar cât de convenabil!

Alexandra interveni:

— Cu siguranţă nu ai cum să crezi că şi-a omorât vărul cu sânge rece.

— Poate că nu. Dar suspiciunile nu sunt complet

nerezonabile. Sau complet nefondate. Fiind următorul la rând pentru titlul de duce, Reynaud era singurul care ar fi beneficiat direct de moartea vărului său.

— Aş crede că pleci urechea la genul acesta de bârfe, zise ea.

— Nu face altceva decât să expună faptele, spuse Chase. Chiar am beneficiat de asta şi sunt mulţi cei care suspectează că moartea vărului meu n-a fost un accident. Şi apoi, câţiva ani mai târziu, am obţinut autoritatea legitimă din partea unchiului meu. Prietenul tău nu este primul căruia i se pare incredibil cum am ajuns de la a fi al patrulea la rând pentru titlu la moştenitorul probabil, cu putere legitimă, totul în decurs de numai câţiva ani.

— Incredibil, într-adevăr, zise Ash.

— Dar să nu crezi zvonurile că boala unchiului meu este vreun fel de şiretlic. Când a văzut trupul neînsufleţit al celui de-al treilea fiu al său – şi singurul care rămăsese în viaţă –, a suferit pe loc un atac de apoplexie. Iar de atunci bătrânul a rămas paralizat şi e incapabil să vorbească, zise Chase plin de amărăciune. Aşa că, vezi tu, chiar nu aş fi avut cum să plănuiesc asta. Deşi, dacă te iei după bârfe, totul a fost bine în favoarea mea. E ceva ce am uitat să menţionez, Ashbury?

Ash se ridică în picioare.

— Doar partea în care eşti un ticălos infam, josnic şi mâncat de putregai până în măduva oaselor, amice!

Chase pocni din degete.

— Ah. Da şi asta. Orice ai zis acolo.

— Ashbury înjură în engleza lui Shakespeare, îi explică ea. Ducele se întoarse spre Alexandra şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Sper că acum îl vezi şi tu cu *adevărat,* Alex.

Să îl vadă *cu adevărat?*

Sugestia că Chase ar fi pus la cale un plan de a-şi ucide vărul şi de a obţine controlul legitim al moşiei de la unchiul său i se părea complet absurdă. Ştia că Ash adora scrierile lui Shakespeare. Dar asta nu era o punere în scenă a piesei *Richard al III-lea.*

Asta pe lângă faptul că, dacă ducele de Ashbury voia să o convingă de faptul că Chase era personajul negativ din povestea aceea, ar fi trebuit să trimită pe altcineva. Cineva care nu avea un trecut pătat de bârfe şi de zvonuri incredibil de neadevărate.

— Insultat prin toată Londra? Îmi pare incredibil de asemănător cu un alt om pe care-l cunosc. Şi la care ţin foarte, foarte mult. Un duce care nu cu mult timp în urmă rătăcea prin Londra, simţindu-se ca Monstrul din Mayfair.

— Asta e cu totul altceva.

— Şi totuşi, bârfele erau născocite şi la fel de false, zise Alex, clătinând apoi din cap. Ştii ce? Voi doi chiar aveţi foarte multe lucruri în comun. Ar trebui să fiţi prieteni.

— Puţin probabil, mârâi Ash.

— Nimeni nu ne-ar putea confunda vreodată, aprobă Chase.

— Sigur că nu, continuă Ash. Unul dintre noi este un monstru dezgustător, iar celălalt s-a speriat la Waterloo.

Ea vorbi peste protestele lor.

— Ar trebui să vă vedeţi. În clipa de faţă, sunteţi la fel de încruntaţi.

— Eu nu sunt *încruntat,* spuseră cei doi bărbaţi.

La unison.

În timp ce stăteau amândoi încruntaţi.

Alex însă nu rezistă să nu afişeze un rânjet îngâmfat.

— Ei bine, mie mi se pare că aveţi ceva în comun, şi anume credinţa că nu se poate avea încredere în mine şi nu pot să iau singură propriile decizii. Ash, nu ai de ce să-ţi fac griji. Ştii foarte bine că am fost mereu cea mai raţională din grup. Am capul pe umeri şi îmi ţin picioarele bine ancorate în pământ. Ştiu să am grijă de mine.

— Nu trebuie să rămâi aici cu el, Alex. Vino să locuieşti cu mine şi cu Emma! Am fi fericiţi să te avem lângă noi. Şi dacă ai dezvoltat dintr-odată o pasiune pentru a avea grijă de copii, atunci te putem pune şi la treabă.

— Apreciez foarte mult oferta, sincer. Dar nu pot să plec fără să termin treaba pe care am fost angajată s-o fac. Fetele au nevoie de mine. Ba, mai mult de atât, au nevoie

de el. Nu e deloc… îşi coborî glasul într-o şoaptă. Nu e deloc ce cred alţii că este. Nu e nici ce crede *el* că e.

— Nu ştii…

— Te rog, trimite-le toată dragostea mea Emmei şi copilului. Şi felicitări pentru că eşti un tată mândru, zise ea, sărutându-l pe obraz. Du-te acasă la familia ta!

Ashbury se înduplecă în cele din urmă.

Chase deschise uşa principală, ca o invitaţie deloc subtilă pentru duce să plece.

Dar înainte să iasă, i se adresă:

— Dacă o răneşti oricât de puţin, o să-ţi scot măruntaiele!

— S-a înţeles.

— Vorbesc serios, Reynaud. Ba, de fapt, ar fi o pedeapsă prea blândă pentru tine. O să te dau pe mâna pisicii mele.

— Pe mâna pisicii tale? repetă Chase, râzând. Ca să miaune un pic la mine, bănuiesc.

— Crede-mă! Nu vorbim despre o pisică obişnuită.

Alexandra interveni:

— Da, asta pot să confirm şi eu.

— O să te dezbrac până la piele, o să-ţi leg mâinile la spate, o să te ung cu somon pe părţile masculine şi apoi o să te încui cu ea într-o cămară. Şi după ce ţi-a făcut ferfeliţe boaşele, o să strivesc cu mâna mea ce a rămas din mădularul tău însângerat şi fără formă.

— Oh, Doamne! Chase chiar părea oarecum uluit. Imaginea pe care ai expus-o este incredibil de vie. Ai plănuit toată treaba asta special pentru mine sau ai o listă cu ameninţări înspăimântătoare pe care le foloseşti când ai ocazia?

— Doar ţine-te departe de ea, rege al apărătoarelor de boaşe, mârâi, apucându-l apoi pe Chase de gulerul cămăşii. Altfel, o să te fac să-ţi doreşti să nu te fi născut vreodată!

Dar Chase se desprinse nonşalant din strânsoarea lui Ash.

— Prea târziu pentru asta.

Capitolul 23

Când ducele plecă, luând cu el planurile de tortură felină, Chase se întoarse către Alexandra şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Ei bine, cu asta sper că s-a încheiat discuţia. Eşti convinsă?

— Convinsă de ce anume, mai exact?

— Că sunt cel mai îngrozitor tutore posibil. Că nu contează ce mi-aş dori să fac sau măcar dacă le iubesc pe fete. Dacă *ţin* la ele, ar trebui să nu îmi asum responsabilitatea de a avea grijă de fete.

— Ah, asta? Nu, nu sunt convinsă.

El îşi trase o palmă peste frunte şi mârâi.

— Haide, Alexandra, ce Dumnezeu?! N-am putut să am grijă nici măcar de un tânăr de 20 de ani. Nu a fost vorba de vărul meu, care s-a băgat în necazurile tinereţii. Am eşuat în încercarea de a-l ţine în viaţă.

Ochii ei se îmblânziră, iar vocea îi deveni mai caldă.

— Chase, îmi pare rău!

— Nu vreau să-ţi pară rău, la naiba!

— De ce să nu-mi pară rău? Ţi-ai pierdut vărul într-un act tragic de violentă. E normal să simt asta.

— Nu m-ai ascultat când vorbeam? I-am dat cuvântul unchiului meu. I-am promis că o să am mare grijă de el. Şi am încălcat promisiunea în cel mai îngrozitor mod cu putinţă, în cel mai îngrozitor moment cu putinţă. A fost înjunghiat în spatele unei spelunci de jocuri de noroc şi a sângerat până când a murit. Singur. Şi unde eram eu? Într-un han de cea mai joasă speţă, în pat cu o femeie al cărei nume nici măcar nu-l ştiam. Aşa că nu găsi scuze pentru mine.

Ea făcu un pas înspre el.

— Eu cred că…

— Vorbesc serios! exclamă el, întinzând mâna şi

ţinând-o la distanţă. Nu face asta, Alex. Nu încerca să mă ţii cu capul în poala ta, să mă pupi pe frunte, să mă mângâi pe păr şi să-mi spui că n-am nicio vină, iar totul a fost o neînţelegere.

Ea strâmbă din nas.

— Nu intenţionam să fac niciunul din lucrurile astea.

— Aha, şopti el. Bine, atunci. Foarte bine.

„La naiba!”

Ea se aşează pe canapea şi bătu uşor perna, făcându-i semn să vină lângă ea. Iar el se pomeni în imposibilitatea de a o refuza. Nimic surprinzător în asta. Nu putuse niciodată să reziste invitaţiei unei femei de a se apropia. Tocmai asta era problema lui.

Ea se întoarse cu faţa spre el, proptindu-şi cotul pe spătarul canapelei şi odihnindu-şi capul în palmă. Arăta superbă şi îngândurată. Şi de o mie de ori mai frumoasă, pentru că era gânditoare.

— Ai făcut o greşeală, zise ea. Una deloc mică. Una gravă, cu consecinţe teribile. Ai încălcat o promisiune pe care i-ai făcut-o unchiului şi l-ai lăsat singur pe vărul tău când ar fi trebuit să rămâi lângă el. Dar ai mânuit tu cuţitul care i-a vărsat sângele? Nu. Dar nici nu ai fost acolo ca să previi asta…

El înghiţi apăsat, simţind dintr-odată un nod în gât.

— Dacă te simţi vinovat, eu nu o să încerc să te conving să nu o faci. Ba, ca să fiu sinceră, te-aş respecta mai puţin dacă *nu* ai fi simţit niciun regret.

— Ce vrei să spui cu faptul că m-ai respecta *mai puţin?* Când ai început să mă respecţi?

— Nu sunt sigură. Dar s-a întâmplat la un moment dat. Şi, dacă nu aş fi simţit asta înainte, după felul în care te-ai aruncat în apă ca să o salvezi pe Millicent din Serpentine, cel mai probabil acela ar fi fost momentul.

— A fost pură încăpăţânare. Păpuşa aia blestemată nu putea să moară aşa definitiv. Nu dacă aveam eu un cuvânt de spus în privinţa asta.

Ea afişă un zâmbet vag.

— Ştiu. Şi tocmai de aceea cred că vei fi un tutore

excelent pentru fete. Pentru că ai făcut greşeli şi ai învăţat ceva din ele.

— Am învăţat, da. Am învăţat că nu se poate avea încredere în mine când vine vorba de o astfel de responsabilitate.

— În cazul acesta, singura ta responsabilitate reală este să le iubeşti. În rest, toate vin de la sine.

Continuă apoi prin a enumera pe degete mai multe motive. Fără cuburi de zahăr sau decantoare de alcool de data asta.

— Ţii la ele. Ele te divinizează. Din punct de vedere financiar, le poţi oferi tot şi orice au nevoie. Fără îndoială, o să spargă lucruri şi o să ai ocazia de a folosi ciocanul ca să le repari. Ajunsese la ultimul deget. Fără ele în viaţa ta, ai fi singur.

Ultimul argument durea ca un pumnal împlântat şi răsucit în inimă.

Ea întinse mâna spre el, cu toate degetele răsfirate.

— Uite, Chase! E la fel de evident precum degetele de la mâna mea. Tot ce trebuie să faci este să te apropii de ele. Şi apoi să le ţii strâns.

Alex nu înţelegea. Chase nu se îndoia deloc de capacitatea lui de a iubi. Rosamund şi Daisy îi capturaseră inima în câteva ore de când intraseră în viaţa lui. Problema era că nu îşi putea închipui vreodată că putea înceta să se mai urască pe sine – acesta era declinul lui. Dispreţul de sine era lucrul care-l împingea spre distragerea atenţiei, care era îmbrăţişarea unei femei. Nu plictiseala sau dorinţa carnală. Concentrarea pe plăcerea unei femei era singurul lucru care îl putea face să îşi uite ruşinea. Când o amantă îşi încolăcea strâns picioarele în jurul taliei lui, când auzea o voce feminină răguşită implorându-l pentru mai mult, preţ de câteva minute binecuvântate, se simţea altfel decât inutil şi lipsit de valoare.

Şi apoi…

Exista oare vreun cuvânt care să descrie cum era să te simţi *mai puţin* decât inutil şi lipsit de valoare? Pentru că asta era ceea ce simţea după ce făcea dragoste cu o

femeie.

Şi oricât de des şi-ar fi jurat că avea să se oprească, spunându-şi că ar fi trebuit să fie tare ca să-şi aline singur vinovăţia bine meritată decât să se ducă să o îngroape în adâncimile decolteului unei femei generoase, inevitabil ceda în faţa tentaţiei. Nopţile erau prea lungi, întunecate şi tăcute. Amintirile profitau de golul acesta şi se grăbeau să umple vidul, la fel ca apa de ploaie care se colecta într-un şanţ.

La fel cum sângele umplea crăpăturile din asfalt.

Aşa cum pumnii de pământ umpleau un mormânt.

Cluburile, petrecerile, coniacul… toate îl ajutau într-o oarecare măsură. Dar numai până la un punct. Poate că reuşea să aibă o săptămână de celibat sau chiar două. Dar, în cele din urmă, întotdeauna ceda în faţa ispitei.

Cum naiba ar fi putut jura să aibă grijă de fetele astea? Nu putea păstra nici măcar promisiunile pe care şi le făcuse lui însuşi.

— Gândeşte-te la toate bârfele din jurul meu, zise el. Cum le-aş putea creşte pe fetele alea în orice mod respectabil, când oamenii mă considera un criminal? Ai auzit ce a zis ducele. Nu există nicio îndoială că moartea lui a fost în beneficiul meu.

— Foarte bine, zise ea. Deci cei mai mulţi din *lumea bună se* îndoiesc de caracterul tău. Şi poate chiar au motive întemeiate s-o facă. Dar retrăgându-te din societate nu ai făcut decât să te asiguri că nu pot avea nicio dovadă că nu ar fi aşa. Văzându-te cum adori două fetiţe, cum le încurajezi şi le protejezi pe măsură ce devin femei, cred că asta cel mai probabil ar face mulţi oameni să-şi reconsidere opiniile. Nu crezi?

Tot ceea ce spunea era imposibil de logic. Şi normal că era aşa. Alexandra era mereu raţională.

Nici măcar el nu realizase cât de mult îşi dorise asta. O persoană care nu avea nici o dorinţa de a-l acuza sau de a-l ierta, ci de a sta de vorbă cu el despre obiectivitatea celor întâmplate într-o manieră calmă şi raţională.

— Dacă le dai ocazia, oamenii vor vedea că te-ai

schimba, Chase. *Tu* o să vezi că te-ai schimbat.

Doamne, Dumnezeule! Îşi dorea cu atâta disperare să o creadă şi aproape că o făcea când se uita adânc în ochii ei superbi şi o simţea uitându-se în profunzimile ochilor lui. Avea încredere în părerea Alexandrei despre caracterul lui mai mult decât avea în propria părere.

Ea îl făcea să-şi dorească să fie un om mai bun. Ea stârnise mereu asta în el. Încă din prima clipă.

Dar când avea să îl părăsească, avea să fie din nou complet pierdut. Şi nu ar fi funcţionat niciodată, dacă nu cumva…

Dacă nu cumva nu îi mai dădea drumul.

„Ţine-o aproape. Fă-o să rămână. Fă-o a ta!”

O trase în braţele lui şi o sărută apăsat.

Deja nu mai exista nicio contemplare în mintea lui. Nu mai exista logică, sau raţiune, sau gândire. Ci numai un impuls sălbatic, care prindea viaţă în el şi îi învolbura sângele, bubuind ca o tobă veche. Una în care bătea cu sălbăticie unul dintre strămoşii lui care locuiau în peşteri, într-un fel de ceremonial de împerechere cu torţe, urmat de o masă formată din carne crudă de antilopă. Şi fiecare bătaie de tobă se reverbera ca un impuls primordial.

Dorinţă. Nevoie. Posesiune. Revendicare. A mea.

Chase o întinse pe canapea, presărându-i o cărare de sărutări fierbinţi în jos pe gât şi zgâriindu-i uşor umărul cu dinţii. Cu o mână îi ridică rochia şi cămăşuţa, împingându-i-le până pe coapse şi alunecând palma pe dedesubt, căutându-i inima. Locşorul ascuns în care era şi ea sălbatică, plină de dorinţă şi scandaloasă.

O deschise cu o atingere uşoară şi blândă, după care îşi alunecă două degete în căldura ei umedă. Nu era la fel de pregătită cum ajungea de obicei când o satisfăcea cu mângâieri ale mâinii şi limbii. Dar în noaptea aceea nu mai avea niciun pic de răbdare pentru gesturi delicate. O pătrunse adânc cu degetele, savurând strâmtoarea sexului ei şi gemetele guturale pe care i le smulgea.

Întinse mâna, îşi descheie pantalonii şi îşi eliberă mădularul. Îşi alunecă apoi mădularul tare şi gros de-a

lungul sexului ei, mângâind-o şi frecându-se de ea până când fu udă pentru el. După aceea se retrase un pic ca să-şi alunece mâna pe lungimea mădularului şi să se umezească cu esenţa ei. Îi deschise apoi larg coapsele cu şoldurile şi se poziţionă la intrarea în ascunzişul ei femeiesc.

— Alex, te rog, lasă-mă să te am! Primeşte-mă în tine…

— Chase, stai…

— Te vreau, murmură el. Am nevoie de asta. Am nevoie să fiu în tine… să te fac a mea.

„A mea!”

Odată rostite, cuvintele acelea răsunau în fiecare dintre bătăile inimii lui.

„A mea! A mea! A mea!”

Dar ea îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi îl împinse.

— Ştiu că nu-ţi doreşti asta. Nu cu adevărat.

— Pe dracu’ nu vreau, zise împingându-şi erecţia în coapsa ei şi oferindu-i dovada palpabilă.

— Nu la asta mă refeream. Ştiu ce părere ai despre contactul sexual propriu-zis. Sau despre a face sex, dacă preferi să-i spui aşa.

— Nu vreau deloc să-i spun aşa.

„Nu acum, nu cu ea”. Se retrase, respirând greu.

— Aşa faci mereu. Îţi laşi corpul să preia controlul când vrei să-ţi ascunzi inima. Şi acum suferi. Nu vreau să profit de tine, când eşti în starea asta.

— Deci crezi că *tu* ai putea să profiţi *de mine,* zise el şi râse. Vai, ce dulce eşti…

— Vai, ce arogant eşti acum… Alex se ridică, trăgându-şi în jos tivul cămăşuţei şi al rochiei. Noapte bună, Chase.

Şi apoi părăsi încăperea.

Chase îşi lăsă capul pe spate şi rămase holbându-se la tavan. Alexandra era înţeleaptă pentru că voia să se retragă, dar se înşela când spunea că putea profita de el. De fapt, el ar fi folosit-o pe ea. Nu în acelaşi mod în care le folosise pe fostele amante, dar în aceeaşi măsură. Presând-o să îl accepte şi să îl izbăvească. Să îi acopere toate

păcatele şi defectele pe care nu voia să le recunoască nici măcar faţă de el însuşi.

La naiba!

Avea nevoie să plece. Să fugă din casa aceea pentru a-şi aminti cine era cu adevărat, iar asta înainte să o rănească într-un mod iremediabil.

Din fericire, Chase ştia exact locul potrivit pentru asta.

Capitolul 24

O săptămână petrecută la Hertfordshire putea să-i alunge chiar şi cele mai slabe dorinţe sau nevoi romantice. Sau cel puţin aşa sperase Chase că avea să se întâmple. În mod evident, cei din personalul de la moşie reuşiseră să se căsătorească şi procreeze, dar ei nu erau blocaţi la conacul Belvoir. Ei nu îşi petreceau zilele încercând să scoată cu cleştele detalii despre bălegarul de oaie sau rotaţia recoltelor de la un administrator sceptic, care conducea moşia de mai mult timp decât era Chase pe acest pământ. Ei nu îşi petreceau nopţile rătăcind printr-un conac cavernos şi pe jumătate pustiu, urmăriţi de privirile dezamăgite ale străbunilor din portretele care atârnau pe pereţi.

Şi, cu siguranţă, nu stăteau niciodată câte o oră tensionaţi lângă patul unui bătrân bolnav şi cu inima zdrobită, care îşi pierduse puterea de a vorbi sau de a se mişca, dar care îşi păstrase cu stoicism abilitatea de a-l fixa pe Chase cu o privire azurie rece şi încruntată, care urla fără cuvinte: „Este vina ta!”

Păşunile neglijate, liniştea apăsătoare, starea unchiului său ţintuit la pat şi rămas fără niciun moştenitor.

„Asta este vina ta!”

Aşa că nu ar fi trebuit să se gândească deloc la Alex sau la fete.

Dar, la naiba, planul lui eşuase lamentabil! Cât fusese săptămâna de lungă, se luptase în fiecare zi cu tentaţia de

a se duce înapoi. Era ca şi când conacul Reynaud fusese legat la un capăt al funiei, iar el îşi petrecuse toată săptămâna trăgând cu disperare de celălalt capăt, încordându-şi toţi muşchii şi încercând să reziste chemării. Şi tot ce câştigase pentru strădania lui era durere.

În fiecare seară, adormea dorindu-şi ca Alex să fi fost cuibărită lângă el.

În fiecare dimineaţă, se trezea întrebându-se de ce maladie murise Millicent.

Şi în timpul călătoriei lui înapoi spre Londra, lucrurile se înrăutăţiseră şi mai tare. Un nor negru de ploaie se rupsese deasupra lui, curăţându-l de bălegar de oaie şi de praf şi lăsându-l ud până la piele, înfrigurat şi tremurând. Şi disperat de dorinţa de a fi acasă.

Şi prin acasă inima lui înţelegea să fie cu ele.

La sosirea lui, Alexandra se grăbi să-l întâmpine cu braţele deschise în semn de bun venit. Dumnezeule, aproape că se prăbuşi în genunchi plângând. Călătoria spre casă îl epuizase, ajunsese murdar, plin de noroi şi lipsit de orice fel de intenţie respectuoasă. Dacă Alex venea şi-l îmbrăţişa, nu era singur unde sau dacă avea să găsească puterea de a-i rezista.

Se pregăti sufleteşte, apucând strâns balustrada cu mâna.

Cu toate acestea, în loc să-l cuprindă într-o îmbrăţişare strânsă, ea se învârti în jurul lui, îndesându-şi mâinile adânc în buzunarele lui, cu mişcări autoritare. Avea mâinile pline de obiecte mici şi rotunde, pe care i le îndesa în toate locurile posibile, lovindu-l în coaste şi în piept.

— Dulciuri pentru fete! exclamă ea, când văzu expresia perplexă şi confuză de pe chipul lui. Ca să nu te întorci cu mâna goală.

El nu mai era în stare de altceva decât să se holbeze la ea cu ochii cât cepele.

— Ai fi putut să mă previi că pleci, îl mustră ea. Sau cel puţin ar fi trebuit să le anunţi *pe ele.* Nu a fost deloc uşor să le alin supărarea. Dar le-am spus că trebuie să se aştepte să lipseşti din când în când. Că eşti moştenitorul

unui ducat şi un om important, cu multe îndatoriri şi responsabilităţi. După ce-l îngreunase cu toate bomboanele pe care le adusese, făcu un pas în spate şi îi netezi reverele. Le-am învăţat un cântecel cât ai fost plecat. E un cântec de pe mare, dar am scos toate părţile mai vulgare. Sunt foarte nerăbdătoare să ţi-l cânte…

— Nu vreau să-l aud.

— Poate mâine, atunci.

— Nu. Nici mâine. Şi nici poimâine Nu am de gând să le aplaud pentru cântece ori să-mi umflu buzunarele cu bomboane şi cadouri.

— Este vorba doar despre un cântecel şi câteva bombonele.

— Ştii foarte bine că e mai mult decât atât.

O furie iraţională explodă în pieptul lui. Se exilase o săptămână întreagă în locul acela blestemat tocmai *ca să rupă* orice fel de legătură, iar acum afla că ea îi zădărnicise planurile în tot timpul acesta. Cum îndrăznea să le facă pe Rosamund şi pe Daisy să creadă că puteau fi o familie? Dacă trebuia să le rănească, era mai bine să se întâmple acum decât mai târziu. Iar ultimul lucru de care avea nevoie era ca Alex să le încurajeze să-şi facă speranţe.

De fapt, să-l încurajeze pe el să-şi facă speranţe. O apucă de braţ.

— Nu le-am făcut niciodată niciun fel de promisiune lui Rosamund şi lui Daisy. Nici măcar una cât de mică. Dar acum ai făcut-o tu în numele meu şi le-ai pregătit pentru o mare dezamăgire. Dacă fetele alea o să fie rănite, ba nu, *când o* să înceapă să sufere, o să fie numai vina ta, Alexandra! Nu a mea.

Se aştepta ca ea să tresară. Să se smulgă din mâinile lui, rănită de cuvintele acelea.

În schimb, ea înclină capul într-o parte şi îl studie cu ochi curioşi.

— Te simţi bine?

— Sunt foarte bine. Şi să ştii că am vorbit foarte serios.

— Nu arăţi prea bine. Pari destul de palid. Eşti obosit

de pe drum?

— Dacă sunt epuizat, nu e din cauza drumului. M-am săturat până peste cap să am discuţia asta cu tine iar şi iar.

Ea îşi lipi mâna de obrazul lui.

— Arzi. Cred că ai febră.

— Nu am febră, pentru numele lui Dumnezeu!

Chase se gândea că probabil *avea* chipul îmbujorat şi fierbinte.

Şi poate că *o vedea* într-adevăr un pic neclar. Poate că modul în care se ţinea strâns de balustradă era esenţial dacă voia să rămână în picioare. Dar toate lucrurile astea se datorau furiei pe care o simţea, nu bolii.

— Chase… zise ea cu blândeţe, luându-l de braţ. Cred că ar trebui să te duci sus şi să te întinzi un pic. Îţi aduc nişte ceai.

— Nu te mai agita atâta în jurul meu, îi ceru el, scuturând braţul ca să scape de ea şi mărşăluind în sus pe scări, cu foarte mare efort. I se părea că cineva vopsise scările acelea cu melasă de când plecase. Chiar n-ai fost atentă la nimic din tot ce am spus? Sunt furios la culme. Pe tine!

— Da, sigur că da, spuse ea pe un ton mieros.

Dumnezeule! Oare cum trebuia să se facă înţeles? Oare Alex avea nevoie să i-o spună prin semnale maritime?

Se opri pe hol, gâfâind ca un câine.

— Nu te vreau aici. Şi nu le vreau nici pe ele. O să pun mâine un semn mare pe uşă, ca să fie clar. Accesul interzis FEMEILOR. Chiar şi păpuşilor de sex feminin!

— Niciun fel de femeie? Deloc? Ei bine, asta s-ar putea să-ţi zădărnicească planurile pentru Peştera Poftelor Trupeşti.

— *Tu* mi-ai zădărnicit planurile pentru Peştera Poftelor Trupeşti. Iar acesta e încă un lucru pentru care să te consideri vinovată.

Alex afişă un zâmbet vag şi amuzat, iar Chase simţi că avea să-i explodeze capul de frustrare.

— Eu vorbesc serios Alex, nu glumesc.

— Oh, da, ştiu.

La naiba! Nici măcar nu mai ştia să vorbească corect. Îi bâzâia creierul ca şi când i s-ar fi învârtit un roi de albine prin craniu. Şi îl durea tot corpul.

— Nu te mai uita aşa la mine, mârâi el.

— Aşa cum, mai exact?

— Ca şi când ţi-ar păsa de mine.

— Păi ştii bine că îmi pasă de tine.

— Ca şi când te-ai aştepta să ţin şi eu la tine.

— Nu ţii la mine deja?

— *Nu!* Dădu drumul balustradei, se îndreptă de spate şi îşi concentră toate forţele pe care le mai avea pentru a se exprima ferm şi autoritar. De Sf. Mihail fetele pleacă la şcoală. Şi tu o să pleci din slujba mea. O să îmi iau rămas-bun de la voi toate şi o să ne vedem fiecare de viaţa lui. Separat! Fără sentimente. Îşi lăsa cuvintele să zboare precum nişte proiectile de război. Ca nişte săgeţi sau cartuşe de puşcă. Ca meteoriţi sau comete. Ca boabe de mazăre uscată aruncate cu praştia. Ca orice lucru aruncat la distanţă şi suficient de tare ca să rănească. Cât despre micile lecţii de la subsol? S-a terminat şi cu alea. Noi doi am terminat-o. Nu ştiu de ce fel de vis sau fantezii ai avut, dar e timpul să te trezeşti la realitate! Nu s-a schimba nimic. *Absolut nimic!*

Se ura pe sine pentru că trebuia să îi spună lucrurile acelea într-o manieră atât de dură. Dar se părea că nu putea altfel. Orice alternativă era şi mai crudă sau la fel de crudă ca aceasta.

— Gata! mârâi inspirând adânc. Sper că ne-am înţeles acum.

Ea încuviinţă din cap.

— Cred că da.

— Foarte bine.

Şi apoi, pentru a pune un semn de exclamare ironic la finalul tiradei, Chase mai făcu doi paşi clătinându-se şi apoi leşină la picioarele ei.

*

— Chase! Alarmată, Alexandra îl scuturã de umeri. *Chase…*

Niciun rãspuns, cu excepţia unui mormãit scãzut. Ceva despre oi şi bãlegar.

Alex se grãbi sã-i slãbeascã lavaliera. Dumnezeule! Ardea din ce în ce mai tare. Şi respira tot mai alert. Era chiar mai bolnav decât crezuse ea.

Alex intrã imediat în acţiune. Începu prin a trezi toatã casa şi chemã doctorul, dupã care puse apã la fiert pentru ceai şi cãrã un bãrbat slãbit şi febril în patul lui de la etaj. Aşa cã urmãtoarele câteva ore trecurã foarte repede.

Urmãtoarele zile, însã? Ei bine, acestea pãrurã sã treacã mai încet decât un melc bãtrân.

Cu cât Chase rãmânea mai mult timp bolnav, cu atât Alex simţea cã era mai aproape de pragul nebuniei. Natura relaţiei pe care o avea cu stãpânul casei era – spera ea – un secret pentru oricine altcineva, cu excepţia lui şi a ei. Nu avea nicio scuzã sã-l viziteze pe Chase în dormitor, darãmite sã stea lângã pat şi sã-l vegheze noaptea, aşa cum şi-ar fi dorit sã facã. Şi nu se putea folosi nici de scuza de a le duce pe fete sã-l viziteze, pentru cã exista un risc prea mare de a se molipsi.

Iar situaţia aceasta îi servea ca o dozã sãnãtoasã şi dureroasã de realitate. Ca o amintire chinuitoare a statutului pe care îl avea în viaţa lui. Undeva în timpul clipelor petrecute împreunã, ajunsese sã se considere ceva mai mult decât una dintre amantele lui. Dar nu era. Nu cu adevãrat. În niciun fel care conta.

Nu putea sã-l revendice pentru ea.

Singurele noutãţi pe care le afla veneau din frânturi de conversaţii şi informaţii pe care i le împãrtãşeau servitorii. Doctorii veneau şi plecau, spuneau aceştia, iar starea domnului Reynaud tot nu se îmbunãtãţea în vreun fel. Pneumonia îi îmbolnãvise plãmânii, iar febra tot nu cedase dupã atâtea zile.

Alex încerca sã parã curajoasã pentru Rosamund şi pentru Daisy, însã frica îi fãcea inima cât un purice. Chase era un bãrbat puternic, sãnãtos şi în floarea vârstei, dar

chiar şi un bărbat puternic şi sănătos şi în floarea vârstei putea să moară brusc. Ştia asta mult prea bine.

După trei zile, deja nu mai putea îndura. Aşteptă până când toată casa adormi şi apoi îşi asumă riscul de a se duce pe furiş în dormitorul lui. Fără îndoială, trebuia să fie acolo o servitoare sau un lacheu veghindu-l. În drum spre camera lui, enumeră în minte peste zece scuze jalnice prin care să-şi justifice prezenţa acolo. Îi chema doamna Greeley sau era gata o nouă compresă care să-i fie pusă pe piept, sau că ea, guvernanta, fusese însărcinată să-l vegheze o oră, dintr-un motiv inimaginabil, când se aflau într-o casă plină de servitori…

Dar, spre uşurarea ei, îl găsi singur.

Alex se grăbi să ajungă lângă patul lui.

— Chase…

Pleoapele îi fluturară şi gemu printre buzele întredeschise.

— Sunt eu. Sunt Alex, zise ea, dându-i la o parte de pe frunte părul plin de sudoare.

Doamne sfinte! Încă ardea!

Luă o cârpă de pe lavoar, o umezi în apă călduţă şi îi şterse fruntea şi gâtul.

— Alex… şopti el şi deschise ochii roşii şi injectaţi, încercând să-şi oprească privirea pe chipul ei. Îmi pare rău, scumpo. Nu pot să-ţi ling mugurul în seara asta. Sunt bolnav.

Ea izbucni într-un hohot de râs, iar lacrimi de uşurase i se revărsară pe obraji. Adevăratul Chase încă era acolo, pe undeva.

— Ştiu că eşti bolnav, scumpule. E în regulă, zise ea şi îl sărută pe frunte.

Uşa se deschise brusc în spatele ei.

Alex sări în picioare şi se răsuci.

Domnul Barrow tocmai intra în cameră.

— Nu am vrut să deranjez, se bâlbâi ea. M-au tot întrebat fetele cum se simte. Şi m-am gândit să vin să…

— Nu-ţi face griji. Şi nu-i nevoie să-mi prezinţi nicio scuză. Ştiu despre voi doi.

Alex rămase încremenită de uimire o clipă, după care îşi găsi puterea de a vorbi.

— Şi eu ştiu despre voi doi.

— Ţi-a spus el?

— Am ghicit.

— Nu mă miră deloc. Barrow îşi trase un scaun şi se aşezară unul lângă altul lângă patul lui Chase. Eşti o femeie deşteaptă. Şi el nu e prea priceput să ascundă asta când ţine la cineva.

— Da, aşa e. Iar dumneata eşti un avocat mult prea strălucit şi cu perspective ca să accepţi şi să păstrezi postul acesta atât timp fără un motiv întemeiat. Nimeni nu ar rămâne în slujba lui Chase dacă nu ar fi disperat să aibă un loc de muncă sau dacă nu ar ţine prea mult la el ca să plece.

— Şi pe *dumneata* care anume te ţine aici? Vorbea încet, însă cuvintele lui erau foarte ferme. Disperarea? Sau iubirea?

— Ca să fiu sinceră, mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Cred că… un pic din amândouă.

Chase alunecase înapoi în somnul vindecător. Iar respiraţia chinuită şi întretăiată venea ca o companie tulburătoare pentru conversaţia lor.

— Starea lui nu se îmbunătăţeşte, nu-i aşa? întrebă ea.

Domnul Barrow oftă adânc.

— Nu. Oricât de mult mi-ar displăcea să întreţin ideea asta, avocatul din mine este nemilos de pragmatic. S-ar putea să fie nevoie să ne pregătim pentru ce e mai rău.

Alex simţi cum i puse un nod dureros în gât.

— Şi ce s-ar întâmpla cu fetele în cazul acesta?

— Pentru moment, ar trece înapoi în grija bătrânului duce, la fel ca orice altceva de pe moşie. Cel puţin, până când o să primească puterea legitimă următorul la rând pentru titlul de duce.

— Au trecut deja prin atât de multe! Să fie aruncate din nou în necunoscut, chiar când au început să se simtă un pic mai în siguranţă…

— O să fac tot ce-mi stă în putere să le ţin partea. Dar în final decizia cu privire la soarta lor nu îmi aparţine.

— Ştiu asta. Şi, la drept vorbind, nu le-ar răni numai faptul de a fi mutate iar în grija altcuiva. Dar îl adoră… Vor fi distruse dacă păţeşte ceva.

— La fel ca noi toţi, zise el, oftând din nou. Numai Dumnezeu ştie ce urmează. E un mare idiot.

— Da, chiar este, aprobă ea, iar o lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz.

Domnul Barrow se întinse şi o luă de mână.

— Oricum ar fi, cel mai probabil discuţia asta e complet inutilă. El n-o să se lase cu una, cu două. Când eram în şcoală, se lua mereu la harţă cu ceilalţi băieţi. De cele mai multe ori, ca să-mi ia mie apărarea. Deşi trebuie să spun pe şleau că motivaţia lui nu era doar dragostea fraternă. Copia toate temele de la mine. N-ar fi trecut niciun examen fără mine. Dar al naibii de sigur ştie cum să lupte când e cazul.

— Da, doar că în clipa de faţă se luptă cu ambele mâini legate la spate, zise Alex, după care se aplecă în faţă, hotărâtă. Trebuie să echilibrăm forţele cumva. Nu putem să stăm degeaba şi să ne uităm.

— Toate leacurile obişnuite au dat greş. Sângerarea, epurarea, transpiraţia, scăderea temperaturii corpului… Nimic din tot ce au încercat doctorii n-a funcţionat în niciun fel.

— Atunci nu mai chemăm doctorii deloc, zise ea fermă. Orice am încerca, cu siguranţă nu poate fi mai rău.

El se uită la ea şi încuviinţă din cap aprobator.

— Foarte bine atunci.

Alex se ridică în picioare şi îi îndepărtă pătura groasă de lână de pe corpul febril.

— Dar mai întâi trebuie să-i scădem febra. Comprese reci, băi călâi. Şi a transpirat atât de mult, că fără îndoială e deshidratat şi însetat. Ar trebui să-i dăm cu lingura ceai şi supă, atât cât poate înghiţi.

— O s-o întreb pe Elinor despre o compresă aromată pe care să i-o punem pe piept.

— Elinor?

— Soţia mea. Poate că o vei cunoaşte într-o zi. Sunt sigur că voi două v-aţi înţelege de minune. Îi ridică apoi capul lui Chase ca Alex să îi poată aşeza o compresă rece la ceafă. Eu şi Chase ne-am născut la mai puţin de trei săptămâni distanţă, la mai puţin de un an după ce s-au căsătorit părinţii lui. Treaba asta ar trebui să-ţi spună cât preţ punea tatăl meu natural pe jurămintele nupţiale.

— Probabil ţi-a fost foarte greu.

— Nu chiar. Eu am avut parte de jumătatea mai bună din târg. Tata a făcut ce trebuia – s-a căsătorit cu mama şi m-a crescut ca pe fiul lui, cu tot cu dragoste şi principii. În casa Reynaud nu exista niciun pic de afecţiune.

Alex se opri o clipă gânditoare.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că atunci când vine vorba de dragoste, Chase nu are nici cea mai vagă idee ce face. Este remarcabil când ţine la alţii. Dar nu îi lasă pe alţii să ţină la el.

Desigur. Timp de săptămâni la rând, Alex îl bătuse la cap să-şi exprime dragostea pentru fete – doar că abordase toate căile greşite. Pentru că Chase avea nevoie să creadă că merita dragoste lor.

Dar, înainte de orice altceva, Chase trebuia să nu moară.

— Mda, şopti ea, aranjându-i perna hotărâtă. Ei bine, acum o să aibă cineva grijă de el, indiferent dacă îi convine sau nu.

Capitolul 25

Chase plutea în derivă pe linia fină dintre conştienţă şi inconştienţă. Valuri blânde de tremurături îi zguduiau corpul. Apa rece şi proaspătă îi picura printre buze. Se auzeau din când în când şoapte alinătoare. Mirosurile de ierburi şi de lămâie pluteau în jurul lui.

Şi aroma de flori de portocal. Ca şi când ar fi plutit într-o mare de Alexandra. Sau ca şi când s-ar fi înecat în ea. Nu îşi putea da seama care dintre cele două.

Se trezi apoi dimineaţă – trebuia să fie dimineaţă, fiindcă lumină puternică îi înjunghia ochii – şi o găsi dormind lângă patul lui, cu capul îngropat între braţe.

— Alex...

— Chase?! întrebă ea, ridicând capul. Chase! Îşi lipi apoi mâna de fruntea lui. Iar când vorbi din nou, vocea îi era încărcată de emoţie. Slavă Domnului!

— Ţi-am zis că nu sunt bolnav, zise el, străduindu-se să se ridice în şezut. Cred că nu aveam nevoie decât de o noapte bună de somn.

Ea clipi spre el, uluită de ceea ce auzea.

— O noapte bună de somn?

El îşi frecă ochii şi înjură încet.

— Să nu-mi spui că m-ai lăsat să dorm tun o zi şi jumătate, pentru numele lui Dumnezeu!

— Chase... A trecut o săptămână.

— O săptămână? Nu, e imposibil... Dar apoi îi observă părul ciufulit şi cearcănele vineţii de sub ochi. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Dacă tu crezi că eu arăt ca naiba, ar trebui să te vezi pe tine. Te-ai îmbolnăvit de pneumonie. Ai avut febră mare multe zile la rând. Nu mai puţin de trei medici au venit să te consulte. Toată lumea a fost îngrijorată pentru tine.

— Nu ar fi trebuit să vă faceţi griji. Sunt bine.

Îşi frecă apoi maxilarul şi descoperi că îi crescuse barba. O săptămână. A naibii treabă! Îşi aruncă picioarele înţepenite peste marginea patului, pregătindu-se să se ridice. I-ar fi prins bine o baie bună şi un bărbierit. Poate că după aceea avea să se simtă din nou bine.

— Să nu îndrăzneşti! exclamă ea, aşezându-şi fermă mâna pe pieptul lui. Încă nu eşti pregătit să te ridici.

— Cred că pot să decid asta singur, mulţumesc, zise împingându-i mâna. Îşi aşeză picioarele pe podea, îşi mută greutatea de pe pat şi se ridică. Sau cel puţin rămase

ridicat pentru o fracţiune de secundă. Pentru că în clipa imediat următoare genunchii i se înmuiară şi se pomeni din nou aşezat pe pat, văzând numai puncte albe şi negre în faţa ochilor.

— Şi am decis că nu sunt încă gata să mă ridic. În timp ce îşi recăpăta simţirea în genunchi, cercetă noul aspect al dormitorului. Draperiile baldachinului patului său dispăruseră şi pereţii arătau ca şi când fusese schimbat tapetul. La o privire mai atentă, realiză că erau plini de schiţe şi de scrisori – toate scrise într-o caligrafie strâmbă şi de copil. Desprinse una prinsă deasupra tăbliei patului.

Dragă domnule Raynod,

Sam zice că mreu când o săruţi pe domnişoara Montbadin avem voie să ieşim la plimbare. Te rog fă-te bine şi sărut-o repede.

Ale tale sincere,

Daisy Fairfax şi Milisent

P.S. Ţi-am făcut un dresen cu un tigru, dar nu e prea bun.

Alex se uită atunci peste umărul lui.

— A început să scrie destul de bine, nu crezi? Chiar dacă mai are destul de lucrat la capitolul scriere corectă. Mi-a plăcut tigrul pe care l-a desenat.

Chase simţi cum i se strânse stomacul într-un nod chinuitor, care în mod sigur nu era de foame.

Alex se întinse şi luă o altă hârtie de lângă pat, o despături şi i-o aşeză în mână.

— Asta e de la Rosamund.

Dragă domnule R,

Domnişoara M. zice că trebuie să-ţi scriu o confesiune. Ţi-am luat patru şilingi şi un nasture cu sidef de pe biroul

din bibliotecă, lunea trecută. Le-am returnat pe toate. Îmi pare rău că am comis un act atât de grav. Te rog, fie-ţi milă de pupila ta neascultătoare. În Turnul Londrei e mult prea slabă lumina ca să se poată citi bine.

A ta, etc,

Sam F.

— Eu suspectez că a luat mai mulţi bani, zise Alex, dar am prins-o doar cu acei patru şilingi.

— Înţeleg.

— Oh, trebuie să-i trimit imediat o scrisoare lui John! A fost aici toată noaptea şi apoi s-a dus acasă pentru a dormi puţin. O să fie foarte uşurat să audă că te-ai trezit.

Chase era complet confuz.

— John? Cine e John?

— Domnul Barrow.

— Îi spui pe numele mic avocatului meu?

— Nu. Îi spun pe numele mic fratelui tău. De când i-am trimis la plimbare pe toţi doctorii ăia, am făcut cu rândul ca să te veghem cât dormeai. Se întinse apoi după o ceaşcă. Poftim, ia nişte supă.

Dar el împinse ceaşca.

— Ce naiba faci?

— Ai nevoie să te hidratezi şi să te hrăneşti ca să-ţi recapeţi puterile. Poate le duc pe fete la o îngheţată şi îţi aduc un pic şi ţie? O să dureze câteva zile până să poţi mânca alimente solide, dar măcar ar fi o schimbare de la supa de vită.

— Nu e vorba despre supa de vită, zise el iritat.

La naiba, oare toată săptămâna aceea pe care o petrecuse în provincie chiar fusese în zadar? Intenţionase să pună distanţă între ei doi. Iar ce se întâmpla acolo era exact opusul. Aceea era apropiere. O apropiere intensă şi insuportabilă, care nu semăna cu nimic din tot ceea ce trăise vreodată. Simţea că pereţii se apropiau de el ca să-l sufoce, cu tigrii lor cu colţi ascuţiţi şi cuvintele lor dulci.

— Consider că am fost extrem de clar când ţi-am zis

că am ajuns la finalul acestei chestiuni. Eu, tu şi fetele. Şi apoi mă trezesc şi te găsesc agitându-te în jurul meu şi dându-mi cu linguriţa supă de vită. Găsesc toţi pereţii plini cu desene cu flori, tigri şi bărci, continuă el gesticulând furios. Pentru numele lui Dumnezeu, Alex! Când ai de gând să încetezi cu toate astea?

Ea rămase încremenită o clipă, după care aşeză zgomotos ceaşca pe noptieră.

— De ce i-ar fi frică de bărci fiicei unui căpitan de corabie? M-ai întrebat asta în ziua în care ai plecat. Îţi aduci aminte?

Chase era şocat de schimbarea abruptă a subiectului.

— Cred că da…

— Hai să îţi spun de ce mi-e frică de bărci. Mi-am pierdut tatăl când aveam 12 ani. *Esperanza* s-a scufundat în timpul unei furtuni. Mi-a aruncat o pătură pe umeri şi m-a obligat să cobor în barca destinată căpitanului. Mi-a zis să vâslesc cât pot eu de tare. Mi-a promis că o să mă cheme înapoi la bord de îndată ce era sigur, dar corabia deja se rupea în două. Tata a ordonat echipajului să se ducă la bărcile de salvare. S-a tot chinuit până la sfârşit, asigurându-se că toţi oamenii lui erau în siguranţă, dar… înghiţi apăsat, după care continuă: După cum se spune, un căpitan se scufundă împreună cu nava lui.

Doamne, Dumnezeule mare! Probabil fusese teribil de înspăimântată în momentele acelea.

— Am încercat să mă apropii de restul echipajului, zise clătinând din cap. Dar era prea întuneric şi valurile prea puternice. Ne-am pierdut unii de alţii în câteva minute şi apoi nu am mai reuşit să ajung la ei. Am tot strigat şi am tot strigat după ei până când am răguşit. Şi poate că ei s-au scufundat şi au pierit. Când s-a făcut dimineaţă şi s-a luminat cerul, eram singură. Complet singură. Şi pluteam în derivă în mijlocul oceanului. S-a întâmplat să mă vadă la un moment dat un marinar de pe un bric englezesc şi a venit să mă salveze. Întreabă-mă câte zile am stat şi am aşteptat până să se întâmple asta!

— Scumpo, nu trebuie să-mi…

— Opt, zise ea. Opt zile.

„Iisuse!”

— Fără provizii. Doar cu puţină apă de ploaie de băut. Nici nu-ţi pot descrie în cuvinte cum a fost. Cât de lent se scurg minutele când mori literalmente de sete. Cât de dureroase sunt fiecare respiraţie şi fiecare înghiţitură. Şi nu te poţi gândi la altceva. Spre final, am început să delirez şi pot spune că Dumnezeu s-a îndurat de mine că s-a întâmplat asta. Încă visez uneori că sunt acolo în momentele alea. Nu îmi imaginez niciodată corabia sau furtuna. Ci doar mă simt plutind în derivă în întuneric, iar când mă trezesc sunt disperată de sete.

— Deci în noaptea aceea când ai coborât jos în bucătărie…

Ea încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău, Alex.

— Nu ai de ce să-ţi fie milă de mine. Sunt aici. Sunt în viaţă. Aşa că acesta e răspunsul tău, Chase. Când o să renunţ? Nu am renunţat la mine atunci. Aşa că nu o să renunţ nici acum la tine. Îşi netezi şorţul. Acum mă duc să mă aranjez un pic, să le scot pe fete la o îngheţată, să mănânc şi eu două, iar ţie să nu-ţi aduc niciuna. După ce ne întoarcem, o să le trimit pe Rosamund şi pe Daisy să te vizitez şi *o să te porţi* frumos. Pe mine tratează-mă oricum vrei. Dar pe fetele alea nu o să le faci să se simtă prost pentru că te iubesc. Nu voi permite aşa ceva! Şi nici măcar nu te obosi să-ţi răceşti gura cu toate prostiile alea despre faptul că eşti o cauză pierdută. Ba chiar te poţi considera *găsit!*

— Aşteaptă… zise el, încercând din nou să se ridice, dar îşi irosise deja toate puterile cu prima încercare. Nu pleca. Dă-mi o şansă să…

— Ah, şi apropo, adăugă ea, oprindu-se la uşă. Cât ai fost bolnav, ai urinat pe tine. De două ori. Doar aşa, ca să ştii.

*

Piraţii îl ţineau captiv pe Chase, şi de data aceasta nu avea cum să mai desfacă nodurile ca să evadeze. În decursul zilelor de recuperare lentă petrecute în pat, fu îndoctrinat în Codul Piraţilor, i se luară măsurile pentru un picior de lemn şi i se dăduse un cercel rotund de aur. Pe care numai Dumnezeu putea şti de unde îl şterpelise Rosamund! Ceaiul şi supa de vită îi erau servite în porţii de corabie, la două ore.

Alexandra îi instruise bine pe marinarii. Ba chiar atât de bine încât nu mai era niciodată nevoie să le îndrume. Chase avea senzaţia că era pedepsit. Şi avea în acelaşi timp sentimentul că merita asta din plin.

Cu toate acestea, ceea ce îi oferise Alex era o motivaţie excelentă să se refacă mai repede.

În a patra zi, deja era sătul până peste cap de tot. Dacă trebuia să o mai asculte încă o dată pe Daisy citind din cartea aia despre fete care se căţărau în turnuri şi băieţi care culegeau flori, avea să înnebunească de-a binelea!

În după-amiaza aceea, când veniră fetele să îl viziteze, îl găsiră ridicat din pat, îmbăiat, îmbrăcat adecvat şi gata să facă ceva – orice altceva decât să stea în convalescenţă.

— Of! şopti Daisy, bosumflându-se. Te-ai bărbierit. Erai un prizonier mai bun când erai bărbos…

— Lasă, că e mai bine aşa, zise Rosamund. Acum că eşti prezentabil, poţi să vii cu noi la ceai.

— La ceai?

— Da, mergem să luăm ceaiul acasă la Lady Penny, zise Daisy. Se fac deja două săptămâni de când mergem la ceai. E prietena domnişoarei Mountbatten şi are un arici. Şi o vidră pe nume Hubert, şi o căpriţă pe nume Marigold, şi un câine care are numai două picioare şi pe care-l cheamă Bixby, şi o droaie de alte animale!

— Pur şi simplu, interveni Rosamund. Pur şi simplu o droaie!

— Dacă mă comport frumos şi arăt că am bune maniere, azi o să am voie să mângâi ariciul. Şi domnişoara Teague face cei mai delicioşi biscuiţi. Îl luă de mână pe

Chase şi-l trase uşor. Chiar ar trebui să vii cu noi.

— Ăăă… nu cred că sunt invitat, răspunse el.

— Oh, ba da, poţi să vii. Adică… dacă vrei. Alexandra stătea în pragul uşii. Purta din nou rochia aceea galbenă frumoasă, iar asta îl făcu pe Chase să se simtă dintr-odată flămând după lumina soarelui.

Şi, de asemenea, flămând după compania ei.

— Eşti sigură că e în ordine? Ochii li se întâlniră şi îi cercetă expresia pentru orice indiciu al adevăratelor emoţii pe care le simţea. Nu vreau să merg undeva unde nu sunt dorit…

— Lady Penelope te-ar primi cu braţele deschise, zise ea, punându-şi mănuşile cu mişcări scurte şi rapide. Îi place să primească în casa ei orice creatură pe care o întâlneşte în drumul ei, indiferent cât de prost crescută ar fi…

Chase cunoştea bine tonul invitaţiei entuziaste al unei femei, iar tonul ei numai asta nu era. Era mai mult decât evident că Alex spera ca el să refuze.

Dar în după-amiaza aceea avea să îi spulbere încă o dată speranţele.

— O să pun să ni se pregătească trăsura.

Capitolul 26

Alex se blestemă tot drumul până acasă la Penny. De ce naiba îl invitase? Fusese atât de uşurată să-l vadă bine şi în putere din nou, încât nu mai gândise limpede. Şi nu îşi închipuise nicio clipă că el avea să accepte invitaţia.

Călătoria cu trăsura până în Bloom Square nu era lungă şi ajunseră acolo mai repede decât i-ar fi plăcut.

După ce el o ajută să coboare din trăsură, rămase o clipă ţinându-l strâns de mână.

— Lady Penelope Campion şi Nicola Teague sunt două dintre cele mai drage prietene ale mele.

— Am înţeles.

Dar nu credea că înţelegea. Nu cu adevărat.

— Penny şi Nic… Ei bine, ele nu sunt deloc două doamne obişnuite. Nu au fost instruite la şcoli înalte. Şi dacă îndrăzneşti să fii cât de puţin nepoliticos sau urâcios, o să-ţi smulg cercelul acela de aur cu tot cu ureche.

El înjură şi bâjbâi cu mâna la ureche până când reuşi să şi-l scoată singur.

Mda, probabil că ea nu ar fi trebuit să menţioneze asta.

— Şi încă ceva, murmură ea, în timp ce Rosamund se întindea să bată la uşă. Dacă Lady Penelope Campion o să-ţi ofere un sandviş, o să-l mănânci. Şi o să-ţi placă.

— De ce mi se pare că asta sună ca o ameninţare?

Ea nu îi mai răspunse. Avea să afle în curând pe pielea lui.

Uşa se deschise, iar Penny le salută pe fiecare dintre fete cu sărutări afectuoase pe obraji.

— Intraţi, intraţi, dragele mele.

Apoi îl observă pe Chase, iar Alex îi aruncă o privire rugătoare.

„Te rog, Penny. Te rog, măcar o dată să rămâi calmă”.

Penny îşi aruncă însă braţele în jurul lui Chase şi-l cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, legănându-l înainte şi înapoi.

— Mă bucur aşa de mult să te văd! Am fost îngrozitor de îngrijorată când am aflat că erai bolnav. Şi Alex a fost la fel de îngrijorată!

„Sigur. Minunat!”

— Intră, intră, îl îndemnă ea. Nicola e deja aici. Şi a pregătit prăjiturele pentru ceai.

Alex le ţinu pe fete locului.

— Staţi uşor… Ştiţi bine că ar trebui să exersaţi bunele maniere. Bun. Hai, mergeţi acum!

Cele două fete făcură reverenţe. Nu deosebit de elegante, dar măcar erau din ce în ce mai reuşite pe zi ce trecea.

— Bună ziua, Lady Penelope, ziseră ele în cor.

— Rosamund, ai vrea să îl prezinţi pe invitatul nostru lui Lady Penelope?

— Domnule Reynaud, ţi-o prezint pe…

— Nu, nu, scumpo. Începi invers, zise Alex. O întrebi pe Lady Penelope dacă îţi dă voie să i-l prezinţi, pentru că ea este superioară lui în societate.

„Şi superioară lui în toate felurile, de fapt”, se gândi, dar nu adăugă cu voce are.

— Alex, ştii că urăsc lucrurile astea, zise Penny.

— Ştiu, dar ele au nevoie să le înveţe. Tutorele lor îşi doreşte ca ele să fie două domnişoare bine-crescute. Se întoarse apoi spre Chase: Nu-i aşa, domnule Reynaud?

Rosamund o luă de la capăt cu prezentările, promisiunea prăjiturelelor făcute de Nicola părând să cântărească mai greu decât nerăbdarea ei caracteristică de a exersa ceva.

— Lady Penny, dă-mi voie să ţi-l prezint pe tutorele nostru, domnul Reynaud. Domnule Reynaud, doamna este Lady Penelope Campion.

Chase nu numai că făcu o plecăciune, dar îi luă mâna şi i-o sărută cu un farmec diavolesc.

— Încântat de cunoştinţă, Lady Penelope.

— Oh, suspină Penny. Chiar *eşti* incredibil. Ştiam eu că o să fii!

Apoi lecţiile de etichetă rămaseră la uşă. Dar oricum casa lui Penny nu era un loc care să impună asta.

Tapiţeriile erau roase, iar modelul covorului era compus din medalioane presărate cu smocuri de blană. Şi dacă nu era o pisicuţă cu un singur ochi care să miaune şi să se caţăre pe draperii, atunci era un căţel cu două picioare care să latre de mama focului şi să alerge frenetic prin cameră în căruţul improvizat special pentru nevoile lui.

Alex adora locul acela exact aşa cum era.

Lui Chase i se făcu apoi cunoştinţă cu Nicola, care îl tratã cu o răceală la fel de evidentă precum căldura primitoare a lui Penny. Nicio sărutare a mâinii de data asta. De îndată ce el se întoarse cu spatele, Nic îi aruncă lui Alex o privire prin care o întreba: „De ce?”

Alex nu putu decât să ridice din umeri.

Se instalară cu toţii în salon. Apoi fetele fugiră imediat

spre grădina din spatele casei.

— Unde se duc? întrebă Chase.

— S-au dus să-i servească ceaiul lui Hubert, îi explică Penny.

— Hubert? întrebă el.

— Vidra mea, da.

— Da, desigur. O creatură minunată… vidra.

— Chiar este, nu-i aşa? Oh şi sunt atât de afectuoase! Hubert le adoră pe Rosamund şi pe Daisy. Toate le adorăm, de fapt. Cred că eşti incredibil de mândru de fetele tale! Ridică apoi o farfurie şi i-o întinse. Pot să te servesc cu un sendviş?

Aha, iată şi momentul adevărului!

— Acestea sunt făcute după o reţetă nouă de-a mea, zise Penny, arătând spre o jumătate din farfurie. Le numesc ton-sendviş.

— Să… nu am auzit de asta.

— Tonul este un peşte din Marea Mediterană. Am primit de curând o scrisoare de la verişoara mea din Cadiz, care mi-a spus că din el se fac sandvişuri excelente, în combinaţie cu smântână. Dar eu, una, nu mănânc animale, aşa că am creat propria versiune. În loc de sendviş cu ton, este sandvişton. Tot secretul stă în saramură. Arătă apoi spre cealaltă jumătate a farfuriei şi adăugă: Iar aici este specialitatea mea obişnuită. Non-şuncă. Astea sunt favoritele tuturor.

— Non-şuncă?

— Da, e un fel de şuncă. Doar că e făcută din legume, toate presate laolaltă într-o franzelă şi tăiate subţire. Mi s-a spus că are un gust chiar mai bun decât şunca veritabilă.

Alex îi întâlni privirea pe furiş. „Să nu îi răneşti sentimentele! Să nu îndrăzneşti aşa ceva! Altfel n-o să te iert niciodată!”

— Sună absolut încântător, Lady Penny, zise Chase elegant, iar Alex chiar îl crezu o clipă. Aş dori două din fiecare, mulţumesc.

În cele din urmă Chase devoră câte *trei* din fiecare şi chiar îi ceru lui Penny reţeta. Lăudă, de asemenea,

prăjiturile Nicolei şi o ascultă povestind despre ultimul ei interes: provocarea construcţiei de tuneluri pe sub Tamisa.

Chiar şi ariciul se relaxă în mâna lui, oferindu-i burtica moale pentru o mângâiere blândă.

Chase nu comise nici măcar un gest impardonabil. Poate cu excepţia celui de a fi incredibil de minunat.

Iar când se îmbrăţişară de rămas-bun, Penny îi şopti tachinător la ureche lui Alex:

— Deci? Cum e să te îndrăgosteşti?

„Sunt complet deznădăjduită!” răspunse Alex în gând.

Se simţea fără speranţă, pentru că exact aşa stătea lucrurile.

Capitolul 27

A doua zi de dimineaţă, în biroul său, Chase se luă cu mâna de burtă şi gemu.

Barrow îi aruncă o privire piezişă.

— E din cauza evidenţelor de la bancă?

— Nu… e de la non-şuncă! Sau poate de la sandvişton…

— N-o să te întreb nimic.

— Foarte bine. Pentru că nu vreau să vorbesc despre asta.

Barrow întinse braţele deasupra capului şi căscă.

— Ştii că am observat că păpuşa aceea a lui Daisy n-a mai murit de săptămâni bune?

— Cred că starea mea de bolnav ţintuit la pat a fost suficient de distractivă pentru ea.

— Hm, şopti Barrow, aruncând o privire gânditoare pe fereastră. Că tot veni vorba de paturi… Din câte pot să-mi dau seama, n-ai mai împărţit vreunul cu vreo femeie tot de câteva săptămâni bune…

— Oh, da! Am reuşit, într-un final, să am o perioadă de celibat, nu-i aşa? Şi nu a trebuit să fac altceva decât aproape să mor. Chase miji ochii la el. Bine, hai, spune, ce

tot îndrugi acolo? Şi să nu-mi spui că vrei să începi şi tu să mă baţi la cap să le păstrez pe fete…

— Eu voiam doar să-ţi sugerez că ar trebuit să te căsătoreşti cu domnişoara Mountbatten. Şi apoi să le păstraţi împreună pe fete.

„Poftim?”

— Asta e imposibil.

— De ce? Nu o iubeşti? Pentru că eu cred că o iubeşti.

Chase evită să-i răspundă la întrebare şi chiar reuşi cu uşurinţă. Avea mult exerciţiu în ceea ce privea numai *gânditul* la întrebarea aceea.

— Nu contează ce simt pentru ea, zise el. Nu o să mă căsătoresc niciodată. Niciodată. Şi ştii foarte bine care sunt motivele mele.

— Da, le ştiu, dar ştiu că motivele tale nu sunt bune.

— Eu sunt responsabil pentru moartea vărului meu şi refuz să înlocuiesc moştenirea lui Anthony cu linia mea de sânge lamentabilă. Titlul ar fi trebuit să fie al lui. Şovăi o clipă, după care decise să spună ceea ce gândea. Şi dacă tot nu a putut fi a lui, ar fi trebuit. În aceeaşi măsură să fie al tău. Tu eşti cel mai mare dintre noi doi. Amândurora ne curge prin vene sânge Reynaud.

Barrow se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi încrucişă picioarele.

— Deci aşa. Vrei să vorbim despre asta acum?

— Chiar am putea s-o facem. Chase gesticulă spre munţii de hârtii din jurul lor şi, implicit, spre imensa bogăţie şi terenurile pe care le reprezentau. Tu ai fi un duce mult mai bun ca mine. Eşti sigur că nu ţi-l pot da ţie cumva? Sau măcar o jumătate din el?

— Mă tem că nu. Totul este deja hotărât.

— Mda, atunci măcar apucă-te şi tu să sustragi fonduri sau ceva… Barrow râse amuzat.

— Da, bine, o să mă gândesc la asta.

— Vorbesc serios.

— Chase, fii serios! O să fii un nobil mai bun decât o jumătate dintre aristocraţii din Anglia. Tu măcar te îngrijeşti de persoanele care depind de tine. Şi să ştii că nu mi-a

scăpat nici faptul că, de când ne-am apucat de toată treaba asta, mi-ai cerut să înfiinţez nu mai puţin de şase fonduri de moştenire pentru *servitori devotaţi.* Şi, crede-mă, i-am văzut pe servitorii tăi. Sunt orice, numai devotaţi nu.

Chase oftă. Era greu să-l contrazică în privinţa asta.

— Aşa că pot ghici că nu sunt singurul bastard pe care l-a adus pe lume tatăl tău. După o clipă de gândire, Barrow îl întrebă încet: Dar cum e cu fetele?

— Nu ştiu, zise Chase şi îşi acoperi ochii, vădit frustrat. E posibil să fie copiii lui, dar nu am cum să fiu sigur. Oricum, nu e ca şi când contează în vreun fel. Intenţionez pe deplin să le ofer tot ce ţine de mine. Educaţie la o şcoală de prestigiu, zestre, fonduri.

— Aha. Deci poţi să te îngrijeşti fără probleme de toţi bastarzii tatălui tău, dar nu de o familie a ta?

— La naiba, Barrow! Nu mă îngrijesc de toţi bastarzii lui. Sunt doar bani.

Chipul lui Barrow se înăspri.

— Ah, bun.

— Nu la asta mă refeream, rosti Chase, blestemându-şi propria necugetare. Însă este un exemplu perfect pentru ce voiam să spun. Nu mă pricep deloc să am grijă de cineva. Prietenie… da, poate că asta reuşesc. Dar afecţiune reală? Să fiu tutorele cuiva? Să am o familie? Absolut deloc. După ce a fost ucis Anthony, i-am dus cadavrul la Belvoir. Trimisesem deja o scrisoare care să ducă veştile, dar cumva n-a ajuns la destinaţie. Unchiul meu a aflat abia când a văzut cadavrul. Ştii cum e când inima unui om se frânge chiar sub ochii tăi?

Barrow clătină din cap.

— Ei bine, eu ştiu. Nu vreau să mai văd asta niciodată.

Rămaseră amândoi tăcuţi câteva minute.

— Chase, când iubeşti pe cineva, există mereu o şansă să răneşti acea persoană. Dar, dacă o laşi pur şi simplu să plece, suferinţa sa nu mai este doar o posibilitate, ci o certitudine. Am văzut-o pe femeia aceea petrecând zi şi noapte lângă patul tău în timp ce tu erai aproape mort, zise

ridicând apoi dintr-o sprânceană. Ai urinat pe tine, dacă nu ştiai. De două ori.

— Da, am auzit, zise el iritat. Mulţumesc mult că ai adus vorba despre asta. Sincer, îţi mulţumesc.

— Alexandra te iubeşte. Şi dacă tu chiar nu poţi s-o iubeşti, atunci ai face bine să-i explici asta foarte clar. E mai bine acum decât mai târziu.

Chase încuviinţă din cap. Ca întotdeauna, fratele lui enervant de încrezut avea dreptate în tot ce spunea.

— Le-am promis o plimbare la British Museum mâine. O să vorbesc cu Alex cu prima ocazie.

*

După numai două minute petrecute în salonul egiptean de la British Museum, Alexandra ştia că ieşirea aceea era cea mai strălucită idee pe care o avusese întreaga vară.

— Uite-te la ele, zise ea înghiontindu-l în braţ. Le-ai văzut vreodată aşa de fericite?

— Sigur că sunt fericite, răspunse el, părând mai puţin entuziasmat decât ea. Daisy este înconjurată de moarte, mumiile sunt aşezate câte trei în sarcofag, iar Rosamund nici măcar nu ar putea visa la atât de mult aur de prăduit.

— Numai gândeşte-te la beneficiile educative.

Daisy îşi împinse ochelarii pe nas şi se aplecă deasupra inscripţiei de pe caseta de sticlă în care se afla un mormânt de piatră sculptat într-un model complicat. Şi apoi rosti cuvântul, silabisindu-l.

— Sar-co-fag.

— Vino să vezi asta, zise Rosamund, făcându-i semn surorii salt să vină la ea. Înainte să înfăşoare mumiile, le scoteau toate organele şi le puneau la păstrare în borcane de aur, adăugă ea, arătându-i un exemplar. Acesta e pentru creier. Şi scrie aici că îl scoteau pe nasul mumiei.

— Oooh!

Alex se întoarse atunci spre Chase.

— Nu poţi nega că învaţă multe lucruri.

Însă el doar clătină din cap drept răspuns.

În sinea ei, Alex era de acord cu el într-o oarecare măsură. Şi spera ca fetele să dezvolte şi alte interese în timp – sau dacă nu interese propriu-zise, măcar obişnuinţe mai puţin morbide şi mai puţin criminale faţă de cele pe care le aveau deja.

— Putem să mergem în salonul curiozităţilor din Marea Sudului? întrebă Rosamund. Vreau să văd hărţile şi obiectele rămase de la căpitanul James Cook.

— Da, puteţi merge înainte, îi spuse Alex, cu condiţia să ai grijă de Daisy. Venim şi noi într-un minut. Şi să nu alergaţi, da?

Odată ce fetele părăsiră salonul egiptean, Alex se duse spre un colţişor mai liniştit dintre galerii.

— Ar trebui să vorbim.

— La acelaşi lucru mă gândeam şi eu.

— Vara se apropie de sfârşit.

El încuviinţă din cap.

— Şi la fel înţelegerea noastră.

— Da. Alex coborî glasul şi zise: Promite-mi, te rog, un lucru, dacă vrei. Indiferent unde le trimiţi pe fete la şcoală, te rog, nu le obliga să rămână acolo pe timpul vacanţelor! Dacă nu le vrei la tine acasă, măcar trimite-le la mine! Eu am stat la internat în fiecare vacanţă din anii de şcoală şi a fost absolut îngrozitor.

— Cu siguranţă, nu aveai cum să rămâi acolo *în fiecare* vacanţă.

— Unde aş fi putut să mă duc? Nu mai aveam familie. A fost, într-adevăr, un an în care o colegă m-a invitat să petrec vacanţa de vară cu ea şi cu familia ei la casa lor din provincie. Dar până la urmă nu s-a mai întâmplat.

Alex nu-i mai spuse restul poveştii. Că fata în cauză – Violet Liddell – petrecuse săptămâni întregi povestindu-i despre toate lucrurile minunate şi interesante pe care aveau să le facă împreună în vara aceea. Picnicuri, mers în sat pentru a cumpăra panglici, stat treze toată noaptea, râzând şi jucându-se. Alexandra visase la asta în fiecare noapte timp de luni întregi, imaginându-şi tot soiul de

aventuri pe care ea şi Violet le putea avea împreună. Însă ceea ce îşi dorise cel mai mult şi aşteptase cu cea mai mare nerăbdare nu era nimic aventuros. Aşteptase cinele luate în familie.

Dar, când se terminase semestrul şi părinţii lui Violet veniseră să o ia pe fiica lor, Alex stătuse afară cu cufărul ei, aşteptând. Îmbrăcase cea mai frumoasă rochie pe care o avea şi era incredibil de entuziasmată de călătoria ce urma. Aşteptase cu sufletul la gură să le fie prezentată domnului şi doamnei Liddell. Doar că prezentarea aceea nu mai venise niciodată. În schimb, Violet se întorsese spre ea cu un zâmbet crud întipărit pe chip şi îi spuse:

— Să ai o vară frumoasă, Alexandra!

Apoi se urcase în trăsura familiei şi plecase.

Alex nu putuse uita niciodată ruşinea de a-şi târî cufărul după ea înapoi în dormitorul din pod, pas după pas, în timp ce toate celelalte colege stătuseră acolo, privind-o şi râzând. Ele ştiuseră de la început ce urma. Ştiuseră toate.

— Doar promite-mi, te rog! zise ea. De Paşte, de Crăciun, în vacanţele de vară. Nu le lăsa acolo. Au nevoie să simtă că au şi ele o casă.

— Fir-ar, murmură Chase, întorcându-se apoi cu faţa spre perete.

— Ce este?

— Am văzut pe cineva cunoscut… şi de care nu-mi place în mod deosebit.

— Unde? întrebă Alex şi întoarse capul să se uite.

— Nu te uita, şuieră el. Sper că nu m-a observat.

Se întoarse şi ea în direcţia în care se uita el, şi, văzând ce se afla în faţa sa, înghiţi apăsat şi zise:

— Sper să nu observe nimeni că stăm aici şi ne holbăm la un perete gol…

— Bine atunci, n-ai decât să te uiţi. Dar nu te agita prea tare. În capătul cel mai îndepărtat al galeriei. Individul mai scund, care compensează înălţimea purtând o pălărie exagerat de înaltă.

Alex se răsuci, străduindu-se să pară nonşalantă. Deşi

nu era sigură că arăta mai bine să se învârtă în cerc pe loc fără scop decât să se holbeze la un perete gol.

În timp ce îşi contempla cercul, îl zări pe omul pe care i-l descrisese Chase. Şi i se strânse imediat stomacul.

— Spune-mi că nu se uită în direcţia asta!

— Ba se uită fix în direcţia asta. Ceea ce însemna că Alexandra şi-ar fi dorit să-şi adune fustele şi să o ia la fugă în direcţia opusă.

— Reynaud? întrebă omul şi vocea lui răsună chiar şi din celălalt capăt al galeriei. Chase Reynaud… Tu eşti?

Chase înjură în şoaptă.

— Nu mai e nicio cale de scăpare acum. Se răsuci pe călcâie şi ridică mâna într-un salut pe jumătate reticent. Este Sir Wi…

— Sir Winston Harvey.

— Îl cunoşti?

— I-am reglat timp de trei ani ceasurile din casă.

— Atunci ştii că e complet insuportabil.

Alex simţea că i se face pielea de găină.

— Oh, da!

În depărtare, Sir Winston începu să-şi ia la revedere de la partenerul de discuţie – probabil cât mai repede cu putinţă, ca să poată traversa galeria şi să ajungă la ei.

— Eu mă duc la fete, zise Alex. Probabil s-au dus deja să vadă marmura grecească.

— Nu, rămâi! O trase apoi lângă el, trăgându-i mâna pe braţul lui. Dacă eşti şi tu aici, n-o să mă încânte cu povestiri sordide despre aventurile lui la bordel. Pare să creadă că mă impresionează cu chestiile astea.

— Chiar aş prefera să mă duc după fete.

— Ce-a făcut? o întrebă el, probabil sesizând tonul tensionat din glasul ei. Spune-mi!

— Cel mai adesea se uita chiorâş, îi şopti ea. Şi au mai fost o ciupitură sau două. Ştii tu… lucruri obişnuite.

— Lucruri *obişnuite?*

— Lucruri obişnuite pentru el. Chase, s-a întâmplat acum mulţi ani. Nici măcar n-o să mă mai recunoască. Lasă-mă, te rog, să mă duc!

Dar era prea târziu. Omul ajunsese deja lângă ei.

Nu mai exista nicio scăpare.

Capitolul 28

Chase nu fusese niciodată genul de om care să comită acte de violenţă. Nu era împotriva unei mici răzbunări, când situaţia o cerea, dar cumva până atunci nu avusese această ocazie. Părea mereu să îşi facă apariţia prea târziu, după ce răul era deja făcut.

Dar nu fu cazul şi în acea zi.

— Reynaud! Potaie bătrână ce eşti. Nu prea te-am mai văzut pe la cluburi în ultima vreme. Atenţia lui Sir Winston alunecă imediat spre Alex şi o cercetă cu privirea libidinoasă. Mă bucur să ştiu că încă te ţii bine. Oh, dar cine este dumneaei?

— Sunt doar guvernanta, explică Alex în grabă.

— Nu eşti doar guvernanta, o corectă Chase. Nu eşti *doar* ceva.

— Oh, desigur că nu e *doar* guvernanta, zise Sir Winston, făcându-i cu ochiul deloc subtil. Ele nu sunt niciodată *doar* ceva, nu-i aşa?

Chase îl bătu pe umăr, simulând aprecierea faţă de o glumă bună. Şi apoi, întorcându-se spre restul încăperii, îşi înfipse pumnul în stomacul ticălosului.

Lui Sir Winston îi căzu pălăria la podea.

Iar bărbatul stătea aplecat şi gemea de durere.

— Pentru ce naiba a fost asta, Reynaud?

— Îi datorezi scuze domnişoarei Mountbatten.

— Scuze pentru ce?

— Pentru început, deoarece ai insultat-o astăzi. Şi pentru că ţi-ai permis libertăţi cu ea în trecut.

— În trecut? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce tot vorbeşti acolo? N-am văzut-o în viaţa mea pe fata asta!

Alex plecă atunci capul, evitând privirea celorlalţi vizitatori ai muzeului, după care murmură:

— Ţi-am spus că nici n-o să-şi mai aducă aminte.

— Dar, din moment ce ai adus vorba, zise Sir Winston jovial, nu m-ar deranja deloc s-o cunosc. Aşa că, după ce termini tu cu ea, trimite-o şi pe la mine!

Bărbatul se aplecă apoi să îşi ia pălăria.

Dar Chase călcă pe ea. Şi rămase cu privirea aţintită spre bărbat, în timp ce apăsa cizma pe podea încet, dar cu subînţeles, zdrobind jobenul din blană de castor într-o plăcintă pufoasă.

„Ia de aici, nemernicule! Încearcă să compensezi înălţimea cu asta!”

— Cere-ţi scuze faţă de domnişoara Mountbatten, mârâi el printre dinţii încleştaţi. Altfel îţi jur pe toţi zeii egipteni că o să-ţi scot creierul din craniu pe nas şi o să te îndes în sarcofagul ăla pentru următorii trei mii de ani!

Sir Winston ştia când era învins. Se îndreptă de spate, după care făcu o plecăciune în faţa ei.

— Mii de scuze, domnişoară Montbarren.

— *Mountbatten!*

— Domnişoară Mountbatten…

Şi după ce-l priviră pe acel ticălos părăsind galeria, se duseră să le ia pe fete şi părăsiră şi ei muzeul. Rosamund şi Daisy protestară că plecau aşa de repede. În timp ce ele aşteptau în trăsură, Chase le mitui cu portocale cumpărate de la un băieţel care le vindea pe stradă.

Odată ajunşi acasă, fetele se grăbiră la etaj să o mumifice pe Millicent. Chase mărşălui în biroul său. Iar Alexandra îl urmă, închizând uşa în urma ei şi întorcând cheia în broască.

— Ce ticălos impertinent! Îşi smulse mănuşile în grabă şi plesni cu ele peste marginea biroului. Îmi pare rău dacă te-a supărat.

— Poate că Sir Winston Harvey m-a supărat, într-adevăr, dar ceea ce ai făcut tu a fost mult mai umilitor. M-ai transformat într-o atracţie de circ.

— Stai o clipă! Nu eu sunt personajul negativ în povestea asta. Ticălosul ăla merita tot ce a primit şi încă pe atât. Singurul meu regret e că a avut doar o singură pălărie

pe care să i-o strivesc.

— Totul se reduce la mândria ta, nu-i aşa? Ai stat măcar vreo secundă să te gândeşti la sentimentele mele?

— Tocmai sentimentele tale au fost principala mea grijă! Cum a îndrăznit să-ţi vorbească într-un asemenea mod? Ca şi când ai fi fost…

— Ca şi când aş fi fost amanta ta? continuă ea.

Chase se gândi că acesta era de departe cel mai frumos mod cu putinţă de a o spune.

— Normal că a presupus că sunt amanta ta, zise ea, apropiindu-se de el pe cealaltă parte a biroului şi aşezându-şi palmele pe suprafaţa lucioasă. Şi ştii de ce? Deoarece chiar *sunt* amanta ta! Şi acum treaba asta o să se afle prin tot Mayfair-ul până diseară.

— În primul rând, nu eşti amanta mea, zise el. În al doilea rând, nu-ţi face griji pentru bârfe. Mă îndoiesc sincer că Sir Winston Harvey o să fie prea dornic să povestească ce s-a întâmplat.

— Nu, nu o să îndrăznească să zică niciun cuvânt despre cum i-ai zdrobit pălăria. O să-şi ţină tot veninul pentru a mă descrie pe mine. Doamne! Nu pot să cred cât de naiv eşti!

— *Eu?!* Vrei să spui *că eu* sunt naiv?

— Da, tu. Chase, eşti un bărbat bogat şi cu greutate în societate. Moştenitorul titlului de duce. Societatea ţi-ar ierta orice. Dar femeile cu poziţia mea nu sunt la fel de norocoase. Noi muncim pentru a ne câştiga traiul şi suntem la cheremul clasei superioare. Iar la cel mai mic semn de scandal, suntem *ruinate.* Şi atunci nu ne mai angajează nimeni, pe veci! Aşa funcţionează societatea englezească, dacă nu ştiai.

— Atunci societatea englezească trebuie să se schimbe.

— Dacă nu intenţionezi să faci tu asta până la finalul verii, ţi-aş fi recunoscătoare să nu mă mai arunci aşa în gura lupului! Îşi încrucişă braţele la piept şi începu să se plimbe prin birou, furioasă. Dacă se duce vorba că guvernanta este de fapt amanta ta…

— Nu eşti amanta mea.

— …şi apoi Rosamund şi Daisy nu sunt acceptate la şcoală din cauza asta? Chiar mă bazez pe cele două sute de lire în plus pe care mi le-ai promis. Pentru că trebuie să-mi fac o viaţă după ce se termină vara.

Ca şi când el ar fi lăsat-o să rătăcească prin lume fără un ban în buzunar şi să moară de foame.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru banii tăi. Ştii că o să am grijă de tine.

— Serios? Cum? Ah! Păi poate o să mă instalezi undeva la ţară, într-o căsuţă confortabilă, cu o indemnizaţie şi cu o însoţitoare?! Ca pe o *amantă?!*

— Îţi spun pentru ultima oară! Ieşi din spatele biroului şi o apucă de braţe. Nu eşti amanta mea!

— Atunci ce sunt? întrebă ea cu glas tremurând. Ce sunt eu pentru tine?

— Eşti…

„Totul!”

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet amar.

— Nu te chinui prea tare să găseşti un răspuns.

— Pe toţi dracii, Alex! Nu ştiu cum să-i spun. O trase apoi mai aproape şi îi lipi trupul de al lui. Al naibii să fiu dacă o să te las să pleci!

*

Când gura lui Chase o strivi pe a ei, Alex îi răspunse cu aceeaşi intensitate. Reacţii opuse şi egale în intensitate.

Iar rezultatul fu unul glorios.

În tot timpul pe care îl petrecuseră împreună, împărtăşiseră multe sărutări. Săruturi pasionale, săruturi tandre, sărutări furate, sărutări secrete… Dar, dacă ar fi ştiut cât de exaltant putea fi un sărut furios, Alex ar fi stârnit certuri cu el în fiecare noapte.

Se îmbrăţişară strâns, aproape luptându-se unul cu celălalt, fiecare pedepsindu-l pe celălalt pentru păcate nerostite. Lui Alex îi fusese teribil de dor de căldura lui, de mirosul lui, de foamea lui pentru ea. De felul în care erecţia

lui tare îi umplea mâna, de gustul sărat al pielii lui.

Trecuse atât de mult! Prea mult timp! Şi era numai vina lui.

El o apucă de fund şi o ridică, aşezând-o pe birou. Hârtiile şi instrumentele de scris căzuseră la podea, una după una.

La un moment dat, încetară să se mai lupte unul cu celălalt şi începură să se lupte împreună cu spaţiul dintre ei. Şi deveniră aliaţi în războiul împotriva hainelor. Nasturii erau înfruntaţi, iar panglicile erau cucerite. Fustele mărşăluiau spre nord. Iar jupa el fu ultimul steag alb de predare, care căzu la pământ.

Iar când pielea ei se lipi de a lui, fierbinţeala dintre ei era atât de sfârâitoare, încât suspinară amândoi.

Gura lui lacomă şi mâinile lui avide o împingeau tot mai în spate pe birou. O voia sub el. Nu de data aceasta. Ea schimbă poziţia în care stăteau, împingându-l, trăgându-l şi ghidându-l, până când el ajunse pe spate pe birou, iar ea deasupra lui.

Gata. Mult mai bine aşa.

Se uită în jos la trunchiul lui puternic şi frumos sculptat şi definit, alunecându-şi mâinile pofticioase peste muşchi, apoi trasând din nou aceleaşi linii cu unghiile, zgâriindu-i încet pielea. El roti şoldurile şi mădularul lui se lipi de burta ei. Agresivă. Nerăbdătoare.

Nu încă. Nu încă…

Se aplecă să îl sărute, alunecându-şi limba şi dinţii pe gâtul lui, peste sfârcuri, savurând fiecare respiraţie întretăiată şi fiecare geamăt gâtuit pe care i-l putea smulge. Mâinile lui se înfipseră în părul ei, scoţându-i agrafele din coc şi strângând în pumni şuviţele desprinse. Trasul de păr îi trimitea fiori prin corp până în vârful degetelor de la picioare.

El preluase din nou controlul şi profita de asta atrăgând-o într-o bătălie a limbilor şi a dinţilor. Şi apoi, împingând-o în jos pe trupul lui, tot mai jos şi mai jos, până când nu mai exista nicio posibilă interpretare greşită a intenţiei lui.

Foarte bine. Avea să facă aşa cum voia el. Dar avea să o facă încet.

Alex îi descheie încet nasturii pantalonilor.

Unul…

Câte unul…

Câte unul.

După aceea îşi alunecă degetele înăuntru şi le strânse în jurul mădularului.

Unul…

Câte unul…

Câte unul.

Până când îl scoase la iveală, aşa gros, erect şi roşiatic. Şi îl umplu de sărutări delicate pe toată lungimea.

Unul…

Câte unul…

Câte unul.

El mârâia ca o bestie. Ca o fiară pe care ea trebuia să o îmblânzească. El o apucă şi mai strâns de păr.

— Mă omori, Alex!

Ei bine, asta nu se putea.

Alex nu se simţise niciodată în viaţa ei mai puternică. Pentru restul lumii, ea era o fiinţă mică, slabă şi neînsemnată. Chiar invizibilă. Dar atunci şi acolo, îl făcea pe acel bărbat să tremure de dorinţă sub atingerea ei. Implorând-o să-i simtă gura.

Îşi alunecă limba de la baza mădularului şi până în vârf şi apoi îl cuprinse în gura ei.

Chase eliberă un oftat adânc, gutural şi prelung şi îi dădu drumul la păr. Roti şoldurile, împingându-se mai adânc în gura ei. „Ia-mă mai mult!” o zorea trupul lui. „Şi mai mult!”

Şi ea îşi dorea mai mult din el.

Îl mai linse tachinător de câteva ori, după care ridică uşor capul, îşi trase fustele spre talie şi îi încălecă erecţia, ţinând prizonier mădularul între pântecul lui şi mugurul ei. Îşi lipi palmele pe pieptul lui şi se îndreptă de spate, balansându-se deasupra lui.

„Da! Da! Da!”

Mâinile lui se mutară pe şoldurile ei şi o îndemnară să grăbească ritmul. Erecţia lui dură se freca de trupul ei exact acolo unde avea nevoie, explodându-i prin vene val după val de plăcere.

El îi captură privirea, călărindu-i trupul cu o dorinţă explozivă. Şi apoi tot mai repede. Buzele i se întredeschiseră uşor, iar respiraţia îi făcea pieptul să se ridice şi să coboare în ritmul gâfâielilor. Ceaţa plăcerii o învălui, devenind din ce în ce mai densă, până când acea unică rază de lumină perfectă şi fierbinte spintecă ceaţa, împingând-o pe culmile extazului.

Călări climaxul până la dulcele final şi apoi continuă să îşi mişte şoldurile, în căutarea plăcerii lui.

Îl simţi încordând coapsele. Se apropia…

— Chase… şopti ea… rămâi cu mine.

Dar nu primi niciun răspuns – nici rostit, nici altfel. Dăduse capul pe spate. Venele de la gât erau complet încordate. Şi ţinea ochii închişi strâns. O apucă de şolduri şi stabili propriul ritm, alunecând-o pe toată lungimea mădularului într-un ritm alert şi ameţitor, până când se cutremură în clipa eliberării.

Şi se lăsă complet liniştea, cu excepţia respiraţiilor lor grele.

O trase apoi în braţe şi o lipi la pieptul lui. Sămânţa lui vărsată le lipea pântecele. Alex îşi lipi urechea în dreptul inimii lui.

— Unde eşti? îl întrebă ea.

El părea uluit.

— Aici. Pe birou. Sub tine.

— La final, mă refer. De fiecare dată când suntem împreună, la final te duci în altă parte. Nu ştiu unde eşti, dar sigur nu eşti cu mine…

El o mângâie uşor pe păr.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nici eu.

Ea se strecură din îmbrăţişarea lui şi se dădu jos de pe birou într-un mod deloc elegant. Cum se făcea că în timpul preludiului actului amoros era toată numai sâni,

şolduri şi mâini încrezătoare şi îndrăzneţe, iar odată ce plăcerea se termina, totul se transforma în coate şi genunchi?

Îşi trase mânecile rochiei peste umeri, nerăbdătoare să evadeze. Dacă el se putea duce altundeva, atunci putea face şi ea acelaşi lucru.

— Asta trebuie neapărat să fie ultima dată. Nu pot să fiu amanta ta… sau oricum vrei să-i spui tu.

— Nu-ţi pot oferi mai mult.

— Nici nu mi-am închipuit vreodată altceva.

Ce minciună! Visase cu ardoare la asta înainte să îi ştie măcar numele. Şi visase la asta chiar cu cinci minute în urmă. Nebuneşte. Prosteşte. De fiecare dată.

Pentru că el urma să fie duce. Şi fetele ca Alex – în parte americance, în parte spaniole, unele native din insule, orfane catolice, şi din clasa mijlocie – nu deveneau niciodată ducese. Fetele ca Alex nici măcar nu erau invitate acasă la colegele lor în vacanţe. Erau plătite prea puţin şi munceau prea mult. Şi erau ciupite de fund pe coridor de bogătaşi libidinoşi sau ignorate cu totul.

Şi erau uitate de îndată ce părăseau încăperea.

Capitolul 29

Chase stătea la biroul său cu un pahar de coniac în mână, sortând scrisorile pe care le primise de la directoarele celor mai bune şcoli internat pentru fete.

Erau toate scrisori de acceptare, desigur. Promisiunea unei donaţii generoase făcea minuni în sensul acesta, firește.

Doar că nu avea nici cea mai mică idee care ar fi fost cel mai bun criteriu după care să aleagă. Filosofia academică? Popularitatea printre familiile aristocrate? Distanţa fată de Londra sau de Belvoir?

După ce le sortă de mai multe ori, în mai multe feluri, dilema lui deveni clară. Întrebarea nu era să decidă unde

anume să le trimită.

Întrebarea era dacă putea îndura să le trimită.

Fu trezit din gândurile lui de un bubuit de paşi care coborau scările. În timp ce privea de la biroul lui, o siluetă îmbrăcată în alb trecu în zbor pe lângă uşă, cu părul negru fluturând în urma sa. Se auzi uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se tare. Ori Alexandra tocmai fugise din casă mâncând pământul, ori o fantomă îi juca feste.

Chase nu credea în fantome.

Se ridică şi se duse după ea, ieşind afară, în aerul răcoros al nopţii.

— Alex? întrebă el, întorcându-se în toate părţile ca să se uite după ea. Dar nu o văzu. Aşa că ridică glasul. Alexandra!

— Sunt aici.

Vocea venea din frunzişul din mijlocul curţii. Numai după ce traversă aleea şi cercetă inutil grădina, reuşi să o vadă.

Aproape că se împiedică de ea şi astfel o găsi.

— Alex, ce naiba faci stând întinsă în iarbă în mijlocul nopţii, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte?

— Cometa. Asta ar putea să fie, zise ea, lovindu-l în cizmă. Şi acum fii bun, te rog, şi du-te înapoi în casă, că îmi obturezi vederea cerului.

În schimb, Chase se întinse pe iarbă lângă ea.

— Ţi-am zis să te duci înapoi în casă.

— Nu o să te las aici singură.

Ea tremura lângă el.

— Bine, cum doreşti.

— Dacă asta ar putea fi o cometă, nu ai nevoie de telescop?

— Pentru partea asta, nu. Sigur e o pată albicioasă pe cer. Nu se regăseşte printre obiectele lui Messier şi n-am găsit-o nici prin listele mele de comete deja identificate. Acum am nevoie să o privesc şi să văd dacă se mişcă în acelaşi ritm cu stelele.

— În ce parte a cerului ne uităm?

— Urmăreşte linia degetului meu, zise ea, apropiindu-

se de el şi îndreptând braţul spre cer. Vezi stelele acelea de acolo, care formează un triunghi? Este pata aia mică şi alburie de deasupra punctului cel mai de jos. O vezi?

— Cred că da.

La drept vorbind, Chase nu vedea nimic altceva cu excepţia aglomeraţiei obişnuite de stele, dar nu voia să o dezamăgească. Îşi dorea să împartă asta cu ea.

— Şi cât o să-ţi ia să fii sigură? o întrebă el.

— Cel puţin un sfert de oră. Poate mai mult.

— Stai să văd cât e ceasul.

Deschise cadranul de sticlă al ceasului şi îl atinse uşor cu degetele ca să vadă care era poziţia limbilor.

Rămaseră acolo, întinşi pe iarbă, unul lângă altul, ceea ce i se păru a fi o oră.

— Cât timp a trecut? îl întrebă ea.

Chase consultă din nou ceasul, pipăind limbile cu degetele.

— Nu sunt sigur. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că… în jur de trei minute.

Ea gemu.

— Treaba asta e absolut exasperantă.

— Ştii cum se spune. O cometă care ştie că e privită nu se mişcă niciodată.

După aceea mai trecu o eternitate. Probabil în total se făcuseră cinci minute. Şi simţea că nu mai putea îndura tensiunea aceea tăcută.

— Am un coşmar, zise el. Se tot repetă la ceva timp. E dimineaţă şi stau în odaia fetelor. Suntem toţi acolo şi ne uităm la pat, la fel ca de obicei. Mă pregătesc să zic ceva despre tragedia paraziţilor stomacali care i-au curmat viaţa lui Millicent, când îmi dau seama că mâna care o ţine pe a mea nu e făcută din carne şi oase. Ci din lemn. Aşa că mă întorc, mă uit şi îmi dau seama că o ţin de fapt de mână pe Millicent, iar cadavrul de pe pat este al lui Daisy.

Alexandra îi acoperi mâna cu a ei, iar el îi prinse strâns degetele.

— Şi zace acolo pur şi simplu. Palidă şi nemişcată. Are nasturi aşezaţi pe ochi. Şi încep să ţip la ea şi să-i scutur

corpul micuţ. Dar nu-i pot dezlipi nasturii ăia de pe ochi ca s-o trezesc şi apoi… apoi patul începe să-şi schimbe forma. Dintr-odată, este cenuşiu şi inegal. De fapt, este pe caldarâmul unei alei, cu o baltă de sânge sub ea. Caut disperat să găsesc sursa sângelui şi să-mi apăs mâna pe rană, dar nu reuşesc s-o găsesc. Şi balta de sânge se face mai mare şi mai mare. Şi apoi…

— Şi apoi?

— Şi apoi mă trezesc. Ud leoarcă de sudoare rece.

— Oh, Chase, îmi pare tare rău. Sună absolut înfricoşător.

— Chiar *este* înfricoşător. Când mă trezesc după coşmar şi ştiu că n-a fost decât un vis, e la fel de înspăimântător. Şi frica pe care o simt nu scade niciodată, ci doar devine din ce în ce mai puternică. Îmi dau seama de asta pentru că… Se opri o clipă şi înghiţi apăsat. Asta se întâmplă pentru că le iubesc.

Alex îl strânse mai tare de mână.

El înjură în şoaptă.

— Le iubesc al naibii de mult pe fetele alea, Alex.

— Ştiu, Chase, ştiu. Am ştiut de la bun început.

— Da, da… tu ştii totul, zise el, înghiontind-o în glumă. Dar ai putea măcar să aştepţi să-mi vărs tot sufletul pe iarbă. Şi apoi să te bucuri.

— Mă consider mustrată. Continuă, te rog!

— Între spaimă şi afecţiunea pe care o simt pentru ele, lucrurile pur şi simplu devin din ce în ce mai rele. Pentru că una o alimentează pe cealaltă. Simpla idee de a le vedea rănite şi suferind, de a nu le putea ajuta mă sperie de moarte, ăsta-i adevărul.

— Sunt destul de sigură că e ceva normal.

— Şi nu mi-e frică doar de accidente şi de boli. Ci de tot! Rosamund are zece ani. Ce fac dacă vine la mine şi-mi spune că îi place un băiat? Sau şi mai rău – dacă unui băiat începe să-i placă de ea?! O posibilitate complet nouă prinse astfel contur în mintea lui şi i se părea de departe cea mai înspăimântătoare dintre toate. Doamne, Dumnezeule! Ce o să mă fac când îi vine prima dată menstruaţia?

Alex izbucni în râs.

— Nu râde! Vorbesc foarte serios! Nu am încredere în mine că o să fiu un tutore competent. Cum aş putea să fiu, pentru numele lui Dumnezeu? Nici eu n-aş avea încredere în mine, dacă aş fi altcineva.

— Ei bine, *eu* am încredere că eşti un tutore excelent. E adevărul gol-goluţ. Şi eu le iubesc pe Rosamund şi pe Daisy, şi nu aş putea îndura să plec la sfârşitul verii dacă nu aş avea încredere completă în tine. Te ajută asta?

— Un pic.

Dar ar fi ajutat mai mult dacă ea nu ar fi plecat la sfârşitul verii. Sau dacă nu ar fi mai plecat deloc.

— Chase, zise ea şi-l apucă de braţ, ca şi când îşi amintise brusc motivul pentru care stăteau întinşi acolo pe iarbă în mijlocul nopţii. Crezi că a trecut un sfert de oră?

El pipăi din nou limbile ceasului.

— Mai bine de un sfert de oră, îi răspunse.

— Oh, nu se poate! Nu mai văd pata.

— Ştii? Cerul nu-i chiar aşa de mare. Nu avea cum să se ducă prea departe.

— Şşşt! şopti ea, ţinându-şi respiraţia şi studiind întunecimea de deasupra capului. Oh! Uite-o acolo! Se duce spre Altair.

Se ridică în picioare, lăsându-l acolo singur şi uimit.

— Stai un pic! strigă după ea, dar Alex se afla deja la jumătatea drumului spre casă. Ăsta e un lucru bun sau rău? Ce înseamnă Altair?

— Înseamnă „vultur zburător” în arabă. Ajunse la uşa principală şi se întoarse spre el ca să-i răspundă: Practic vorbind, în momentul de faţă? Înseamnă că trebuie să mă duc de urgenţă la Observatorul Regal!

*

De aici încolo, începu cursa.

Chase se grăbi să se ridice de pe iarbă şi să o urmeze în casă.

Alex se răsuci spre el.

— Unde crezi că aş putea găsi o birjă de închiriat la ora asta din noapte?

— O birjă de închiriat? Nu fi ridicolă! Pun să se pregătească trăsura. Du-te şi schimbă-te în ceva mai călduros şi ne vedem în faţă.

— Adică vii cu mine?

— Sigur nu te las să te duci singură. Până în Greenwich, în mijlocul nopţii?

— Şi cum rămâne cu fetele?

— O să-i spun doamnei Greeley că ieşim puţin. O să aibă grijă de ele. Şi oricum o să fim înapoi acasă înainte să se trezească mâine-dimineaţă. O cuprinse de umeri. Du-te sus şi ia ţi ghetuţele şi pelerina. Lasă restul în seama mea.

Ea încuviinţă din cap.

— Bine.

— Mă duc jos să-i spun vizitiului că pornim spre Greenwich.

— Stai o clipă, zise ea fermă. Părea că i se ridicase într-un final ceaţa din minte. Spune-i că mergem la Billingsgate Docks.

— La Billingsgate Docks?

— Da, zise ea, inspirând adânc. Trebuie să luăm o barcă.

— Ai înnebunit? Nu te urci în nicio barcă. Nu după ce mi-ai povestit despre naufragiu, pierderea tatălui tău şi plutitul în derivă în mijlocul oceanului, fără mâncare sau apă, timp de opt zile!

— Da, ştiu foarte bine ce ţi-am spus, Chase. Şi garantat acesta nu-i momentul să rememorăm toate detaliile acelea oribile. Dar drumurile sunt prea întunecate pe timp de noapte ca să putem călători repede. Iar o barcă este cea mai rapidă modalitate de a ajunge acolo. Dacă nu ajungem în Greenwich înainte să coboare cometa sub linia orizontului, trebuie să aşteptăm până mâine-noapte ca să poată fi verificată. Şi dacă mai aştept, s-ar putea să apară ceaţa sau ploaia. Ori s-ar putea să o revendice alt observator înaintea noastră. Nu vreau să-mi asum riscul.

— Bine, dacă eşti sigură…

Ea încuviinţă din cap.

— Da, cred că pot s-o fac. Închise ochii strâns o clipă scurtă şi încleştă pumnii. Ba nu… *ştiu sigur* că pot s-o fac! Atât timp cât eşti tu cu mine!

„Oh, da, o să fiu cu tine! Numai încearcă să scapi!”

— O să fii în siguranţă, Alex. Ţi-aş da cuvântul meu de onoare, dar la cât de puţin valorează, nu prea mi se pare că merită. Rămase o clipă uitându-se cu un aer grav în ochii ei. Mai curând aş renunţa la viaţa mea decât să te las să pleci.

*

„Pot s-o fac! Pot s-o fac!” îşi tot repeta Alex. „Pot! Pot! Pot!”

Îi fusese mai uşor să creadă asta acasă. Dar acum, că stătea pe chei, se dovedea mai greu să pună în fapt decizia pe care o luase. Ultima dată când stătuse pe docurile acelea, căzuse în Tamisa, iar munca de o viaţă îi scăpase din mâini.

Dar, dacă nu s-ar fi întâmplat, n-ar mai fi fost acolo cu Chase.

El veni lângă ea după ce termină de făcut aranjamentele cu un barcagiu pe care-l trezise din somn.

— Plecăm imediat. S-a dus să pregătească schiful.

— Ai închiriat un schif? întrebă ea uimită. Se aşteptase la o barcă.

— E vânt în seara asta. Şi pânzele sunt mai rapide ca vâslele.

Ei însă vâslele i se păreau mai sigure.

Alex se uită în jos la apele râului. Tamisa plutea ca un râu de cerneală sub ei, aşa întunecat şi tăcut. I se părea ameninţător şi de rău augur.

— Încă ai timp să te răzgândeşti, îi spuse el.

Dar ea clătină din cap, cu fermitate.

— Ai trimis deja trăsura să plece fără noi.

— Şi ce dacă? Pot să închiriez alta.

— Nu. O să luăm schiful!

Noaptea aceea, călătoria aceea reprezentam lucrurile

spre care se îndreptase de la bun început. Nu voia să permită fricilor iraţionale să stea între ea şi obiectivul pe care-l stabilise.

Chase urcă primul în schif, după care îi întinse mâna ca să o ajute. Cu cât se dădea mai aproape de marginea docului, cu atât mai tare îi bubuia inima în piept. Îşi simţea limba acoperită de nisip.

— Nu te uita la apă, Alex. Uite-te la mine!

Ea îi dădu ascultare. În întunericul nopţii, negrul pupilelor ei părea să fi înghiţitul cu totul verdele strălucitor al irişilor lui. Nu mai exista niciun fel de farmec în privirea lui. Ci numai sinceritate.

— Ia-mă de mână, îi zise el. Îţi promit că n-o să-ţi dau drumul.

Alex întinse mâna spre a lui. Mâna lui o cuprinse imediat pe a ei, iar uniunea aceea părea ceva complet firesc şi uşor. În fond, se ţineau de mână în fiecare dimineaţă de săptămâni întregi.

Chase o cuprinse de braţ cu cealaltă mână şi o ajută să urce în barcă. Ea ateriză destul de dizgraţios, iar schiful începu să se clatine. Simţi panica izbucnindu-i în piept, doar că nu avu timp să capete aripi să se înflorească, cum se întâmpla de obicei. Pentru că Chase o cuprinse de talie şi o trase jos pe băncuţă, lângă el. Braţul lui se strânse apoi în jurul ei, trăgând-o aproape.

Barcagiul împinse barca de lângă doc.

Şi apoi pluteau în larg. Călăreau valurile, în nesiguranţa apelor…

— Te ţin, îi şopti Chase la ureche.

— Ştiu, murmură ea. Îşi simţea gâtul atât de uscat, încât nu putea să înghită. Ştiu. Împreună mâinile în poală şi începu să le frângă. Nu ar trebui să-mi fac speranţe prea mari. Sunt aşa de mulţi observatori astronomici, nu numai în Anglia, ci pe tot continentul… Care sunt şansele să o fi văzut eu prima?

— Îmi imaginez că sunt destul de mici, din păcate.

— Şi asta dacă *este* o cometă. Pentru că aş putea la fel de bine să mă înşel.

— Nu ar fi prima dată…

— Exact. Deci cel mai probabil n-o să iasă nimic din treaba asta.

El încuviinţă din cap.

— Probabil că ai dreptate.

Alex se uită la el chiorâş. El nu trebuia să fie de acord cu ea.

— Ce fel de plan de carieră este să fii vânător de comete? mormăi el. Nu unul foarte realist.

Ea încremeni şi se încordă.

— Ba este unul foarte realist, chiar dacă nu e ceva prea obişnuit.

— Oh, da, sigur! Spune-mi o singură femeie care îşi câştigă traiul fiind astronom.

— Domnişoara Caroline Herschel.

— Bine. Spune-mi *două* femei care îşi câştigă traiul ca astronomi.

— Domnişoara Caroline Herschel şi domnişoara Margaret Bryan. Şi dacă vrei să îţi spun trei, domnişoara Mary Somerville, care face matematică, îi răspunse ea cu înflăcărare. Şi asta numai în Anglia. Gottfried Kirch din Germania a avut trei surori şi o soţie, şi toate au fost astronomi. În Franţa le avem pe Marie-Jeanne de Lalande şi pe Louise du Pierry, care a predat astronomie la Sorbona. Să continui?

— Da, te rog, zise el. Mai zi-mi douăzeci şi poate că atunci o să mă convingi.

Alex dădu să îi zică ceva, dar apoi se opri. Pentru că îl trăda licărirea amuzată din ochii lui.

— Faci asta intenţionat! Ai pornit o ceartă ca să-mi distragi atenţia.

El nu negă în niciun fel.

— Pare să fi funcţionat.

Un val ridică barca şi o lăsă să cadă la fel de brusc.

Alex simţi cum i se strânse stomacul. Se întoarse să-şi îngroape faţa la pieptul lui, dar fruntea i se lovi de ceva tare.

— Scuze. Am uitat că aveam asta aici. Băgă mâna în

buzunar şi scoase o sticluţă… Una din argint şi semnificativ mai mare decât cea pe care o purta cu el de obicei. Şi i-o oferi ei. Poftim, asta e pentru tine.

— Mda, eşti amabil, dar nu cred că stomacul meu ar putea suporta coniacul acum.

— Nu, nu. E apă. M-am gândit că s-ar putea să fie de folos, zise el, punându-i sticluţa în mâini. Şi cu un braţ în continuare strâns în jurul taliei ei, îşi folosi mâna liberă ca să-i scoată capacul argintiu, pe care apoi îl strecură la loc în buzunar. Poftim. Ia o gură mare de apă!

Ea rămase uitându-se la argintiul strălucitor. Se simţea prea copleşită ca să poată vorbi.

Timp de treisprezece ani, evitase cu stoicism bărcile. Alesese să o ia pe drumul mai lung de atât de multe ori, încât irosise nenumărate ore şi şilingi numai ca să-şi domolească fricile. Se stabilise silit în Anglia, mai degrabă făcându-şi o casă într-o ţară necunoscută decât să se întoarcă în patria natală a mamei sau a tatălui. O teroare de neînvins o transformase în prizoniera ei.

Şi acum, în cele din urmă, îşi înfruntase frica şi se îmbarcase în cea mai terifiantă dintre călătorii… Numai ca să descopere cea mai pură şi cea mai perfectă siguranţă pe care o simţise vreodată.

Doamne, Dumnezeule! Cât îl iubea pe omul ăsta!

Lui Alex deja nu îi mai era deloc sete. Însă păstră sticluţa ca pe o amintire a călătoriei lor scurte, ţinând ambele mâini strânse în jurul argintului rece. Tot trasa cu degetele iar şi iar monograma, urmând ca hipnotizată contururile, coborâşurile şi urcuşurile acelui R gravat.

Iar când ajunseră în Greenwich, i-o dădu înapoi.

— Mulţumesc.

El o luă şi o băgă înapoi în buzunar.

— Curajul îţi întrece frumuseţea, spuse el sărutând-o pe frunte sunt extrem de mândru de tine, chiar dacă nu am niciun drept să fiu…

După aceea o cuprinse din nou de talie, ridicând-o din barcă şi aşezând-o pe pământ sigur.

Alex se simţea ameţită în atât de multe feluri!

— Bun, zise el, întorcându-se de la râu. Şi acum unde este?

— Unde este ce?

— Observatorul, desigur.

Oh! Oh, da! Acesta era motivul pentru care veniseră până acolo, nu?

— Sus, răspunse ea. E sus.

*

— Când ai spus sus, zise Chase gâfâind de oboseală, chiar ai avut dreptate.

„Dumnezeule!”

De pe malul râului, se înălţau nişte scări care duceau în sus spre o pajişte. Iar după ce le urcară, pajiştea se transformă într-o pantă domoală şi plină de iarbă. Care continua cu altă pantă, de data aceasta al naibii de abruptă şi plină de iarba alunecoasă. După care urmară alte scări.

— Este un observator astronomic, zise ea, ţinându-şi fustele adunate în timp ce înainta cu greu în sus, pentru a evita să se împiedice de poate. Normal că se află la înălţime.

Cu toate acestea, când ajunseră într-un final la uşile observatorului, Alex şovăi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Mi-e frică să bat. Dacă doarme lumea?

— Aş crede că un observator astronomic este un loc unde poţi veni în miez de noapte fără să-ţi faci griji că i-ai putea trezi pe ocupanţi.

— Şi dacă sunt ocupaţi?

Lui Chase îi venea să întindă mâna şi să bată chiar el la uşă, însă nu o făcu.

— Aici este locul tău, Alex. Descoperirile precum cea făcută de tine sunt motivul pentru care există Observatorul Regal. Iar o pasiune înflăcărată pentru aceste descoperiri este însuşi temeiul pe care îşi bazează munca un astronom regal. Îi dădu o şuviţă de păr după ureche şi apoi continuă: Nu există alt loc unde ai putea să te afli mai bun decât aici

şi acum.

Ea încuviinţă din cap, după care bătu la uşă.

Capitolul 30

Chase nu înţelegea prea multe din ce discutau Alexandra şi asistentul astronomului. Dar nici nu conta prea mult. Pentru că îl fascinau entuziasmul de pe chipul ei şi pasiunea care i se simţea în glas în timp ce vorbea cu cineva care înţelegea pe deplin descoperirea ei. Se simţea un pic gelos că nu putea – şi că nu avea să poată niciodată – să fie el persoana aceea. Dar măcar o ajutase să ajungă în noaptea aceea acolo, iar acest lucru era foarte important.

Încercă să nu le întrerupă conversaţia cu întrebări, deşi murea de curiozitate. Dar cedă abia când plecară de acolo, câteva ore mai târziu.

— Deci ce s-a întâmplat?

— E aproape sigur că e o cometă.

— E foarte bine.

— Şi nu era una pe care el, personal, să o fi mai observat până acum.

— E şi mai bine.

— Dar o să dureze ceva timp până să vadă dacă a mai observat-o altcineva şi dacă i-a dat deja un nume. Trebuie să corespondeze cu alte observatoare şi să caute într-o listă lungă de date din jurnale.

— Şi cât o să mai dureze toată treaba asta?

— Cel puţin câteva săptămâni. Sau chiar luni.

— Câteva luni? repetă el, încruntându-se.

— Dar ăsta e un lucru bun, zise ea. Pentru că îmi dă timp. Ai vrea să mă ajuţi să găsesc un cumpărător care să mă plătească pentru a o boteza?

El se opri brusc.

— La naiba, nu!

— Chase, eu nu am legăturile tale. Şi chiar am nevoie

de ajutor dacă vreau să găsesc un cumpărător pentru ea!

— Dar n-ar trebui s-o vinzi!

— Dar am nevoie s-o vând.

— Bine. Atunci o s-o cumpăr eu şi o să ţi-o dau înapoi.

Ea se răsuci spre el uluită.

— Nu mi-am dorit niciodată asta. Nu am nevoie.

— Ei bine, am eu nevoie să o ai tu. Pentru că tu *ai descoperit-o!* Pentru că *ar trebui* să poarte numele tău! Pentru că este al naibii de obositor să fii singura persoană în viaţă care înţelege cât de remarcabilă eşti cu adevărat! îi cuprinse apoi faţa în palme, dar nu cu tandreţe. Şi eu nu o să te ajut să ascunzi asta nici faţă de tine însăţi şi, al naibii de sigur, nici faţă de lumea întreagă. Nu mai sunt dispus să fac asta!

*

Lui Alex nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

— Tu… zise ea, rupându-se de atingerea lui. Tu eşti cel mai neruşinat ipocrit pe care l-am cunoscut vreodată! Mă acuzi că mă ascund de mine însămi? Te-aş invita să te duci să-ţi repeţi discursul acesta în oglindă, Chase Reynaud, pentru că tu te ascunzi de atât timp, încât ai uitat cum e să respiri aer curat. Şi tu meriţi lucruri! Lucruri precum apropierea şi familia, şi să îţi acorzi iertarea pe care ţi-ai negat-o în mod nesăbuit atât de mult timp. Şi crede-mă când îţi spun că este incredibil de *exasperant* să fii singura persoană de pe lume care înţelege asta! în plus, eu fac asta de mai mult timp decât tine.

— Nu-i adevărat, replică el. Eu te-am înţeles primul pe tine.

— Oh, nu… rosti ea fermă, clătinând din cap. Am înţeles care e adevărata ta natură de prima dată când te-am ţinut de mână şi te-am privit elogiind o păpuşă bolnavă de tuberculoză. Şi au trecut zece săptămâni mari şi late de atunci!

— Zece săptămâni înseamnă o nimica toată. Pentru mine au fost zece luni.

Alex era uluită.

— Poftim?

— Ne-am ciocnit în librăria Hatchard în noiembrie anul trecut, zise el. Dar poate că tu nu-ţi aduci aminte de asta.

— Oh, ba îmi aduc aminte foarte bine! Nu numai că Alex îşi amintea totul perfect, dar se gândise la asta în fiecare zi de atunci. Tu eşti cel care a uitat imediat.

El clătină din cap cu fermitate.

— Am amintirea aceea în minte limpede ca bună ziua.

— Atunci de ce te-ai prefăcut că nu m-ai recunoscut?

El ridică din umeri.

— Te-ai făcut de ruşine când s-a întâmplat. Mă gândeam că nu-i genul de lucru pe care să-l aduc în discuţie.

Oh, bărbatul acesta!

— Dar îmi amintesc foarte bine întâlnirea noastră, continuă el. Cum aş fi putut să uit? Nu se întâmplă în fiecare zi ca un om să se ciocnească de o femeie care preferă petele de pe cer în locul poveştilor fantastice. El afişă un zâmbet vag şi îi prinse o şuviţă de păr, pe care o roti în jurul degetului. Domnişoara Alexandra Mountbatten, cu părul negru ca pana corbului şi cu o siluetă superbă şi care a răspuns la flirt cu o îmbujorare imediată şi mulţumitoare.

O mângâie tachinător pe obraz, iar Alex simţi cum se îmbujoră din nou.

— Domnişoara Alexandra Mountbatten, care are cei mai frumoşi, mai interesanţi şi mai înspăimântători ochi pe care mi-a fost dat să-i văd vreodată. Căreia nu îi este frică să exploreze întunericul şi care are încredere că undeva, cândva, ceva o să strălucească. Vocea lui deveni apoi mai gravă şi mai joasă, încărcată de emoţie. Nu aveam cum să te uit, Alex. Şi n-o să permit să te uite nimeni altcineva. Nici Observatorul Regal, nici lumea întreagă. Şi întreg universul, de fapt.

Lua-l-ar naiba să-l ia! Era extrem de priceput la lucrurile astea! îi făcea degetele de la picioare să se topească în rouă. Şi îşi simţea genunchii pe cale de a se

dizolva cu totul. În curând, avea să fie redusă la zece mii de picături de Alexandra, împrăştiate pe pajiştea aceea şi agăţându-se cu disperare de zece mii de fire de iarbă.

Pierduse complet orice avantaj în disputa aceea. Nu era deloc corect. Cum ar fi putut concura ea vreodată cu anii lui de experienţă în a transforma femeile în budinci tremurătoare sau în picături de condens?!

Probabil fiind ea însăşi…

Fiind ea aşa cum era. Directă, sinceră, pragmatică.

— Te iubesc, spuse ea. Ce zici de asta?

Capitolul 31

Nu.

Nu, Chase nu putea accepta asta.

Nu *putea* îndura asta. Nu cuvintele acelea imposibile şi nici privirea ei plină de speranţă şi de aşteptare. Nu sabia ascuţita pe care i-o împlântase în inimă. Şi nici felul în care i se răsucea în carne şi ieşea cu fiecare respiraţie.

Nu putea îndura nimic din toate astea. De disperarea, mintea lui se agăţă de singurul refugiu şi liman de scăpare.

Avea să o aibă pe *ea.*

Să o ia în braţe.

Să îi revendice buzele cu ale lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea să i taie răsuflarea! Să o lase ameţită şi gâfâind, incapabilă să rostească altcuvânt devastator.

Panta aceea nesfârşită plină de iarbă alunecoasă pe care o blestemase cu tot năduful la urcarea spre observator? O binecuvânta acum. Îşi scoase haina şi o întinse pe iarbă, după care o aşeză deasupra ei. Lumea întreagă era o cameră privată, întunecoasă, cu un tavan plin de stele.

Şi undeva între sărutări, mângâieri şi descheiatul nasturilor, un inevitabil sentiment îi învălui pe amândoi.

Ştiau ce avea să se întâmple. Ce trebuia să se

întâmple.

— Alex, ştii că nu fac asta cu oricine. De fapt, acesta este un lucru pe care nu l-am făcut cu nimeni de mult… Şi oricât mi-ar răni orgoliul să recunosc asta, s-ar putea să nu fie o performanţă foarte virtuoasă.

— Eu oricum nu aş şti diferenţa.

— Corect spus. Îmi aduce cumva o oarecare linişte. El se cuibări între coapsele ei. Nu vrei să mă opresc ca să începi să numeri cuburi de zahăr sau altceva?

Ea râse scurt.

— De data asta nu-i nevoie de cuburi de zahăr…

— Alexandra… Lăsă deoparte orice glumă sau tachinare şi îi vorbi pe un ton foarte sincer: Dacă te am aşa, sper că ştii că înseamnă că vreau să te păstrez pentru totdeauna, da? Înţelegi asta, iubito?

Ea încuviinţă din cap.

— Atunci când îţi pun o întrebare, am nevoie de un răspuns, zise el, uitându-se adânc în ochii ei. Spune-mi că îţi doreşti asta!

— Îmi doresc asta, zise ea, alunecându-şi mâinile pe gâtul lui. Te vreau pe tine!

Chase spera al naibii de tare că vorbea serios, pentru că îşi golise până la epuizare toate rezervele de înfrânare onorabilă. Şi nu îi mai rămânea decât o dorinţă aprigă şi iraţională. O dorinţă care îi făcea sângele să-i clocotească în vene. O nevoie netăgăduit de a fi în ea şi o parte din ea. De a confrunta orice îi ţinea despărţiţi şi de a spulbera acele lucruri cu penetrări crude şi primordiale.

Alunecă mâna între ei, îşi scoase mădularul şi se poziţionă la intrarea în tunelul ei femeiesc. Vârful mădularului său alunecă în sexul ei umed şi pregătit, iar acel centimetru de posesiune îl făcu să se cutremure de plăcere.

Se propti în braţe, scrâşni din dinţi şi se împinse în mătasea fierbinte şi strâmtă a trupului ei.

— Dumnezeule!

Ea îşi înfipse degetele în umerii lui. Şi auzi cum i se tăie respiraţia brusc.

— Te doare? Dar chiar în timp ce îi punea întrebarea aceasta, împingea şoldurile în faţă ca să mai cucerească un centimetru. *Era un ticălos!* Poţi suporta durerea?

Ea încuviinţă din cap.

— Da… sunt… sunt bine.

Slavă Cerului!

O sărută imediat, plin de recunoştinţă. Cu fiecare centimetru cu care avansa, o simţea tremurând şi tresărind sub el şi se simţea ca un monstru îngrozitor pentru că îi producea acea durere.

Uitase complet orice strategie de crai. Îşi dorea să fie blând. Să fie răbdător. Dar trecuse o eternitate de când nu mai fusese în interiorul unei femei, iar ea nu era orice femeie.

Ea era Alexandra.

Alexandra *lui.* Veşnicia lui. Singura lui femeie.

„Încă un pic!” îşi promise. Nu era un amant egoist. Putea să fie răbdător. Avea să facă totul într-un ritm lent, ca să-i dea oricât timp avea nevoie pentru a se obişnui cu senzaţiile noi.

Dar mai întâi… încă un pic.

Încă un pic. Şi încă un pic… şi, oh, Doamne! Mai mult! Până când luase tot ce avea ea de oferit. Se învălui în ea cu totul, cu şoldurile proptite între coapsele ei şi cu trupul cuprinzându-l pe al lui.

Nu mai cunoscuse niciodată un astfel de extaz.

*

Cât despre ea, nu mai cunoscuse niciodată o asemenea durere.

Pe toţi sfinţii! Ştia că pentru virgine prima dată era cel mai adesea inconfortabil, dar nu şi-ar fi închipuit vreodată că putea fi *aşa.* Plăcerea nu era nici măcar un miraj în depărtate. Ba chiar s-ar fi considerat norocoasă dacă reuşea să scape din asta fără să ţipe.

Îşi muşcă buza, până când simţi gust de sânge, hotărâtă să nu se dea de gol. Nu voia să-i rănească

sentimentele lui Chase.

— Alex... îi şopti el, balansându-şi uşor şoldurile. Eşti atât de bună...

Ea mârâi de durere printre buzele închise strâns, sperând că suna ca un geamăt de plăcere.

— Spune-mi ce-ţi place, îi zise el.

— E... perfect. Doar... continuă... cu ceea ce faci.

— Nu fac nimic în momentul acesta.

— Da, ştiu. Dădu apoi capul pe spate şi îşi puse o mână la ochi. Doare al dracului de tare! Îmi pare rău, dar ori eşti neobişnuit de mare, ori îngrozitor de nepriceput la chestia asta. Şi bănuiesc că e prima din cele două...

Un râset amuzat îi zgudui pieptul lui Chase. Şi se reverbera până în partea aceea chinuitoare a corpului lui care era conectată cu trupul ei. Alex suspină.

— Ar fi trebuit să spui ceva, zise el, ridicându-se pe braţe şi îngenunchind între coapsele ei. Ne oprim imediat.

Începu să se retragă din ea. Dar Alex strânse coapsele laolaltă, blocându-l între coapsele ei.

— Nu vreau să ne oprim.

— Dar...

— Dacă o să doară prima dată, atunci vreau să termin mai repede cu prima dată.

— Bine, iubito! Dar eu aş prefera ca prima dată să nu fie ceva îngrozitor de suportat. Bărbaţii neobişnuit de mari au mândria lor.

— Nu văd cum am putea evita asta. Dar trebuie să existe vreo soluţie...

— Aşa te vreau, zise el, pe un ton foarte afectuos. Eşti mereu raţională şi niciodată nu te dai bătută.

Mintea lui Alex începu să se învârtă frenetic.

— Vreau să spun... sunt zeci de poziţii pentru actul sexual, nu?

— Sute. Dacă e să dăm crezare unui volum uzat şi frumos ilustrat din biblioteca mea.

— Poate că am putea găsi una care să nu fie la fel de dureroasă, zise ea. Dacă nu e un deranj pentru tine...

— Un deranj pentru mine? repetă el. Alexandra...

Tocmai mă rogi să fac dragoste cu tine în zeci de poziţii diferite. Şi dacă acesta e un deranj, atunci te rog, te implor să mă deranjezi aşa în fiecare noapte!

Ea zâmbi. Îl iubea incredibil de mult.

În mod ciudat, durerea începuse să cedeze. Timpul pe care îl petrecuseră vorbind oferise un răgaz trupului ei să se obişnuiască, iar acum, că nu mai încerca să-şi ascundă disconfortul, nu mai avea de ce să stea cu toţi muşchii încordaţi.

— Atunci să încercăm asta. El se rostogoli pe o parte, luând-o cu el.

O cuprinse de fund, ţinând-o lipită de el şi ridicându-i piciorul peste şoldul lui. E mai bine aşa?

— Cred că da.

Fără forţa trupului lui adăugată la fiecare pătrundere, senzaţia era mult mai blândă. Mai lesne de controlat de ea.

Încă îl simţea incredibil de mare în interiorul ei, dar începea încet, dar sigur să capete încredere în abilitatea de a cuceri imposibilul.

Ca un test, roti prudentă din şolduri, mişcându-se încet de-a lungul lungimii lui. Durerea aceea surdă încă era acolo, dar îi dădea cu totul alte senzaţii. Un geamăt scăzut se rupse din gâtul ei.

El îi studie chipul.

— E la fel de rău?

— Nu, zise ea, repetând mişcarea lentă pe care o făcuse mai înainte. Nu, n-a fost rău deloc. De fapt s-a simţit chiar destul de bine…

— Asta e încurajator…

— Da, zise ea, cu sufletul la gură, mişcându-şi şoldurile din nou. *Da!*

Nu ştia cât timp rămaseră aşa. Mişcându-se împreună într-un ritm lent, care făcea picături de sudoare să răsară între trupurile lor.

Alex se simţea ca şi când ar fi escaladat creasta unui munte. Pas după pas. Fiecare mişcare o aducea tot mai sus şi tot mai sus. Şi cu cât se apropia mai mult de vârf, cu atât aerul devenea mai rarefiat. Plămânii ei se chinuiau la

fiecare respiraţiei. Se simţea ameţită.

— Chase…

— Sunt aici, răspunse el, cu glas tremurând. E încă în regulă?

— Da, foarte-foarte bine… Tu cum eşti?

— Frânt în milioane de clipe de fericire, mulţumesc de întrebare.

Alex zâmbi în sinea ei. Fusese extrem de răbdător cu ea. Şi foarte-foarte tandru. Îi mulţumi depunându-i sărutări blânde pe gât şi pe piept. Şi alunecându-şi unghiile încet pe braţul lui.

Mâna lui se strânse pe fundul ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alexandra! O să-mi distrugi înfrânarea eroică.

Ea se uită în sus la el.

— Poate tocmai asta speram că reuşesc…

El îşi lipi fruntea de creştetul ei şi o apucă mai strâns. După aceea o pătrunse tare şi adânc, smulgându-i un icnet scurt.

— Da, reuşi ea să şoptească, temându-se că el i-ar fi putut interpreta reacţia ca fiind una de durere. Nu te opri…

Dar nu ar fi trebuit să-şi facă griji în privinţa asta. Pentru că el nici măcar nu încetini ritmul.

Dacă plăcerea era o pantă abruptă de munte, atunci Chase îi escalada faţada stâncoasă cu paşi foarte hotărâţi. Iar Alex era proptită de umărul lui şi purtată de el într-o călătorie aventuroasă.

O lua prin mişcări puternice şi fierbinţi, cu o intensitate care o încânta. Chiar şi sunetele răguşite şi disperate pe care le scotea i se păreau delicios de excitante. Iar când mârâi o înjurătură vulgară în urechea ei, un sentiment de exaltare fierbinte şi obraznică i se răspândi prin vene.

Şi totuşi, cu cât el devenea mai sălbatic, cu atât ea se simţea mai în siguranţă. Nevoie de a o avea era atât de palpabilă, primordială! Ca şi când ar fi preferat de o mie de ori să moară decât să-i dea drumul.

Şi se simţea, pentru prima dată în mult timp, cu

adevărat şi pe deplin protejată. Iar toată nesiguranţa pe care purta în interiorul ei, toată frica aceea constantă se scurseră până la ultimul strop din trupul ei.

Orgasmul o trimise învârtindu-se pe culmile extazului, simţindu-se imaterială şi liberă.

— Oh, Doamne! Ritmul mişcărilor lui începu să devină ezitant.

Dar nu-şi îngropă nici o clipă capul în gâtul sau în părul ei, ori în scobitura braţului. Nu plecă nici o clipă de lângă ea.

Era acolo. Era cu ea. Era acolo cu ea!

— Alexandra…

— Sunt aici…

— Vorbeşte cu mine…

— Sunt eu… şopti ea, alunecându-şi mâinile pe spatele lui. Şi tu eşti aici cu mine. Te iubesc! Şi nu există niciun alt loc căruia să-i aparţii mai mult decât în mine.

— Alex… Oh, Doamne, eu…

Şi continuă să-l ţină strâns în braţe, în timp ce plăcerea îi zguduia trupul. După aceea o trase aproape în braţele lui, depunându-i sărutări pe tot chipul. Iar când o sărută pe nas, ea râse.

El se rostogoli apoi într-o parte şi se întoarseră la poziţia în care începuseră seara, ţinându-se de mână şi uitându-se în sus la stele. Oare era posibil ca asta să se fi întâmplat în urmă cu cinci sau şase ore?

Chase o trase aproape de el, cuibărindu-i capul pe pieptul lui şi jucându-se cu degetele prin părul ei.

— Cred că se învârteşte pământul cu mine.

— Pământul se învârteşte întotdeauna.

El expiră într-un geamăt scăzut.

— Ăsta-i adevărul! Chiar se învârteşte tot timpul.

— Ce zici dacă ţi-aş spune că tu eşti lumea mea, pentru că tu sigur nu te învârţi…

— Oh, ba sigur că da! Cu toţii ne învârtim. Ne aflăm pe pământ, iar pământul se învârteşte, aşa că ne învârtim şi noi odată cu el.

— Îmi strici toate declaraţiile romantice.

— Tocmai asta e, zise ea, aşezându-şi mâna pe pieptul lui, în dreptul inimii, care bătea cu putere. Pentru mine, adevărul nu strică niciodată nimic. De ce înţelegerea universului ne-ar diminua în vreun fel sentimentul de uimire? Ne învârtim continuu, cu o viteză de sute de kilometri pe oră, pe o planetă din mijlocul unui univers inimaginabil de mare. Nu ţi se pare suficient de uimitor?

— Dacă ne învârtim cu sute de kilometri pe oră, e o minune că putem rămâne pe planeta asta.

— Asta nu e un miracol. Asta e gravitaţia.

El o sărută pe creştet.

— Te iubesc! Poftim! Ai vreo modalitate astronomică de a strica şi asta?

— Nu. Era extrem de recunoscătoare că nu îi putea vedea faţa radiind de fericire. Acesta e un miracol!

— Vezi?! Pentru mine acesta e cel mai logic lucru din lume. O lăsă uşor pe o parte şi se întoarse cu faţa la ea. Îi trasă uşor cu degetele conturul feţei şi corpului. Aş putea să inventez o scuză că nu sunt trăsuri sau bărci disponibile la ora asta sau să-ţi spun că un pod a fost luat de ape şi am putea să găsim un han prin apropiere care are o singură cameră liberă şi să ne prefacem că suntem obligaţi să o împărţim… Dar adevărul este acesta: Vreau să-mi petrec tot restul nopţii ţinându-te în braţe şi nu-mi pasă dacă cineva ar avea de spus ceva despre asta.

Ea îi zâmbi.

— Atunci hai să facem asta!

*

Mai făcură dragoste de două ori la han, furând vreo două sau trei ore fugare de somn între exploziile de pasiune. Iar după toată epuizarea, hrana era o necesitate.

— Vrei să avem o logodnă lungă? mormăi Chase, în timp ce mânca ouă prăjite.

Alex lăsă jos ceaşca de ceai. Dintr-odată nu mai avea încredere în degetele ei să o susţină.

— Ce… ce m-ai întrebat?

El întinse unt pe o bucată de pâine, o îndoi şi muşcă din ea.

— Dacă mai aşteptăm, s-ar putea ca asta să te scutească de cele mai multe bârfe. Ai putea să te întorci acasă şi să lăsăm să mai treacă un timp. Poate să facem nunta primăvara viitoare. El lăsă jos cuţitul şi furculiţa şi se uită la ea peste masă. Dar să fiu al naibii dacă vreau să mai aştept până la primăvară!

— Chase, despre ce tot vorbeşti acolo?

— Despre nunta noastră. Despre ce altceva ai vrea să vorbesc?

— Nu ştiu. Ceva care chiar să fie realizabil şi să se întâmple?

El împinse farfuria deoparte, îşi aşeză braţele pe masă şi se aplecă spre ea, vorbind cu glas scăzut:

— Ţi-am zis aseară… Asta înseamnă pentru totdeauna. Şi ai spus că şi tu îţi doreşti asta.

— Sigur că îmi doresc asta, şopti ea. Dar *căsătorie?*

— Ai zis că nu ai accepta să fii amanta mea.

— Şi tu ai spus că nu-mi poţi oferi mai mult.

— Da, dar m-am răzgândit, zise el.

— Şi eu, replică ea.

El bătu uşor cu degetul pe masă.

— Sunt confuz. Nu mai înţeleg nimic.

— Gândeşte-te la asta. Dacă acea cometă o să fie într-adevăr *a mea,* pot să găsesc pe cineva care să plătească bani buni s-o denumească. Poate suficient de mulţi cât să fiu o femeie independentă, cu o casă a mea. Iubita ta, nu amanta ta.

— Am avut destule iubite. Mă rog, la drept vorbind, am avut cât şi pentru alţi bărbaţi. Nu am nevoie de încă una.

Alex oftă.

— Nu te poţi căsători cu mine. Tatăl meu a fost un american care îşi câştiga traiul prin negoţ. Mama a fost o metisă ilegitimă. Am fost botezată în Biserica Catolică. Nu am bani şi nici relaţii. Pentru nu mele Dumnezeu, tu o să fii duce! Iar eu sunt guvernanta…

Ochii lui străluciră, încărcaţi de emoţie.

— După luni întregi în care m-ai bătut la cap despre angajamente, ai de gând să refuzi cererea mea în căsătorie?! Ţi-ai petrecut toată vara spunându-le lui Rosamund şi lui Daisy că o femeie poate face orice îşi doreşte. Şi acum vrei să le spui că nu poţi fi ducesă? Ne-ai minţit pe toţi în tot timpul acesta sau acum te minţi pe tine însăţi?

— Nu ştiu, zise ea, vorbind greu din pricina nodului pe care-l simţea în gât.

El se întinse peste masă şi o luă de mână, mângâindu-i cu tandreţe degetele cu degetul lui mare.

— Îmi pare rău. Nu trebuie să le lămurim pe toate în dimineaţa asta. Eu vreau doar să fiu cu tine.

— Şi eu vreau să fiu cu tine.

El îi sărută mâna.

— Atunci hai să mergem să fim împreună acasă. Mi-e dor de salteaua noastră.

Lui Alex îi plăcea la nebunie că o numea salteaua *lor.*

Şi îl adora *pe el.*

Poate că exista o posibilitate ca de data aceasta speranţele ei să nu sfârşească într-o dezamăgire. Poate că visurile chiar puteau deveni realitate. Iar de data asta nu-şi mai punea o dorinţă pe o stea. Pentru că acum avea o cometă.

Punând la socoteală călătoria cu trăsura, băteau deja orele dimineţii când ajunseră înapoi acasă în Mayfair. Alex plănuia să nu facă nimic în ziua aceea. Sau poate doar să se târască în casă, să facă o baie lungă şi apoi să tragă un pui de somn în braţele lui Chase, dacă era posibil.

Cu toate acestea, când ajunseră la conacul Reynaud, toate planurile lor trebuiră abandonate imediat. Doamna Greeley ieşi din casă fugind, înainte ca trăsura să se fi oprit măcar.

— Oh, domnule Reynaud! Slavă Cerului că v-aţi întors!

— Dar ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

— E vorba de Rosamund şi de Daisy, domnule. Au fugit de acasă!

Capitolul 32

— Au fugit de acasă? repetă Alex, sperând că poate nu o înţelesese bine pe menajeră.

Dar doamna Greeley izbucni imediat în lacrimi.

Chase nu mai aşteptă altă confirmare. Se năpusti în casă, cu Alex în spatele lui.

Se grăbiră sus în odaia fetelor şi traversară încăperea până la fereastra deschisă. O funie înnodată atârna de la geam până jos în stradă.

„Oh, nu! Oh, Dumnezeule!”

Alex se repezi la cufărul fetelor, scotocind frenetic prin el, până când ajunse la fundul de lemn. Întocmai cum se temea.

— A dispărut.

— Ce a dispărut?

— Pacheţelul lui Rosamund. L-am găsit odată din greşeală, acum câteva săptămâni. Avea bani puşi deoparte în el. Toţi şilingii ăia adunaţi dădeau o sumă semnificativă. Conţinea şi alte lucruri. Cum ar fi hărţi şi orare ale diligenţelor…

— Şi n-ai făcut nimic în privinţa asta? Pentru numele lui Dumnezeu, Alex!

Ea simţi cum se făcea mică sub privirea lui.

— Nu voiam să ştie că l-am găsit.

— Ar fi trebui să-mi spui. Ar fi trebui să-l iei de acolo!

— Degeaba, pentru că şi-ar fi făcut altul. Cea mai bună modalitate de a o ţine să nu fugă de acasă era să o facem să simtă că are o casă. Şi chiar am crezut că *simţea* asta în ultima vreme. Nu pot să-mi dau seama ce a făcut-o să se răzgândească…

Chase clătină din cap.

— Scrisorile. Trebuie să fi fost scrisorile!

— Ce scrisori?

— Scrisori de la toate şcolile cu internat din Anglia,

care spuneau că le primesc pe fete. Le-am lăsat pe birou noaptea trecută.

— Oh, nu!

— Probabil a coborât, sperând să şterpelească un şiling sau doi şi le-a văzut acolo... Dar unde, Doamne, iartă-mă, ar putea să se ducă? întrebă el, gesticulând frenetic.

— Nu ştiu. Poate spre un oraş-port...

— Spre un oraş-port?

Ea închise ochii strâns o clipă, simţind că i se făcea rău de la stomac.

— E posibil să plănuiască să se dea drept băieţi şi să-şi găsească ceva de lucru pe o corabie.

Chase înjură cu o ferocitate care i-ar fi putut face concurenţă chiar şi celui mai fioros pirat din lume.

Iar Alex se blestemă. Ar fi trebuit *să îşi dea seama.* Rosamund nu fusese de acord să se alăture jocului de-a pirateria numai ca să-i facă ei pe plac. Fusese extrem de atentă la toate lecţiile. Nu numai că dobândise toate abilităţile necesare unui băiat bun ca ajutor de marinar, dar învăţase în acelaşi timp cum să-şi găsească de muncă. În tot acest timp, Alex se străduise din răsputeri să le facă pe fete să simtă că aveau o casă a lor. În schimb, îi oferise lui Rosamund lecţii preţioase despre fuga de acasă repede şi fără frică, încât nimeni să nu le poată prinde vreodată.

Chase părăsi odaia la fel de hotărât cum intrase şi se grăbi în jos pe scări. Alex îl urmă din nou.

— Îmi pare foarte rău, zise ea cu glas scăzut. E vina mea. E numai şi numai vina mea.

Dar el nu se opri pentru a căuta a cui vină fusese.

— Îl pun pe grăjdar să-mi pregătească un cal. O să încep căutările la diligenţele din sud şi o să întreb dacă a cumpărat bilete cineva care se potriveşte descrierii fetelor şi către ce destinaţie. Şi dacă nu găsesc nimic... Să sperăm că nu o să fie cazul.

— Vin cu tine.

— Nu. Doar m-ai încetini şi în plus unul dintre noi ar trebui să rămână acasă, în caz că se întorc.

— Dar eu...

— Rămâi aici! Chase se duse la ea şi îi cuprinse ferm faţa în palme. O să le găsesc. Indiferent unde s-au dus. O să le găsesc şi o să le aduc înapoi acasă.

*

Începuse să se înnopteze când Chase se întoarse în sfârşit acasă. Nu-şi pierdu timpul cu amabilităţi.

— Spune-mi că sunt aici!

Alex şi-ar fi dorit incredibil de mult, cu fervoare şi cu fiecare fibră a fiinţei sale să-i poată spune că erau acasă, în schimb, fu nevoită să clatine din cap.

— Le-am trimis scrisori lui Penny şi lui Nicola. Niciuna dintre ele nu le-a văzut, dar au promis să ne dea de veste imediat dacă le văd. I-am scris şi fratelui tău. A plecat şi John să le caute…

— Dar încă nicio veste…

— Nu.

Expresia palidă şi goală de pe chipul lui nu semăna cu nimic din ce mai văzuse la el vreodată. Se împletici până la un fotoliu, se prăbuşi între perne şi îşi lăsă capul în palme.

— Oh, Chase… şopti ea şi se grăbi la el, îngenunchind pe covor şi înfăşurându-şi braţele în jurul umerilor lui. O să le găsim! O să vezi!

— Plec iar, zise el, proptindu-şi mâinile pe braţele fotoliului şi încercând să se ridice. Nu pot să stau aici, cu mâinile-n sân.

— Eşti epuizat. Lasă-mă pe mine să merg!

— Ţi-am spus…

Ea îşi aşeză mâna pe pieptul lui, împingându-l cu fermitate.

— Ar trebui să merg eu. Eu am cele mai mari şanse să le găsesc. Aproape că le-am dat tot planul de evadare pas cu pas!

Şi dacă era nevoie, Alex avea să închirieze o corabie şi să se ducă după ele peste mări. Gândul de a naviga pe ocean încă o înspăimânta, dar teroarea aceea pălea pe lângă spaima de a le pierde pe fete. Şi de a-l pierde pe

Chase.

Se auzi o bătaie în uşă.

Se năpustiră amândoi în hol.

Când uşa se deschise, iat-o acolo, chiar în faţa ochilor lor: răspunsul încăpăţânat, şterpelitor de şilingi şi în vârstă de zece ani la rugăciunile lor.

— Rosamund! Chase o trase imediat în braţele lui, cuibărindu-i capul la pieptul său. Slavă Domnului! Oh, slavă Cerului şi tuturor sfinţilor!

Alex cercetă rapid scara şi trotuarul.

— Daisy. Unde e Daisy?

— E în birjă. A fost rănită.

*

— Petersfield, zise Chase şi dădu pe gât un păhărel de coniac. Simţea cum lichidul de culoarea chilimbarului îi ardea gâtul obosit şi răguşit. Au ajuns până în blestematul de Petersfield. Adică aproape până în Portsmouth.

Alex încuviinţă din cap şi suspină.

— Da, ştiu.

Orele de când apăruse Rosamund în pragul uşii fuseseră împărţite între mai multe activităţi.

Mai întâi, chemarea unor doctori.

Apoi, aflarea detaliilor despre aventura în care fuseseră.

Şi, nu în ultimul rând, să stea în colţul odăii şi să le privească pe amândouă dormind.

— Petersfield, repetă el aproape amorţit.

Se părea că planul măreţ de evadare al lui Rosamund fusese de a călători cu birja până la Portsmouth – „o călătorie de numai nouă ore”, considerase ea că merita menţionat. Şi odată ajunse acolo, întocmai după cum bănuise Alex, planul fetelor era să-şi taie părul scurt, să se îmbrace în nişte pantaloni simpli şi să-şi caute de muncă pe corabie ca băieţi de cabină.

Planul fusese executat ireproşabil, cu excepţia unei singure încurcături. Când coborâse pe scara făcută din

sfoară, Daisy căzuse şi aterizase pe braţ. Iar Rosamund ignorase văicărelile surorii sale o bună parte a călătoriei. La urma urmei, Daisy era expertă în a inventa maladii. Cu toate acestea, odată ce braţul începuse să i se învineţească şi să se umfle, nu mai putuse ignora faptul că avea nevoie să o vadă un doctor. Astfel, coborâseră din birjă la Petersfield şi se urcaseră în prima trăsură care mergea spre nord.

— Trebuie să recunoşti că e de apreciat felul în care au gestionat toată situaţia. Rosamund a ştiut să se întoarcă acasă, iar ea şi Daisy au venit înapoi în siguranţă. Asta demonstrează foarte mult curaj şi ingeniozi…

— Nu! i-o tăie el scurt. Nu căuta partea bună din situaţia asta. Dacă Daisy nu ar fi căzut şi nu s-ar lovit, aşa cum s-a întâmplat, acum ar fi fost pe mare, la o zi distanţă de Anglia! Şi dacă Daisy s-ar fi lovit mai tare sau dacă ar fi căzut de la o înălţime mai mare…

Chase se cutremură, alungând din minte imaginea aceea de coşmar cu Daisy zăcând pe trotuar într-o baltă de sânge.

— Drumul lor înapoi spre casă a necesitat bani, inteligenţă şi mult curaj, zise ea. Şi ar fi putut folosi toate astea – banii, inteligenţa şi curajul – să se ducă oriunde în altă parte. Dar au venit aici. S-au întors acasă.

Chase încleştă maxilarul. Cum îndrăznea?! Cum îndrăznea să le laude realizarea remarcabilă de a se fi aflat la un pas de moarte şi să răstălmăcească totul într-o fabulă moralizatoare, menită să-l facă să se simtă mai bine?!

De data aceasta, ea era cea care avea nevoie să fie realistă şi să confrunte adevăratele fapte!

Şi avea să i le arate el întocmai aşa cum erau!

Chase se ridică în picioare tăcut şi îi făcu semn lui Alex să îl urmeze. După ce părăsi odaia fetelor, se duse în dormitorul ei.

— Uite ce-o să se întâmple, zise el, smulgând de pe perete unul dintre anunţurile cu căsuţe de închiriat pe care le agăţase acolo. O să-ţi cumpăr căsuţa asta sau una la fel. Se uită un pic mai atent la anunţ, după care continuă: Ba,

de fapt, o să-ţi cumpăr o căsuţă mult mai bună ca asta. Una care să aibă suficient spaţiu pentru tine şi pentru fete.

— Pentru mine şi pentru fete?

— Da. Mă ofer să-ţi prelungesc contractul de angajare ca guvernantă. Pe perioadă nedeterminată.

— Ca guvernantă? Dar nu înţeleg…

— Ai dreptate. Unde mi-a fost capul? N-o să mai fi guvernanta lor de aici încolo. O să angajez altă guvernantă care să locuiască împreună cu tine şi să le predea fetelor. Tu o să fii astronom, desigur. Se opri o clipă şi se uită peste celelalte anunţuri pe care le avea agăţate pe perete. Niciuna dintre proprietăţile acelea nu i se părea câtuşi de puţin satisfăcătoare. O să ai nevoie de un teren mai mare pentru asta. Unul care să cuprindă şi un deal. O să găsească Barrow ceva potrivit.

După aceea părăsi încăperea şi se îndreptă spre scări.

Paşii ei răsunară în urma lui.

— Chase, stai! Nu are niciun sens ce spui.

Dar de data aceasta, Alex se înşela. Abia acum putea spune că îşi revenea. Accepta, într-un sfârşit, ceea ce ştiuse de la bun început, dar încercase în mod prostesc să ignore.

— Sună ca şi când vrei să spui că o să ne trimiţi pe mine, pe fete şi o altă guvernantă să locuim undeva într-o căsuţă de provincie…

— O casă mare, nu o căsuţă. Şi în apropierea unu. Deal.

— Şi unde eşti tu în tot planul acesta, dacă îmi dai voie să întreb?

Chase încleştă maxilarul.

— Undeva departe.

— Oh, nu, şopti ea, ducând mâna la tâmplă. Ieri erai gata să te îmbarci într-o viaţă trăită împreună. Noi patru împreună ca o familie. Apoi ceva nu merge bine şi gata, renunţi la tot planul? Toată lumea se întoarce la a trăi în nefericire?

— Măcar a trăi în nefericire înseamnă *a fi viu.* Asta n-a fost doar o mică încurcătură, Alex. A căzut de la fereastră. Ar fi putut să moară în stradă. Şi încă o dată eu nu eram de

găsit. Eram undeva plecat la un han, cu o femeie.

Ea smuci bărbia în sus.

— Cu o *femeie?*

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Da, înţeleg foarte bine ce vrei să spui. Se întinse şi îl prinse de mână. Vocea ei era calmă şi raţională când spuse: înţeleg exact la ce te referi şi înţeleg şi de ce te-a speriat aşa de tare treaba asta. Dar nu e acelaşi lucru. Daisy o să fie bine.

El gesticulă frenetic.

— Are braţul rupt!

— Exact, are braţul rupt. Dar o să se facă bine.

El clătină din cap şi se duse în birou, scoţând cheia din buzunarul vestei ca să deschidă cutia cu bani. Numără mai multe bancnote.

— Cinci pe săptămână. 200 la sfârşitul verii, zise el, aranjând teancul de bancnote. Poftim. Ai aici 250. Salariul tău.

— Chase, nu le face asta fetelor. Nu-mi face asta mie!

Dar el trânti cheile zgomotos.

— *Trebuie* să fac asta. Greşeala mea a fost să cred, chiar şi pentru o clipă, că lucrurile puteau fi altfel.

Alexandra susţinea că era o femeie raţională. Pragmatică. Directă. Şi Chase îşi dorise să creadă asta. Ba chiar aproape că se lăsase convins că ea îl vedea cum era cu adevărat. Că ea îl *vedea* cum era cu adevărat şi cum nu era şi că ochii ei reflectau ca o oglindă ce ar fi putut deveni.

Dar fusese o iluzie. Iar ziua aceea era dovada grăitoare de care avea nevoie.

Ea avea să se păcălească în continuare că el era un om mai bun şi avea să-i repete şi lui acelaşi lucru. Şi nicio dovadă sau un argument nu o puteau convinge de contrariu. Alexandra nu ar fi ascultat niciodată glasul raţiunii, iar asta nu-i lăsa decât o singură modalitate de a se face înţeles.

Trebuia să o rănească. Profund.

Chiar dacă avea să îi lase şi pe el rănit şi sângerând.

— Nu ar fi trebuit să sugerez niciodată să ne

căsătorim. A fost o greşeală din partea mea.

— De ce faci asta? îl întrebă ea cu glas tremurând. Ştiu ce am împărtăşit azi-noapte. Ştiu că mă iubeşti. Şi poate că eşti prea speriat acum ca să recunoşti, dar asta nu schimbă cu nimic adevărul.

— Chiar dacă te-aş iubi, oricum nu contează. Sunt tutorele lui Rosamund şi al lui Daisy şi voi fi ducele de Belvoir. Şi trebuie să îmi asum responsabilităţile. Iar la cum stau lucrurile acum, abia dacă mă pot încadra la periferia societăţii. Gândeşte-te cât de mult ar avea de suferit viitorul fetelor dacă m-aş însura cu cineva din clasa de jos.

— Din clasa de jos? Eşti absurd, Chase! Ştiu că, dintre toţi oamenii, tu nu crezi asta cu adevărat.

— Dar toată lumea o să gândească aşa. Şi Sir Winston Harvey din Londra o să se asigure ca nimeni să nu uite vreodată că ai fost cândva *doar* o guvernantă.

— Nu sunt *doar* o guvernantă. Nu sunt *doar* ceva.

El îi împinse teancul de bancnote.

— Din momentul acesta, nu mai eşti guvernantă.

O lacrimă se formă în colţul ochiului lui Alex i se agăţă de gene, tremurând. Iar ea nu avu suficientă mila de el cât să o şteargă. O lăsă să cadă, şi el o privi alunecându-i pe obraz

Lui Chase îi venea să-şi smulgă inima din piept şi să o arunce în focul din şemineu. La câte necazuri îi aducea, probabil ar fi fost cel mai bine să se descotorosească de ea.

Alexandra ignoră teancul de bancnote

— Nu cred nicio clipă că ai vorbit serios. Te cunosc bine. Eşti un om bun şi iubitor. Dar, chiar dacă pot trece cu vederea cuvintele tale, asta nu înseamnă că nu mă dor.

— Ia banii, Alexandra. Şi ia telescopul! Eu n-am ce să fac cu el.

— Nu vreau banii tăi. Să-i iau ca şi când ar fi un fel de schimb cinstit pentru inima ta?

— Sincer să fiu, cred că tu eşti cea care are mai mult de câştigat din târgul acesta.

Ea clătină din cap.

— Mâine, sau poate poimâine, sau poate săptămâna

care vine, o să te trezeşti într-o zi şi o să-ţi dai seama ce idiot ai fost şi o să vrei să îndrepţi lucrurile. Dar îţi spun de acum că o să fie prea târziu. Asta o să fie ultima dată când mi-am mai făcut speranţe, Chase. Ultima dată când îndrăznesc să visez la un viitor cu tine, numai ca să privesc apoi toate visurile alea zdrobite şi transformate în cenuşă.

El o privi fix în ochi şi încuviinţă din cap.

— Foarte bine.

Capitolul 33

Şi se întâmplă întocmai cum prezisese ea. Nu fu nevoie nici de o oră ca el să-şi dea seama că fusese un idiot. Nu avea cum să le alunge pe fete din viaţa lui.

Când veni momentul să i se pună braţul la loc în încheietură lui Daisy, Chase fu nevoit să o imobilizeze ca doctorul să îşi poată face treaba. Ţipa ca din gură de şarpe de durere şi se zbătea să se elibereze şi să scape. Chase şi-ar fi rupt bucuros propriul braţ şi ambele picioare dacă asta ar fi însemnat că ar fi scutit-o pe fată şi simţea durerea în locul ei. Era cel mai chinuitor lucru pe care îl făcuse vreodată, dar tot n-ar fi permis să îl facă altcineva în locul lui.

În cele din urmă, chinul luă sfârşit. Daisy adormi, epuizată după cât se zbătuse şi plânsese. Chase era la fel de stors de vlagă. Îl conduse pe doctor la uşă, asaltându-l pe om cu atât de multe întrebări, încât acesta se întoarse şi se uită la Chase, ca şi când ar fi zis: „Dar tu chiar nu ştii nimic?”

Nu. Când venea vorba de treaba lui de tutore, chiar nu ştia absolut nimic. Dar trebuia să înveţe.

Ce urma, oare? Cina, baia şi poveştile de culcare? Un alt ritual iubitor, absent din propria copilărie şi astfel complet străin pentru el? Din păcate, se gândea că un pahar de vin nu se încadra nici pe departe pe lista asta. Sau cel puţin nu încă.

Auzi un plâns înăbuşit venind din salonul de luat cina. Se aplecă să se uite sub masă.

— Rosamund?

Fata se întoarse cu spatele la el, ştergându-şi nasul cu mâneca într-un efort de a-şi ascunde lacrimile.

Chase se lăsă în genunchi şi în mâini şi i se alătură sub masă.

„Uşurel! N-o speria!”

Fata avea nevoie de alinare, iar el trebuia să i-o ofere. Chiar dacă nu se simţise niciodată în viaţa lui mai nesigur.

— Daisy e bine, zise el. Şi o să fie bine.

— Ţipa din toţi rărunchii! Am auzit-o!

— Doctorul a trebuit să-i aşeze braţul înapoi în încheietură, dar s-a terminat. Braţul e legat şi bandajat. Acum are nevoie doar de timp ca să se vindece. În câteva luni, o să fie ca nou, zise el, aşezându-şi prudent mâna pe spatele micuţei. Nu e vina ta. M-ai auzit? A fost un accident. Nu eşti tu de vină pentru ce s-a întâmplat.

— Doar nu te aştepţi să te cred! Normal că e vina mea. Eu i-am spus să coboare pe geam. Dacă n-aş fi fost eu, n-ar fi căzut şi nu s-ar fi rănit.

— Bine, poate că ai o parte din vină. Dar e şi vina mea. Ar fi trebuit să vă fac să vă simţiţi mai în siguranţă, ca să nu fugiţi. Chase se făcu cât mai comod cu putinţă în spaţiul acela înghesuit, îndoind picioarele până când genunchii îi ajunseră aproape lipiţi de piept. O să-ţi spun o poveste.

— E o poveste care îţi ridică moralul? Nu, mulţumesc.

— De fapt, e o poveste tristă. Nu are un final fericit.

În cuvinte simple şi clare, îi povesti despre moartea lui Anthony. Nu incluse detaliile scandaloase, desigur. Dar ideea principală a povestit rămânea aceeaşi.

— Am promis că o să am grijă de el, termină el răbdător. Şi nu am fost acolo când el a avut nevoie de mine.

Fata nu îi răspunse nimic şi nu voia să se simtă obligată în vreun fel să spună ceva. Avea doar zece ani, iar el trebuia să o consoleze, nu invers.

— Când tu şi Daisy aţi ajuns în grija mea, continuă el, n-am crezut deloc că aş putea să fiu un tutore bun pentru voi. Doar îl dezamăgisem pe vărul meu. Dacă dădeam greş şi cu voi? Tocmai de aceea am plănuit să vă trimit la şcoală cu prima ocazie. Şi mi-am spus că în felul acesta o să fie mai bine pentru toţi.

Rosamund îşi schimbă poziţia picioarelor în spaţiul acela înghesuit.

— Eşti sigur că n-ai avut dreptate?

— Nu se întâmplă să am dreptate prea des, aşa că şansele sunt împotrivă şi de data asta. Oftă adânc, eliberând tot aerul din plămâni. Ca să fiu sincer, Rosamund, am fost complet îngrozit. Nu era vorba numai de faptul că dădusem greş cu Anthony. Îmi era îngrozitor de dor de el. Şi mi-era frică să nu mai pierd pe altcineva. De aceea nu voiam să ajung să ţin la voi.

Ea îşi trase nasul şi zise:

— Nici eu nu am vrut să ajung să ţin la tine.

— Însă, oricât am încercat să evit asta, am ajuns să vă iubesc pe tine şi pe Daisy. Ba chiar foarte mult. Şi am fost disperat de îngrijorare cât aţi lipsit de acasă. Nu mă puteam gândi decât la cât de goală mi se pare casa fără voi. Şi cât de pustie avea să fie viaţa mea.

— Eu mă gândeam cât de goale ne erau burţile şi că ar fi trebuit să iau mai multe sandvişuri pentru drum. Îşi aşeză apoi bărbia pe genunchi. Sau că n-ar fi trebuit niciodată să plecăm.

El afişă un zâmbet vag.

— Ce pereche facem! Ce-o să ne facem unul cu altul?

Ea ridică din umeri şi nu zise nimic.

— Uite ce cred eu. Nu ne putem întoarce în timp că se schimbă trecutul. Şi dacă permitem ca greşelile pe care le-am făcut să ne mistuie, atunci rămânem blocaţi într-un singur loc – un loc deloc bun în care să rămâi. Crede-mă, am petrecut ani întregi în locul acela. Ştiu ce spun. Singura soluţie este să mergem înainte. Să încercăm să ne descurcăm mai bine. Poate că nici eu nu sunt tutorele perfect, poate că nici voi nu sunteţi pupilele ideale, dar

dacă ne iubim şi ne dăm toată silinţa să fim mai buni, cred că o să reuşim. Apoi adăugă: Şi unde mai pui că trebuie să ne străduim toţi să adoptăm un comportament adecvat şi cuviincios cel puţin în public. Dar eu sunt dispus să încerc, dacă vrei şi tu. Ce spui?

Rosamund rămase tăcută. Putea simţi că se lupta să ia o decizie. Nu voia să recunoască faptul că avea nevoie de el sau de oricine altcineva.

— Clipeşte o dată pentru da şi de două ori pentru nu, zise el, încercând să destindă atmosfera.

În schimb, ea îşi odihni capul pe umărul lui şi oftă.

— O să iau asta ca pe un da. O cuprinse apoi în braţe şi o sărută pe creştet. Şi sper că înţelegi că asta a fost, da? Nu mai poţi retrage promisiunea.

Ea ridică uşor capul.

— Unde a plecat domnişoara Mountbatten? Şi-a luat toate lucrurile. Ai dat-o afară pentru că am fugit de acasă?

— Ea a fost angajată ca să vă predea ţie şi lui Daisy până la finalul verii, iar vara s-a terminat. Asta e tot. Dar tu şi Daisy sunteţi invitate la ceai acasă la Lady Penny în fiecare joi şi sigur o să vă mai întâlniţi cu ea acolo.

Rosamund îi aruncă o privire sceptică. În ochii ei se citeau întrebări cât pentru un interogatoriu de ore întregi. Fata asta ar fi putut să facă orice spion înrăit să cedeze şi să spună tot.

— Bine… asta nu e tot. Ne-am certat.

— Şi nu poţi să-ţi ceri scuze faţă de ea?

— Hm, mă tem că de data asta nu.

„Nu încă”.

Îşi spuse că oricum ar fi fost prea târziu. Şi că în acelaşi timp ar fi fost prea devreme. Dacă spera să-i recâştige vreodată încrederea lui Alex – şi iubirea –, trebuia să-i demonstreze că le merita. Şi nu trebuia să-i dovedească asta doar ei. Ci şi lui însuşi.

— Probabil ai făcut ceva cu adevărat odios.

El încuviinţă din cap.

— Mda, cam la asta se rezumă totul.

— Deci asta ar însemna că sigura opţiune este să

mergi mai departe şi să încerci să fii mai bun? îl întrebă ea, pe un ton destul de îngâmfat.

— Nu mă face să regret deja treaba asta cu a fi tutore.

Ea coborî glasul, imitând felul în care îi vorbise el mai devreme:

— Nu mai poţi retrage promisiunea.

El oftă exasperat.

— Ai de gând să continui să-mi arunci cuvintele înapoi?

— Mda, cam la asta se rezumă totul.

— Atunci promit să fiu o „domnişoară” perfectă de acum încolo…

— Minunat! zise ea, ieşind de sub masă. Atunci să ştii că am nişte şervete brodate doar pe jumătate pe care le poţi termina tu!

*

Nici măcar biscuiţii făcuţi de Nicola nu erau suficienţi pentru a alina o inimă frântă.

Din acest motiv stătea Alexandra în salonul în care se lua micul dejun la conacul Ashbury, cu o întreagă prăjitură cu caramel în faţă şi cu o singură furculiţă în mână.

Înfigea supărată furculiţa în prăjitură, găurind-o şi lingând câte un pic de glazură. Emma se învârtea de colo-colo, scoţând tot felul de sunetele de alinare pentru bebeluşul agitat din braţele ei. Breeches, motanul-teroare, era într-una din zilele sale bune şi se gudura pe lângă glezna ei, torcând.

Alex era înconjurată de cea mai bună prietenă a ei, de un bebeluş simpatic, de o pisică şi de un tort.

— Serios acum, spuse ea, cine are nevoie de bărbaţi?

— Se pare că o să avem un vecin nou în cartier, că tot vei vorba, zise Emma. Cineva a închiriat, în sfârşit, casa din colţul străzii.

— Cea de lângă casa lui Penny?

— Da. Emma se ridică şi se duse la fereastră. Toată

săptămâna s-au învârtit muncitori pe acolo. Conform zvonurilor pe care le-am auzit de la servitori, se spune că e un fel de gentleman nobil, dar nimeni nu pare să ştie mai multe. Oricine ar fi, pun pariu că bietul om habar nu are ce-l aşteaptă. Sper că nu-l deranjează să aibă capre în grădina din spatele casei şi vidre în butoiul cu apă de ploaie.

— În clipa de faţă, eu n-am ochi decât pentru un singur gentleman, iar acesta este marchizul de Richmond. Alex luă bebeluşul care plângea din braţele Emmei. Hai să încerc şi eu! Tu mănâncă o felie de tort.

— Ştii, am tot vrut să te întreb ceva, zise Emma. Eu şi Ash ne-am bucura foarte mult dacă ai accepta să fii naşa lui Richmond.

Alex era uluită.

— Serios?

Emma încuviinţă din cap.

— Oh, mi-ar plăcea la nebunie! Dar eu am fost botezată în Biserica Catolică şi nu prea mai practic nicio religie în ultima vreme.

— Khan este naşul, iar el e musulman. Şi ţinând cont de faptul că tata a fost vicar şi cel mai mare ipocrit cu putinţă, iar Ash e Ash, nu suntem genul care să insiste asupra unei anumite ceremonii.

— Bine, dar oare o să fie de acord preotul?

— Moşia Ashbury este cea care-i asigură traiul. Poate fi convins.

— Atunci aş fi onorată!

Alex mută copilul pe un braţ şi cu celălalt o îmbrăţişă pe Emma de bucurie. Apoi, în timp ce o ţinea strâns în braţe, îmbrăţişarea aceea deveni una de disperare. Şi până la urmă lacrimile pe care le reprimase atâta amar de vreme începură să-i curgă şiroaie.

— Îmi pare rău, zise ea, trăgându-şi nasul în timp ce se îndepărta de prietena ei. Ai deja un suflet plângăcios de alinat. Nu vreau să fiu şi eu încă unul.

— Nu fi absurdă! Plângi oricât vrei. Emma luă din nou copilul şi se aşează pe un scaun, descheindu-şi partea din faţă a rochiei. Mi-aş dori să te pot alina şi pe tine dându-ţi

de mâncare sau schimbându-ţi scutecul.

— Mă simt atât de proastă! Mi-am dat voie să cred că mă iubea şi că vom fi împreună pentru totdeauna, iar după nicio zi, totul s-a năruit.

— Se poate rezolva. Ştii că te iubeşte…

— Nu asta e problema. Refuză să lase pe cineva să-l iubească.

În timp ce o privea pe Emma alăptând copilul, simţi cum i se strânse inima în piept. Ea nu se aşteptase niciodată să se căsătorească. Şi nici nu visase vreodată cu adevărat să aibă copii. Dar acum în sufletul ei se deschisese o prăpastie plină de dor. Speranţele de a avea într-o zi copii pătrunseseră în inima ei şi îşi făcuseră casă acolo. Iar acum orice speranţă dispăruse, dar spaţiul gol rămânea în continuare. Pustiu şi dureros. Chiar lângă spaţiile goale care purtau numele lui Daisy şi al lui Rosamund.

Se auzi o bătaie la uşă.

— Lasă că deschide Khan, zise Emma, după care adăugă în şoaptă: Poate e chiar el.

— Nu e el, zise Alex.

Dar, desigur, gândurile şi dorinţele erau frenetice. Dacă totuşi *era* el? Ar fi putut să fie. Dar oare îşi dorea să fie el? Poate că venise s-o implore să se întoarcă. Poate că avea un inel cu diamant în buzunar şi avea să se aşeze într-un genunchi pentru a o cere din nou în căsătorie.

Şi apoi s-o ia cu el călare pe inorogul lui, să zboare dincolo de curcubeu şi să trăiască împreună fericiţi până la adânci bătrâneţi.

„Fii serioasă, Alex!”

Khan, majordomul, apăru în pragul uşii.

— Excelenţă, este o femeie la uşă care colectează fonduri pentru o cauză de caritate.

Alex luă furculiţa şi o înfipse în prăjitură.

„Vezi?” Mintea o trădase din nou. Aşa că pur şi simplu nu mai avea încredere în ea însăşi – cel puţin nu în ceea ce-l privea pe Chase. Trebuia să se lupte să treacă peste durerea aceea şi să iasă mai puternică de partea cealaltă.

Altfel, dorul şi iubirea pe care le simţea pentru el aveau să-i distrugă inima bucăţică după bucăţică.

Până când nu mai rămânea nimic din ea.

Capitolul 34

Trei săptămâni mai târziu

— Mai trebuie ridicată partea din stânga, zise Daisy.

Chase lăsă jos ciocanul şi făcu un pas în spate. La naiba cu tot, micuţa avea dreptate! Raftul acela tot nu era drept.

Scoase o cheie dintr-un buzunar şi descuie sertarul în care îşi ţinea uneltele de lucru – măcar câteva lucruri trebuiau ţinute în siguranţă şi departe de Rosamund –, dar în loc să apuce instrumentul de măsurat, mâna lui se opri pe ceva care foşni sub degetele lui.

Un pacheţel mic şi plat, înfăşurat în material ivoriu şi legat cu o panglică mov-deschis.

Uitase complet de el.

Chase nu se putu abţine să nu râdă amar de ironia situaţiei. Fusese un cadou-surpriză pentru Alexandra, dar sfârşise prin a fi un cadou pentru el, pe care şi-l făcuse cu câteva săptămâni în urmă, fără măcar să-şi dea seama.

O scuză să se ducă la ea. În sfârşit!

— Cât mai durează? Rosamund stătea cocoţată pe o scară şi ţinea de marginea raftului. Încep să îmi obosească braţele.

— Mai bine spune mersi că nu ai braţele rupte, zise Daisy îngâmfată. Mai ridică-l un pic. Partea ta începe să alunece.

Oh, da, fetei îi făcea plăcere să aibă rolul acesta de supraveghetor!

— Poţi lăsa jos raftul, zise Chase. Plec.

— Unde pleci? îl întrebă Rosamund.

— Să vorbesc cu domnişoara Mountbatten.

— În sfârşit!

— Putem să venim şi noi? întrebă Daisy.

— Nu de data asta, scumpo!

Chase trebuia să facă asta singur şi chiar în acea zi, înainte să reuşească în vreun fel să se convingă să n-o facă. Cadoul acela nu era mare lucru. Nici măcar nu se apropia câtuşi de puţin de ceea ce ar fi meritat ea. Dar voia ca Alex să-l aibă, chiar dacă îl refuza pe el.

Cu puţin noroc şi cu o grămadă de scuze, oare era prea mult să spere că Alexandra avea să le accepte pe ambele? Probabil. Dar tot trebuia să încerce.

Se năpusti spre holul principal, unde Barrow tocmai îşi punea pălăria.

— Trebuie să amânăm întâlnirea de la bancă. Mă duc după Alexandra!

Barrow îşi agăţă pălăria înapoi în cuier.

— În sfârşit!

— N-o să vrea să mă vadă, zise Chase, îmbrăcând haina în grabă. Cum aş putea s-o conving să asculte ce am de zis? Ce să-i spun?

— Tu eşti cel cu limba aurită. Aşa că nu ştiu ce aştepţi de la mine.

— Ai dreptate. Nici nu ştiu de ce cer sfatul unui om care a cerut-o în căsătorie pe soţia lui într-o galanterie.

— Dar măcar cererea *mea* în căsătorie a fost acceptată.

— Urât, Barrow. Urât!

— Dar adevărat.

Chase trase în grabă de revere ca să le îndrepte. Orice putere de convingere acumulate de-a lungul vieţii sale, aceea era ziua în care să o folosească.

— Dumnezeule, este inutil! M-am purtat îngrozitor de urât cu ea. N-ai nici cea mai mică idee…

Fratele său ridică din umeri.

— Ai făcut şi tu o greşeală, se mai întâmplă.

— O *greşeală?*

— Bine, mai multe greşeli.

— Încearcă vreo câteva zeci de greşeli.

— Nu mai contează câte au fost, zise Barrow. Dacă o iubeşti…

— Cum adică dacă o iubesc? Tu ţi-ai dat seama de asta înaintea mea.

— Dacă o iubeşti, repetă Barrow, străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea cu fratele lui, atunci există posibilitatea ca Alexandra să te ierte. Gândeşte-te numai câte dintre defectele tale le trec *eu* cu vederea în fiecare zi.

— Tu nu treci deloc cu vederea defectele mele. Ţie îţi plac. Te fac să te simţi superior, aşa cum eşti tu ataşat de principiile alea îngâmfate ale tale.

— Sunt ataşat de tine, idiotule! Eşti cel mai bun prieten al meu şi fratele meu de sânge. Niciun om care te iubeşte nu se aşteaptă să fii perfect. Şi dacă prin vreo minune ţi-ar reuşi asta, atunci nu te-am mai recunoaşte.

Chase vru să protesteze, dar apoi îşi dădu seama că nu voia să facă asta.

— Tot ce trebuie să-i promiţi este că i te dai pe tine. Asta e suficient, zise Barrow şi îşi aşează mâna pe umărul lui, în semn de încurajare. Tu eşti suficient.

De-a lungul vieţii sale adulte, Chase îşi construise o reputaţie de neegalat de libertin cu gesturi suave şi spontane în intimitate. Dar se părea că îşi pierduse acest obicei. Pentru că îmbrăţişarea pe care i-o oferi fratele său se dovedi cea mai stângace şi mai jenantă pe care o oferise vreodată în viaţa lui.

Barrow rupse îmbrăţişarea, bătându-l pe spate milos.

— Şi acum du-te odată, ca să mă pot apuca să fac nişte contracte nupţiale.

— Dar cum rămâne cu sustragerea de fonduri? Nu uita să sustragi nişte fonduri.

— Chase, nu mai trage de timp şi pleacă odată!

Pentru prima dată în viaţă, Chase urmă sfatul fratelui lui. Fără să comenteze.

Se opri mai întâi acasă la Lady Penelope Campion, dar menajera îi spuse că stăpâna ei se dusese în vizită la domnişoara Teague. Aşa că porni spre casa domnişoarei Teague.

Uşa casei era întredeschisă, ca să lase să iasă nişte fum dinăuntru.

Totul mirosea a ciocolată arsă şi a scorţişoară.

— Chase! îi strigă Penny, făcându-i semn să intre. Ai ajuns la fix pentru ceai. Te rog, ia un loc şi serveşte un biscuit.

— El nu primeşte biscuiţi! zise Nicola iritată. Luă apoi farfuria de pe masă, păzind-o ca un cerber. După ce i-a făcut lui Alex? Nu! Nu primeşti nici măcar din cei arşi.

— Dar îi pare rău acum. E clar că a venit aici ca să îndrepte lucrurile. În plus, bietul om arată îngrozitor.

Chase nu ştia ce să creadă.

— Nu am timp pentru ceai sau biscuiţi, mulţumesc. Am ceva pentru Alex. O să dorească să-l primească imediat.

— Lasă-l la noi atunci, zise Nicola. I-l dăm noi.

Sugestia aceea era rezonabilă. Una pentru care nu avea nicio scuză pregătită. Aşa că încercă să spună adevărul.

— Te rog, am nevoie s-o văd! Vreau să vorbesc cu ea.

— Vezi, Nic? zise Penny. E foarte nefericit.

— Da, sunt foarte nefericit, aprobă Chase. Sunt fără speranţă şi nefericit. De asemenea, mi-e ruşine cu mine, regret tot ce am făcut şi sunt disperat şi dispus să îmi cer iertare în patru labe.

— Nu uita – şi îndrăgostit, zise Penny zâmbind.

Dumnezeu să o binecuvânteze pe Lady Penelope Campion pentru credinţa ei de netăgăduit în iubire! Avea cea mai deschisă şi mai generoasă fire cu putinţă. Chase recunoştea calitatea aceasta pentru că ea era genul de femeie pe care în trecut o ţinuse mereu la distanţă. O inimă atât de vulnerabilă şi de deschisă, încât era mai uşor de rănit decât o piersică de vară. Şi îşi promise că într-o zi avea să stea de vorbă cu ea, să-i spună să aibă grijă şi să nu fie prea încrezătoare în domnii ticăloşi şi perfizi.

Dar nu în acea zi.

Atunci Nicola îi răspunse la întrebare.

— Alexandra nu e aici.

— Şi când se întoarce?

— Nu o să se întoarcă. Mult timp de acum încolo, rosti Nicola.

— S-a dus…

Dar răspunsul lui Lady Penelope fu întrerupt. Se părea că peste tot în întreaga casă o armată de sute de ceasuri începură să sune şi să bată ora la unison. Şi, desigur, ora în cauză trebuia să fie douăsprezece ziua.

În decursul acelui minut de bătut şi zăngănit, Chase îşi imagină sute de finaluri grave pentru propoziţia lui Penny.

„S-a dus la docuri să prindă un vapor.

S-a dus în Insulele Filipine în căutarea familiei mamei ei.

S-a dus să apuce coada cometei ei şi să zboare călare pe ea spre o planetă care o merită.

S-a dus într-un loc, în orice loc, unde nu eşti tu, ticălos demn de dispreţ!

S-a dus în Malta”.

Dar îşi jură pe loc că nu ar fi contat. Oriunde ar fi plecat, Chase avea să se ducă după ea, să o găsească, să îi mărturisească iubirea lui şi să o implore să se întoarcă acasă. Şi nimic pe lumea aceasta nu l-ar fi putut opri sau descuraja. Nicio călătorie nu era prea lungă şi nicio destinaţie prea departe. Niciun obstacol nu era prea greu de depăşit.

— S-a dus să stea la conacul Ashbury, termină Penny. De cealaltă parte a pieţei. Ash şi Emma pleacă în provincie mâine. Şi o iau cu ei pe Alexandra.

Conacul Ashbury. Minunat.

Ar fi preferat să se ducă după ea în Malta.

*

Primirea de care avu parte la casa Ashbury fu întocmai aşa cum se aşteptase. Şi, la drept vorbind, nu era mai rea decât ar fi meritat.

Ducele îl apucă de reverele jachetei şi-l izbi de perete.

— Ascultă, Ashbury, ştiu că e furioasă pe mine, şi are toate motivele să fie. Dar încerc să îndrept lucrurile. Doar…

— Te-am avertizat, zise ducele, într-o şoaptă diabolică. Ţi-am spus ce o să se întâmple dacă o răneşti.

— Da, îmi amintesc, reuşi să articuleze Chase gâtuit. Ceva despre boaşele mele, o debara şi o pisică demonică.

— Oh, crede-mă că ăsta-i numai începutul, mârâi amenințător ducele. Dobitoc sinistru ce eşti.

— Nu trebuie să accept să-mi vorbeşti aşa, zise Chase, smulgându-se din strânsoarea lui Ashbury. Şi nu am nevoie de permisiunea ta ca să vorbesc cu Alexandra. Nu eşti tutorele ei.

— Nu, sunt prietenul ei. Şi tu nu-i eşti nimic.

Chase simţi cuvintele acelea ca pe un pumnal care i se răsucea în măruntaie. Poate că Ashbury avea dreptate, dar tot avea nevoie să vadă treaba asta rezolvată. Chiar cu riscul să fi fost un final amar.

— Asta trebuie să decidă Alex. Chase se strecură pe lângă duce şi ridică vocea: Alexandra! Au!

Ashbury îl placă din spate, doborându-l la podea şi lipindu-şi mâna pe gura lui.

— Taci din gură, nemernicule, mârâi el în şoaptă. Să nu mai aud niciun cuvânt! Sau o pereche de boaşe făcute ferfeniţă o să fie cea mai mică grijă a ta.

Dumnezeule sfinte. Oare exista pe lume ceva mai rău decât boaşele făcute franjuri? Simţi cum i se strânseră şi aproape că i se ridicară în stomac la această simplă idee. Chase nu-şi putea închipui decât un singur gen de durere care ar fi putut eclipsa vreodată perspectiva aceasta.

Pierderea iubirii vieţii lui.

Chase îşi ancoră un picior în pământ, se propti în el ca să aibă un avantaj şi se răsuci cu tot cu duce. Încălecă brutal pieptul lui Ashbury şi se încruntă în jos la faţa plină de cicatrici a bărbatului.

— Ţi-am acordat prezumţia de nevinovăţie pentru Alexandra, dar acum sunt furios. Eu poate că nu am o pisică însetată de sânge, dar ştiu o fetiţă care poate face o mică obstrucţie intestinală să arate ca un accident, şi să ştii

că am multă experienţă în a elogia morţii!

— Dacă îndrăzneşti măcar să…

Dar Chase îi puse imediat mâna pe faţă lui Ashbury. Şi împingându-i ducelui capul în covor, reuşi să se ridice suficient cât să strige:

— Alex! Vreau să vorbesc cu ti…

Dar în clipa imediat următoare dinţii nobili ai ducelui se înfipseră în mâna lui.

„La dracu’!”

Chase îşi trase mâna, iar Ashbury se folosi de confuzia aceea de moment ca să întoarcă din nou balanţa puterii. Luptându-se cu coatele şi cu genunchii, se rostogoliră pe covor nu mai puţin de trei ori, înainte de a se izbi de o masă.

Din păcate, Chase ajunse la pământ din urma încăierării. Iar genunchiul lui Ashbury se împingea dureros în abdomenul lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! zise Chase. Ce naiba e în neregulă cu tine?! În afară de lucrurile evidente…

— Sărmanul prăpădit! mârâi Ashbury, coborându-şi faţa plină de cicatrici la câţiva centimetri distanţă de nasul lui Chase. *E timpul pentru somn!*

Chase nu mai înţelegea nimic.

— Poftim?!

Ducele se dădu la o parte de pe el, proptindu-se în cot, în timp ce se străduia să-şi tragă răsuflarea.

— Fiul meu este chiar în clipa de faţă la etaj, dormind pentru prima dată în nouăsprezece ore. Singurul lucru care mă ţine să nu îţi scot măruntaiele chiar aici, porc palid ce eşti, este că probabil l-ai trezi cu smiorcăielile tale prin care ceri îndurare.

— Ah!

Undeva la etaj, un ţipăt ascuţit străpunse liniştea.

Ashbury închise ochii strâns.

— Te urăsc!

— Doar lasă-mă să vorbesc cu Alexandra, zise Chase şi se ridică, îndreptându-şi haina.

— Nu e aici.

— Nemernicule! De ce naiba n-ai spus aşa? Puteai să ne scuteşti pe amândoi de toate prostiile astea.

Ashbury se ridică şi el cu greu în picioare.

— Mda, ce vrei?! Aveam nevoie de un pic de exerciţiu.

Chase se încruntă la el.

— Ziarele au avut dreptate. Chiar eşti un monstru.

Ashbury ridică din umeri aprobator.

— Dacă Alexandra nu-i aici, atunci unde s-a dus?

— A ieşit să se uite prin magazine.

O femeie, care cel mai probabil era ducesa de Ashbury, stătea în capătul scărilor, legănând un bebeluş în braţe.

— Nu îi *spune!* se tângui Ashbury. Nu merită să ştie.

Ea ridică din umeri.

— A mâncat non-şunca. Şi sandviş-tonul. Şi-a câştigat măcar şansa de a vorbi cu ea. Se uită apoi spre Chase şi îi zise: Alex a zis că avea câteva lucruri de cumpărat înainte să plecăm mâine.

— Ce fel de lucruri?

— Nu ştiu tot ce avea pe listă… Ducesa şovăi o clipă, după care adăugă: A zis ceva de nişte cărţi.

Cărţi. Desigur. Ar fi trebuit să ştie de la bun început că era vorba despre cărţi.

— Ştii la ce magazin s-a dus?

Ea clătină din cap.

— Mă tem că nu.

Deja se învârtise prea mult prin Londra ca un uragan ca să se oprească acum.

Chase pur şi simplu trebuia să le verifice pe toate.

Capitolul 35

Alex îşi dădu seama că fusese o greşeală să intre în librăria aceea.

După multe săptămâni lungi în care vărsase lacrimi în

prăjitura ei, o scurtă ieşire la cumpărături trebuia să fie o schimbare plăcută. Perspectiva de a evada undeva la ţară îi oferea ceva la care să se gândească cu nerăbdare. Deoarece spera că, departe de Londra, inima ei avea să se vindece un pic mai repede. Dar simplul fapt că acum se afla în librăria aceea îi deschidea din nou rana.

Şi de data aceasta nici măcar nu era librăria Hatchard. Ştiuse de la început că ar fi fost mult prea dureros să meargă acolo. În schimb, alesese Temple of Muses. Îi plăcuse mereu construcţia în formă de cupolă a magazinului. Scările duceau în sus la un balcon din domul interior. Rafturile erau pline de cărţi până la înălţimea la care putea ajunge un om – sau cel puţin o persoană semnificativ mai înaltă decât Alex. Aceasta era prima secţiune prin care se uita. Cărţile de la balcon erau mult mai bune decât cele de la parter. Pur şi simplu. De fapt, orice era pus într-un balcon devenea instantaneu mai bun.

În acea zi, excepţie făcea dispoziţia lui Alex. Balconul acela nu o înveselise deloc.

Nu putea să nu vadă ochii verzi ai lui Chase întâlnindu-i pe ai ei ori să simtă felul în care zâmbetul lui fermecător de crai îi făcuse inima să se topească şi mâinile să îi tremure. Era ca şi când îl putea vedea în faţa ei.

Şi aproape că îşi imagină că îi auzea vocea.

— Alexandra! Alexandra Mountbatten!

Deschise ochii şi se uită peste balustradă.

„Chase”.

Era cu adevărat acolo. Strigându-i numele într-o librărie liniştită şi năpustindu-se pe culoare ca un nebun.

Primul ei impuls fu de a se ascunde. Însă ceva dinlăuntrul ei nu îi permise acest lucru. Aşa că rămase acolo, încremenită în loc.

Iar în cele din urmă, el ridică privirea spre balcon şi o zări.

— Alex. Slavă Domnului! Se aplecă şi îşi propti mâinile pe genunchi. Lasă-mă o clipă… Nu mai pot, am alergat prin toată Londra.

— De ce? Ca să poţi să te ciocneşti de mine şi să mă

faci să scap iar cărţile?

Îşi aşeză antebraţul pe balustradă şi permise unui volum subţire să-i alunece printre degete. Cartea căzu pe umărul lui Chase.

— Vai de mine!

Dar el nu reacţionă în niciun fel.

— Rămâi unde eşti! Vin la tine.

— Nu, zise ea. Eşti ultimul om pe care vreau să-l văd.

— Da? Ei bine, şi tu eşti ultima persoană pe care vreau s-o văd…

Ea începu să gesticuleze exasperată.

— Atunci ce cauţi să…

— Eşti ultima persoană pe care vreau să o văd noaptea înainte să adorm. În fiecare noapte. Ultima femeie pe care vreau să o sărut pentru tot restul vieţii mele. Şi chipul tău splendid este ultimul lucru pe care îmi doresc să-l văd înainte să mor. Pentru că te iubesc, Alex! Simţea cum o înţepau ochii la colţuri.

— De ce eşti aşa de bun la discursurile astea fermecătoare şi romantice? Pentru că ai avut parte de mult exerciţiu, nu?!

— Poate. Dar, dacă am exersat, totul a fost pentru unicul scop de a te câştiga pe tine acum. Se uită în sus la ea. Te rog, spune-mi că funcţionează…

Părea să funcţioneze, într-adevăr. Şi tocmai asta era ceea ce o speria cel mai tare.

— Te rog, nu mă face să trec prin asta! De fiecare dată când te apropii de mine, încep să-mi fac speranţe prosteşti. Ştiu că nu are niciun sens, dar pur şi simplu nu mă pot abţine. Şi apoi tot eu sufăr.

— Bine, atunci o să-ţi vorbesc de aici. Asta ar trebui să fie o distanţă sigură.

Alexandra nu era sigură de lucrul acesta. Farmecul avea efect de la o distanţă mai mare decât un tun.

— Ai avut mare dreptate, zise el. Am regretat tot ce ţi-am spus la numai câteva ore după ce ai plecat. Am vrut să vin după tine imediat, dar ştiam că ar fi în zadar. Nu mai aveai niciun motiv să ai încredere în mine. Şi, ca să fiu

sincer, nici eu nu mai aveam încredere în mine. Dar acum pot să stau aici şi să-ţi spun cu toată sinceritatea că m-am schimbat.

Alex nu ştia ce să spună.

— Ar trebui să ne vezi… Daisy trece prin cărţi mai repede decât le pot cumpăra eu, iar Rosamund a început lecţiile de geometrie. M-a ajutat Barrow să-i găsesc o profesoară. Tot mai cred că e posibil ca şcoala să fie cel mai bun lucru pentru ele, în cele din urmă, dar ai avut dreptate! Au nevoie de mai mult timp.

Mândria şi iubirea din vocea lui erau prea mult pentru ea. Se întoarse de la balustradă, simţindu-se copleşită de emoţii. În numai câteva clipe, el se năpusti în sus pe scări ca să i se alăture la balcon.

Dar ea întinse mâna şi-l ţinu la distanţă. Aproape că îi era frică să întrebe, dar avea nevoie să ştie.

— Cum rămâne cu Peştera Poftelor Trupeşti?

— Ah, da… Asta. Din păcate, Bârlogul Libertin nu mai există.

— I-ai dat încăperea înapoi doamnei Greeley?

— Nu, nu. Fetele m-au ajutat să-l transform în altceva. Acum este Palatul Piraţilor. Unul care, din când în când, serveşte ca salon de chirurgie generală.

Ea râse scurt, imaginându-şi asta.

— Le este foarte dor de tine. Dar mie îmi este şi mai dor!

Alex simţea că o usturau şi o înţepau ochii. Clipi furioasă, nevrând să cedeze în faţa lacrimilor. Îşi dorea cu disperare să îl creadă. Să creadă în tot ce se întâmpla. Dar ajunsese să nu mai aibă încredere în inima ei.

— Bine, hai s-o facem ca tine! Înaintă câţiva paşi spre ea şi luă un braţ de cărţi de pe un raft. O să facem două teancuri. Pro şi contra căsătoriei cu mine. O să începem cu argumentele contra, pentru că motivele acestea sunt mai uşor de spus. O reputaţie îngrozitoare. Un trecut scandalos de crai. Maniere execrabile în muzee. Punea carte după carte în teanc, enumerând o listă din ce în ce mai absurdă de presupuse defecte. Atât de multe, încât fu nevoit să

golească şi al doilea raft. Şi probabil aş face bine să adaug câte o carte şi pentru toate dăţile în care te-am dezamăgit. Oftă adânc şi mai adăugă vreo şase cărţi în teanc. Gata. Ai vrea să adaugi ceva?

După ce se gândi un pic, Alex mai aşează o carte în vârful grămezii.

— Coarnele de cerb.

El încuviinţă din cap.

— Da, nu ştiu cum mi-a scăpat tocmai asta. Şi acum hai să facem teancul cu argumente pro.

Alexandra începuse deja să enumere argumente în minte. Avea un simţ al umorului absolut devastator. Avea o fire protectoare şi atentă. Felul în care devenea interesat de anumite lucruri doar pentru că o interesau pe ea. Şi nu credea că el avea să taie de pe listă *incredibil în pat.*

Cu toate acestea, în loc să înceapă să ridice al doilea teanc pe podea, Chase băgă mâna în buzunar şi scoase un pacheţel mic, pe care i-l întinse.

— Te iubesc. Şi asta e tot ce pot spune, de fapt. Ar putea fi suficient?

Ea luă pachetul din mâna lui, desfăcu panglica de culoarea lavandei şi dădu la o parte ambalajul. Înăuntru găsi o carte mică, legată în piele de viţel. O întoarse ca să citească ce scria pe cotor.

Catalogul despre constelaţii şi nebuloase al lui Messier.

Alex se uită la el uimită. În minte i se învârteau frenetic toate fanteziile asemănătoare. Toate visurile ei despre cum el ar fi păstrat cartea, ascunsă în siguranţă în buzunarul de la piept, şi ar fi căutat-o în fiecare colţ de librărie. Până când o găsea din nou, îi declara iubirea lui nemuritoare şi o implora să devină doamna Crai din Librărie.

— Ai purtat asta cu tine tot timpul? îl întrebă ea.

— Nu, sigur că nu.

— Aha…

— De ce aş face asta?

— Păi… nu ştiu.

— Pe prima am dus-o înapoi la Hatchard toamna trecută, în caz că o căutai. Dar şi pentru că habar nu aveam ce să fac cu ea. Am comandat exemplarul acesta acum vreo lună. Şi am vrut să ţi-l dau. Dar între descoperirea unei comete şi felul cum m-am făcut complet de râs, mi-a ieşit din minte până astăzi.

Ei bine, aceasta era o poveste mai puţin romantică, dar care îi făcea inima să-i bată la fel de tare. Pentru că, fără îndoială, era adevărată şi aşa cum ar fi gândit-o Chase.

Alexandra îşi alunecă degetele peste legăturile de piele şi apoi o ridică la nas ca să inhaleze mirosul de carte nouă.

— E minunată

— Tu eşti minunată. Se întinse uşor, vrând să o mângâie pe obraz. Mi-aş dori să-ţi promit că nu o să te mai rănesc niciodată. Dar sunt nou în toată povestea asta cu iubirea şi angajamentul. Aşa că probabil o să mai greşesc din când în când. Dar ceea ce pot să-ţi promit este că nu o să mă las niciodată păgubaş. Nu o să renunţ la tine şi nu o să renunţ nici la mine. Nu o să renunţ niciodată la noi. Tu m-ai învăţat asta.

— Nu pot să cred că tu chiar mă ascultai.

El afişă un rânjet strâmb şi fermecător şi o trase mai aproape, cuprinzând-o în braţe. Şi se uită la ea cu ochii lui verzi şi calzi – chiar *o privea* cu adevărat, aşa cum foarte rar făceau oamenii, pentru că asta însemna că dădeau permisiunea celeilalte persoane să *îi privească* şi pe ei cu adevărat.

Iar de data aceasta nu se simţea singura femeie din tot universul. Sau singura femeie din lume. Şi nici măcar singura femeie din librărie.

Se simţea femeia din braţele lui şi era suficient.

— Alexandra, prietena mea, amanta mea, iubirea mea, vino acasă!

Epilog

— Oh, Alex! exclamă Penny, ridicând capul de la telescop. Este superbă!

Alexandra râse.

— E o pată mică şi alburie pe cer.

— Dar este pata *ta* mică şi alburie pe cer, zise Chase.

Alex îi corectă:

— A noastră.

Prietenele ei încercau din răsputeri să pară impresionate de scânteia aceea luminoasă, Dumnezeu să le binecuvânteze! Dar adevărul era că pentru Alex nici nu mai conta dacă ele înţelegeau cu adevărat sau nu. Important era că se aflau acolo.

Toată lumea era acolo. Picnicul acela restrâns pentru a observa cerul din Bloom Square se transformare într-o veritabilă petrecere în grădină. Ba chiar mai mult – într-o petrecere *de familie.*

Alexandra nu visase niciodată să aibă atât de mulţi oameni pe care să-i numească *ai ei.* Nu îi avea doar pe Chase, Rosamund şi Daisy, pentru că acum John, Elinor şi micuţul Charles erau şi familia ei. Şi fiind naşa de botez al lui Richmond, avea să fie mereu legată de Emma şi de Ash. Iar Nicola şi Penny n-ar fi putut scăpa de ea nici dacă s-ar fi străduit.

Şi mai era căpriţa Marigold, care îşi justificase complet participarea la acel eveniment mâncând „din greşeală” un coş plin cu sandvişuri făcute de Penny. Şi jumătate din coşul propriu-zis.

— Chiar dacă este doar o pată mică şi luminoasă pe cer, măcar are un nume grandios, zise Nicola. Deşi trebuie să recunosc că nu-i tocmai uşor de pronunţat… Cometa Mountbatten-Reynaud este destul de complicat de zis.

— Destul de complicat de zis, repetă Chase gânditor. Oamenii spun mereu asta ca şi când ar fi un lucru rău. Dar ce-i aşa de rău la lucrurile complicat de zis? Mie îmi plac lucrurile complicate…

— Şi mie îmi plac destul de mult lucrurile complicat de zis, afirmă Ashbury. Şi la fel Emmei, de altfel. Nu-i aşa,

draga mea?

Alexandra şi Emma făcură schimb de priviri. Era minunat că soţii lor deveniseră un fel de prieteni morocănoşi, dar cei doi erau destul de dificil de îmblânzit şi separat. Împreună, ar fi fost incorigibili.

— Puteţi da vina pe soţul meu pentru nume.

Alex insistase să împărtăşească denumirea cometei. La urma urmei, Chase fusese cu ea în noaptea aceea în grădină şi apoi când i se confirmase descoperirea. Eu am vrut să o numim Cometa lui Reynaud, din moment ce sunt şi eu o Reynaud acum.

— Da, dar nu erai când ai descoperit-o, sublinie Chase. Am mai discutat despre asta. Poţi insista să împărţim onoarea pentru descoperirea ei, dar nu ai voie să-ţi ascunzi realizarea în spatele numelui meu.

Sarcasmul unui soţ care nu înţelegea felul în care trebuia să-i dicteze soţiei cum să-şi exprime independenţa era cu totul pierdut. Cu toate acestea, Alex alese să nu spună nimic. În lunile următoare, avea să existe o conversaţie mult mai importantă despre găsirea unui nume şi trebuia să se pregătească.

Îşi puse mâna pe burtă şi pe mica pată ce creştea în pântecul ei. Până atunci, păstrase bănuielile pentru sine. Nu voise să-i spună lui Chase până când nu era complet sigură. Ce se întâmpla dacă îşi făcea speranţe – şi ea la fel –, apoi urma o dezamăgire?

Dar acum stătea pe gânduri. Pentru că orice speranţă sau dezamăgire îi aparţineau şi lui Chase, nu numai ei.

Poate că avea să îi spună în seara aceea.

Emma îi dădu copilul lui Ash.

— Vreau să mă mai uit o dată prin telescop. Nu ai în fiecare zi ocazia să vezi cometa prietenei tale.

— Aşa e, nu în fiecare zi, zise Alex. Uite-te bine acum! După calculele doamnei Somerville, după vara aceasta, n-o să mai fie vizibilă timp de 147 de ani.

— Ar fi bine să laşi o scrisoare foarte detaliată pentru stră-stră-strănepoţi, zise Ash.

— Asta presupune să facă mai întâi copii, sublinie

Emma.

— Excelentă observaţie! O să ne apucăm de treabă imediat, zise Chase bătând din palme. Aşa că, acestea fiind zise, noapte bună şi la revedere! Tuturor.

Soţul ei era teribil de amuzant.

Poate că, până la urmă, Alex nu avea să-i spună nimic în seara aceea.

Sfârşit